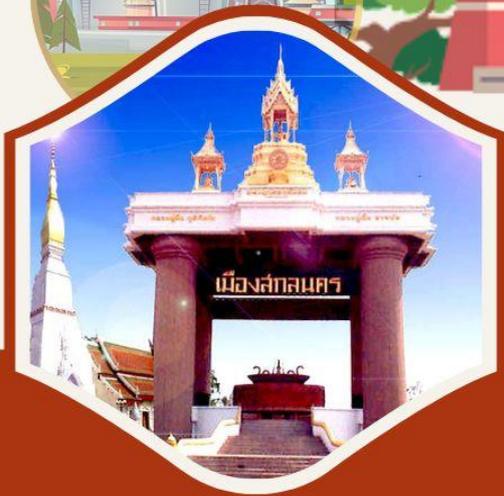

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2

แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2 รายปี พ.ศ. 2567 ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2567

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2
(สกลนคร นครพนม มุกดาหาร)

คำนำ

สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีพันธกิจในการขับเคลื่อนและบูรณาการนโยบายและมาตรการต่าง ๆ เพื่อยกระดับอุตสาหกรรมไทยสู่อุตสาหกรรม ๔.๐ (Industry ๔.๐) โดยกำกับ ดูแล ส่งเสริม พัฒนา ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ รวมทั้งการเพิ่มผลิตภาพปัจจัยการผลิตของอุตสาหกรรมให้สามารถแข่งขันได้ และอยู่ร่วมกับสังคมและชุมชนได้อย่างยั่งยืน

เพื่อให้ทิศทางการดำเนินงานด้านอุตสาหกรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ จึงได้จัดทำแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗ ซึ่งมีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนการปฏิรูปประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนระดับ ๓ ของกระทรวงอุตสาหกรรมและแผนอื่นที่เกี่ยวข้อง ให้มีความสอดคล้องตามกรอบแนวคิดและนโยบายในระดับต่าง ๆ รวมทั้งการวิเคราะห์ปัจจัยทั้งที่เป็นโอกาสและอุปสรรคต่อการดำเนินงานของสำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ เพื่อนำไปกำหนดทิศทางและแนวทางการดำเนินงานได้อย่างครบถ้วน

สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗ จะเป็นประโยชน์ต่อการขับเคลื่อนและบูรณาการนโยบายต่าง ๆ ของกระทรวงอุตสาหกรรม ตลอดจนใช้ในการกำหนดทิศทางในการยกระดับอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคต่อไป

คณะผู้จัดทำ

กลุ่มนโยบายและแผนงาน

สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสกลนคร

เมษายน ๒๕๖๗

สารบัญ

	หน้า
ส่วนที่ ๑ บทสรุปผู้บริหาร	๑
ส่วนที่ ๒ ความสอดคล้องกับแผน ๓ ระดับ ตามนโยบายของมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๖๐	๓
๒.๑ ยุทธศาสตร์ชาติ (แผนระดับที่ ๑)	๓
๒.๒ แผนระดับที่ ๒	๕
๒.๒.๑ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ	๕
๒.๒.๒ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	๖
๒.๒.๓ นโยบายรัฐบาล	๗
๒.๒.๔ นโยบายกระทรวงอุตสาหกรรม ปี ๒๕๖๖ นายณัฐพล รังสิตพล ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	๘
๒.๓ แผนระดับที่ ๓ ที่เกี่ยวข้อง	๑๑
ส่วนที่ ๓ สารสำคัญของแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗	๑๒
๓.๑ การประเมินสถานการณ์ ปัญหา และความจำเป็นของแผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗	๑๒
๓.๑.๑ ข้อมูลสภาพทั่วไปของกลุ่มจังหวัด	๑๒
๓.๑.๒ การวิเคราะห์สถานการณ์และศักยภาพ	๕๕
๓.๑.๓ ข้อมูลการวิเคราะห์สภาวะแวดล้อม และศักยภาพในการพัฒนาอุตสาหกรรม	๖๕
๓.๒ สารสำคัญของแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗	๗๓
๓.๒.๑ วิสัยทัศน์	๗๓
๓.๒.๒ พันธกิจ	๗๓
๓.๒.๓ แนวทางการพัฒนา เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย กลยุทธ์ โครงการ	๗๓
ส่วนที่ ๔ ภาคผนวก	๗๖
๔.๑ โครงการแบบย่อ	๗๖
๔.๒ ความเชื่อมโยงแผนปฏิบัตินโยบาย ออ. แผนปฏิบัตินโยบาย สปอ. และแผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗	๙๒
๔.๓ ข้อมูลสรุปผลการดำเนินงานในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ ของ สอจ.ตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดฯ	๙๓
๔.๔ ข้อมูลสรุปผลการดำเนินงานในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ ของ สอจ. ตามแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดฯ	๙๓

แผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน ๒ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗

ส่วนที่ ๑ บทสรุปผู้บริหาร

แผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗ ซึ่งประกอบด้วย ๓ จังหวัด คือ สกลนคร นครพนม มุกดาหาร หรือที่เรียกว่า “กลุ่มจังหวัดสนุก” เป็นแผนพัฒนาศักยภาพด้านอุตสาหกรรมเพื่อที่จะสามารถแข่งขันได้ในประชาคมอาเซียน โดยคำนึงถึงความสมดุลในมิติทางด้านสังคม มิติทางด้านสิ่งแวดล้อม และมิติด้านทุนมนุษย์ เพื่อให้การพัฒนาอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดให้เติบโตอย่างมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน ซึ่งต้องอาศัยการเชื่อมโยงการพัฒนาในแต่ละด้านที่สามารถสร้างรายได้และยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้น สร้างรายได้ให้กับผู้ประกอบการ นักลงทุน และประชาชนในพื้นที่ และมีความสัมพันธ์กับด้านการเกษตร และอุตสาหกรรมเกษตร ส่งเสริมให้ประชาชนในพื้นที่สร้างรายได้จากการขายสินค้าทางการเกษตร และสินค้าแปรรูปต่าง ๆ

แผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗ จัดทำขึ้น เพื่อเป็นทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมและการดำเนินงานของสำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ โดยมีกรอบแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาประเทศและภาคอุตสาหกรรม ทั้งนโยบายระดับประเทศ ได้แก่ ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๘๐) แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) แผนปฏิรูปประเทศ แผนความมั่นคง และนโยบายระดับกระทรวง แผนปฏิบัติการด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาภาคอุตสาหกรรม เพื่อก่อให้เกิดการเชื่อมโยงในทิศทางเดียวกันอย่างเป็นรูปธรรมและสอดคล้องกับบริบทที่เปลี่ยนแปลงไปมากขึ้น มุ่งไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนที่แท้จริง ประกอบกับการวิเคราะห์ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (SWOT Analysis & TOWs Matrix) ได้แก่ การวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal Factors) จุดแข็งและจุดอ่อนขององค์กร การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factors) โอกาสและอุปสรรคในมิติต่าง ๆ ที่มีผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม จากการวิเคราะห์ดังกล่าว นำไปสู่การกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย ตัวชี้วัด และแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมของสำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ โดยมุ่งเน้นการพัฒนานโยบาย การผลักดันนโยบายสู่การปฏิบัติ การกำกับดูแลและส่งเสริมอุตสาหกรรม เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืน ยึดหลักธรรมาภิบาลในการดำเนินงาน ควบคู่กับการกำกับดูแลสิ่งแวดล้อม ตามภารกิจของสำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ อย่างไรก็ตาม ปัจจัยสำคัญในการพัฒนาที่ขาดไม่ได้ คือ การพัฒนาองค์กรและบุคลากรของสำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงและเพิ่มประสิทธิภาพการให้บริการอย่างต่อเนื่อง และก่อให้เกิดการเพิ่มผลิตภาพ มูลค่าและมาตรฐาน รวมถึงพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการให้มีความเข้มแข็งและแข่งขันได้ในเวทีโลก

แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗ มีวิสัยทัศน์ คือ “เมืองอุตสาหกรรมการแปรรูปสินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจในอนาคต” ประกอบด้วยพันธกิจ ดังนี้

๑. ส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
๒. พัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม
๓. ส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมสร้างสรรค์และนวัตกรรมเพื่อรองรับเศรษฐกิจในอนาคต
๔. ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาบุคลากรและการสร้างเครือข่ายภาคอุตสาหกรรม

และมีแนวทางการพัฒนา จำนวน ๓ ด้าน ดังนี้

๑. แนวทางการพัฒนาด้านที่ ๑ เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการค้าและการลงทุนในภาคอุตสาหกรรม
๒. แนวทางการพัฒนาด้านที่ ๒ พัฒนาศักยภาพอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อรองรับเศรษฐกิจในอนาคต
๓. แนวทางการพัฒนาด้านที่ ๓ พัฒนาบุคลากรและสร้างเครือข่ายภาคอุตสาหกรรม

การนำแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗ สู่การปฏิบัตินั้น สำนักงานอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักในมิติเศรษฐกิจของจังหวัดมีหน้าที่บูรณาการร่วมกับทุกภาคส่วนในการผลักดันแผนปฏิบัติการให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ และที่สำคัญคือการบูรณาการการมีส่วนร่วม หรือการทำงานเป็นทีมของทุกกลุ่มในสำนักงานให้เป็นที่มากรอบระยะเวลาและงบประมาณของแผนฯ ทั้งนี้ หน่วยงานยังได้กำหนดโครงการภายใต้แผนปฏิบัติการเพื่อประกอบคำขอรับการจัดสรรงบประมาณประจำปีต่อไป ซึ่งจะทำให้ภาคเศรษฐกิจอุตสาหกรรมมีการลงทุนเพิ่มขึ้น ส่งผลต่อรายได้ของประชาชนในจังหวัดสกลนครเพิ่มขึ้นด้วย และจะทำให้การบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากภาคอุตสาหกรรมลดลงอย่างยั่งยืนต่อไป

ส่วนที่ ๒ ความสอดคล้องกับแผน ๓ ระดับ ตามนโยบายของมติคณะรัฐมนตรี
เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๖๐

๒.๑ ยุทธศาสตร์ชาติ (แผนระดับที่ ๑)

๑) ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

(๑) เป้าหมาย

เป้าหมายที่ ๑ ประเทศไทยเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน

เป้าหมายที่ ๒ ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น

(๒) ประเด็นยุทธศาสตร์

ป.๑ การเกษตรสร้างมูลค่า

(เกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น เกษตรปลอดภัย เกษตรแปรรูป)

ป.๕ พัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่

(สร้างผู้ประกอบการอัจฉริยะ สร้างโอกาสเข้าถึงตลาด สร้างโอกาสเข้าถึงข้อมูล

ปรับบทบาทและโอกาสการเข้าถึงบริการภาครัฐ)

(๓) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีพันธกิจที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ได้แก่ การกำกับ ควบคุม ดูแล และดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน กฎหมายว่าด้วยแร่ กฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราค่าภาคหลวงแร่ และที่เกี่ยวข้อง เสริมสร้างศักยภาพผู้ประกอบการ และวิสาหกิจชุมชน ให้มีความเข้มแข็ง และบูรณาการการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาอุตสาหกรรม โดยกำหนดวิสัยทัศน์ขององค์กร “เมืองอุตสาหกรรมการแปรรูปสินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจในอนาคต” โดยส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมแปรรูปเกษตร ส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม ส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมสร้างสรรค์และนวัตกรรมเพื่อสร้างโอกาสและการลงทุนอุตสาหกรรม ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาบุคลากรและการสร้างเครือข่ายภาคอุตสาหกรรม

๒) ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(๑) เป้าหมาย

เป้าหมายที่ ๑ อนุรักษ์และรักษาทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมให้คนรุ่นต่อไปได้ใช้อย่างยั่งยืน มีสมดุล

เป้าหมายที่ ๒ ฟื้นฟูและสร้างใหม่ฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อลดผลกระทบทางลบจากการพัฒนาสังคมเศรษฐกิจของประเทศ

เป้าหมายที่ ๓ ใช้ประโยชน์และสร้างการเติบโต บนฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สมดุลภายในขีดความสามารถของระบบนิเวศ

(๒) ประเด็นยุทธศาสตร์

ป.๑ สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจสีเขียว

(เพิ่มมูลค่าของเศรษฐกิจฐานชีวภาพให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน อนุรักษ์และฟื้นฟูแม่น้ำลำคลองและแหล่งน้ำธรรมชาติทั่วประเทศ ส่งเสริมการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน

ป.๓ สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ

(ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก มุ่งเป้าสู่การลงทุนที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของภาครัฐและภาคเอกชน

(๓) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีแผนปฏิบัติราชการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการกำกับดูแลสถานประกอบการให้ดำเนินการตามกฎหมายและส่งเสริมให้อุตสาหกรรมเป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่ มุ่งเน้นการพัฒนาระบบกลไกในการกำกับดูแลภาคอุตสาหกรรมให้ดำเนินการตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมให้มีการพัฒนากระบวนการผลิตที่เป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยการพัฒนาเครือข่ายเฝ้าระวังและจัดการผลกระทบสิ่งแวดล้อมให้มีส่วนร่วมของชุมชน เชื่อมโยงและเสริมสร้างความเข้าใจการประกอบการอุตสาหกรรมกับชุมชนและท้องถิ่น เพิ่มประสิทธิภาพการ กำกับดูแล และส่งเสริมการประกอบการเหมืองแร่ให้ เป็นไปตามกฎหมาย มีความปลอดภัยเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และมีความรับผิดชอบต่อสังคมส่งผลให้เกิดการยกระดับสถานประกอบการอุตสาหกรรมและหัตถะอุตสาหกรรมสู่อุตสาหกรรมสีเขียวเสริมสร้างศักยภาพเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ การจัดทำข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมสีเขียว (Green GDP) เชื่อมโยงอุตสาหกรรมสีเขียว (Green Industry) พัฒนาแนวทางการดำเนินการเรื่องร้องเรียนจากการประกอบกิจการอุตสาหกรรม

๓) ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

(๑) เป้าหมาย

เป้าหมายที่ ๑ ภาครัฐมีวัฒนธรรมการทำงานที่มุ่งผลสัมฤทธิ์และผลประโยชน์ส่วนรวม ตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส

เป้าหมายที่ ๒ ภาครัฐมีขนาดที่เล็กลง พร้อมปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง

เป้าหมายที่ ๓ ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ

(๒) ประเด็นยุทธศาสตร์

ป.๑ ภาครัฐที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง ตอบสนองความต้องการ และให้บริการอย่างสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส (ภาครัฐมีความเชื่อมโยงในการให้บริการสาธารณะต่างๆ ผ่านการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้)

ป.๒ ภาครัฐบริหารงานแบบบูรณาการโดยมียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายและเชื่อมโยงการพัฒนาในทุกระดับ ทุกประเด็น ทุกภารกิจ และทุกพื้นที่ (ให้ยุทธศาสตร์ชาติเป็นกลไกการขับเคลื่อนพัฒนาประเทศ ระบบติดตามประเมินผลที่สะท้อนการบรรลุเป้าหมายยุทธศาสตร์ชาติในทุกระดับ)

ป.๔ ภาครัฐมีความทันสมัย (องค์กรภาครัฐมีความยืดหยุ่นเหมาะสมกับบริบทในการพัฒนาประเทศ พัฒนาและปรับระบบวิธีการปฏิบัติราชการให้ทันสมัย)

ป.๕ บุคลากรภาครัฐเป็นคนดีและเก่ง ยึดหลักคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสำนึก มีความสามารถสูง มุ่งมั่น และเป็นมืออาชีพ

ป.๖ ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดภัยและประเพณีนิยม (บุคลากรภาครัฐ ยึดมั่นในหลักคุณธรรม จริยธรรมและความซื่อสัตย์สุจริต)

(๓) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีแผนปฏิบัติราชการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐเพื่อพัฒนาระบบการให้บริการและสร้างความพร้อมของบุคลากรให้สามารถบริการผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล ปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานและพัฒนาระบบบริหารจัดการองค์ความรู้ บริหารและพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีประสิทธิภาพ พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศให้มีความพร้อมสำหรับการบริหารและการบริการได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว ส่งเสริมจริยธรรม ธรรมาภิบาลและการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบในการปฏิบัติราชการเพื่อให้เกิดการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีในการให้บริการของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เน้นการบริหารทรัพยากรบุคคลของสำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ให้มีคุณธรรมและมีความโปร่งใสในการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ (Integrity and Transparency Assessment : ITA) เพื่อให้เกิดความพึงพอใจในการให้บริการ

๒.๒ แผนระดับที่ ๒

๒.๒.๑ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ

๒.๒.๑.๑ ประเด็น ผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยุคใหม่

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย : ผู้ประกอบการในทุกระดับเป็นผู้ประกอบการยุคใหม่ที่มีบทบาทต่อระบบเศรษฐกิจเพิ่มมากขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ
 - สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ร้อยละ ๔๐

๒) แผนย่อย การสร้างความเข้มแข็งผู้ประกอบการอัจฉริยะ

- แนวทางการพัฒนา
 - สร้างและพัฒนาผู้ประกอบการในทุกระดับให้มีจิตวิญญาณของการเป็นผู้ประกอบการ ขับเคลื่อนธุรกิจด้วยเทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างมูลค่าให้กับสินค้าและบริการ การขยายช่องทางการตลาด การสร้างตราสินค้าให้เป็นที่ยอมรับ และการใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินทางปัญญาในเชิงพาณิชย์ รวมทั้งการปรับตัวสู่ธุรกิจรูปแบบใหม่ๆ พัฒนาผู้ประกอบการให้มีทักษะในการวิเคราะห์ และมีองค์ความรู้ด้านการจัดการฐานข้อมูล สามารถใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีและนวัตกรรมสมัยใหม่ รวมถึงคำนึงถึงการผลิตสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อการวางแผน

ธุรกิจ ส่งเสริมการใช้ระบบประกันความเสี่ยงภัยของสินค้าและบริการเพื่อสร้างความเชื่อมั่นและลดความเสี่ยงในการดำเนินธุรกิจ และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการดำเนินธุรกิจอย่างมีธรรมาภิบาล

- เป้าหมายของแผนย่อย
 - เป้าหมายที่ ๑ การขยายตัวของวิสาหกิจเริ่มต้นในประเทศไทยเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ
 - อัตราการขยายตัวจำนวนการก่อตั้งวิสาหกิจเริ่มต้น ขยายตัวร้อยละ ๑๐

๒.๒.๑.๒ ประเด็น การบริการประชาชนและประสิทธิภาพภาครัฐ

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมายที่ ๑ บริการของรัฐมีประสิทธิภาพและมีคุณภาพเป็นที่ยอมรับของผู้ใช้บริการ
- เป้าหมายที่ ๒ ภาครัฐมีการดำเนินการที่มีประสิทธิภาพ ด้วยการนำนวัตกรรม เทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ
 - ระดับความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของภาครัฐ ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐

๒) แผนย่อย การพัฒนาระบบบริหารงานภาครัฐ

- แนวทางการพัฒนา
 - พัฒนาหน่วยงานภาครัฐให้เป็น “ภาครัฐทันสมัย เปิดกว้าง เป็นองค์กรขีดสมรรถนะสูง”
 - กำหนดนโยบายและการบริหารจัดการที่ตั้งอยู่บนข้อมูลและหลักฐานเชิงประจักษ์
 - ปรับเปลี่ยนรูปแบบการจัดโครงสร้างองค์การและออกแบบระบบการบริหารงานใหม่ ให้มีความยืดหยุ่น คล่องตัว กระชับ ทันสมัย
- เป้าหมายของแผนย่อย : ภาครัฐมีขีดสมรรถนะสูงเทียบเท่ามาตรฐานสากลและมีความคล่องตัว
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ
 - สัดส่วนของหน่วยงานที่บรรลุผลสัมฤทธิ์อย่างสูงตามเป้าหมายไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๘๕

๒.๒.๒ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

เพื่อถ่ายทอดเป้าหมายหลักไปสู่ภาพของการขับเคลื่อนที่ชัดเจนในลักษณะของวาระการพัฒนา (Agenda) ที่เอื้อให้เกิดการทำงานร่วมกันของหลายหน่วยงานและหลายภาคส่วนในการผลักดันการพัฒนาในเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้เกิดผลได้อย่างเป็นรูปธรรม แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ จึงได้กำหนดจุดหมายการพัฒนา จำนวน ๑๓ ประการ ซึ่งเป็นการบ่งบอกถึงสิ่งที่ประเทศไทยปรารถนาจะ “เป็น” มุ่งหวังจะ “มี” หรือต้องการจะ “ขจัด” เพื่อสะท้อนประเด็นการพัฒนาที่มีลำดับความสำคัญสูงต่อการพลิกโฉมประเทศไทยสู่ “สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน” และการบรรลุเป้าหมายหลักในช่วงระยะเวลา ๕ ปี ของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ ทั้งนี้ หมุดหมาย

การพัฒนาที่กำหนดขึ้นเป็นประเด็นที่มีลักษณะเชิงบูรณาการ ซึ่งสามารถนำไปสู่การพัฒนาทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมไปพร้อมๆ กัน ทำให้หมุดหมายแต่ละประการสามารถสนับสนุนเป้าหมายหลักได้มากกว่าหนึ่งข้อ โดยหมุดหมายทั้ง ๑๓ ประการแบ่งออกได้เป็น ๔ มิติ ดังนี้

๑. มิติภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย

- หมุดหมายที่ ๑ ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง
- หมุดหมายที่ ๒ ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน
- หมุดหมายที่ ๓ ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก
- หมุดหมายที่ ๔ ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง
- หมุดหมายที่ ๕ ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

หมุดหมายที่ ๖ ไทยเป็นฐานการผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะที่สำคัญของโลก

๒. มิติโอกาสและความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคม

- หมุดหมายที่ ๗ ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็งมีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้
- หมุดหมายที่ ๘ ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เด็ดขาดอย่างยั่งยืน
- หมุดหมายที่ ๙ ไทยมีความยากจนขามรูลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอเหมาะสม

๓. มิติความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- หมุดหมายที่ ๑๐ ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ
- หมุดหมายที่ ๑๑ ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

๔. มิติปัจจัยผลักดันการพลิกโฉมประเทศ

- หมุดหมายที่ ๑๒ ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต
- หมุดหมายที่ ๑๓ ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

๒.๒.๓ นโยบายรัฐบาล

นโยบายรัฐบาลนายเศรษฐา ทวีสิน นายกรัฐมนตรี ที่แถลงต่อสภา เมื่อวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๖๖ ดังนี้

๑. การแก้ไขปัญหาทั้งภาคเกษตร ธุรกิจ รวมถึงมาตรการช่วยประคองภาระหนี้สินและ ต้นทุนทางการเงินสำหรับภาคประชาชนที่ครอบคลุมถึงผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่ได้รับผลกระทบจากโควิด-๑๙

๒. การส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจใหม่ อาทิ การพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล อุตสาหกรรม เทคโนโลยีขั้นสูง อุตสาหกรรมสีเขียว และอุตสาหกรรมความมั่นคงของประเทศ รวมทั้งการวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมในประเทศ เพื่อให้เป็นเครื่องยนต์ใหม่ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ และยกระดับศักยภาพการแข่งขันของประเทศ รวมไปถึง การพัฒนาต่อยอดเขตเศรษฐกิจพิเศษ และระเบียงเศรษฐกิจทั้ง ๔ ภาค ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ตลอดจนการพัฒนาพื้นที่และเมืองให้เป็นไปตามผังเมืองที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนเพื่อให้เกิดการกระจายความเจริญและกิจกรรมทางเศรษฐกิจไปสู่ภูมิภาค

๓. ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจใหม่ในประเทศ รัฐบาลจะจัดทำ Matching Fund ซึ่งเป็นการลงทุนร่วมกันระหว่างรัฐบาลและเอกชน เพื่อลงทุนพัฒนา Start-up ที่มีคุณภาพ ให้เติบโตและแข่งขันได้ในระดับโลก สร้างความแข็งแกร่งของธุรกิจใหม่ และรัฐบาลจะสนับสนุนตลาดทุนเพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่นักลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศ

๔. ลดความเหลื่อมล้ำในสังคมไทย การส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีสำหรับทุกคน สร้างการแข่งขันที่เป็นธรรม ควบคู่กับการสร้างสันติภาพและการปกป้องสิทธิมนุษยชน นอกจากนี้ รัฐบาลจะสานต่อนโยบาย Carbon Neutrality เพื่อให้ประเทศไทยเป็นผู้นำของอาเซียน ในด้านการลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์สู่ชั้นบรรยากาศการพัฒนาที่ยั่งยืนจะเปิดประตูบานใหญ่ สู่อุตสาหกรรมโลก ซึ่งเป็นโอกาสสำคัญของประเทศไทยและสร้างข้อได้เปรียบให้ผู้ผลิตสินค้าและบริการในประเทศ ทำให้รัฐบาลสามารถเจรจาการค้าระหว่างประเทศภายใต้กฎกติกาใหม่ที่ให้ความสำคัญต่อการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และรัฐบาลจะใช้การพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นพลังสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งในภาคการผลิต ภาคบริการ และภาคการเงิน

๕. ดูแลรักษาทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมของประเทศซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญในการพัฒนาประเทศและส่งผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชน ส่งเสริมและเร่งฟื้นฟูความสมบูรณ์ของดินและน้ำ คืบสู้ธรรมชาติรักษาความสมดุลของระบบนิเวศและอนุรักษ์ความหลากหลายพันธุ์สัตว์ป่า แก้ไขปัญหาความเสื่อมโทรมและมลภาวะเพื่อคืนสิ่งแวดล้อมที่ดีให้แก่คนไทย พร้อมทั้งวางแผนรับมือและป้องกันวิกฤตด้านสิ่งแวดล้อมที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต แก้ไขปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่เป็นวาระแห่งชาติโดยเฉพาะเรื่องฝุ่นควัน PM ๒.๕ ที่ทวีความรุนแรงขึ้นทุกปี และส่งผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนทุกคนด้วยการสร้างแรงจูงใจทางเศรษฐกิจ ทั้งทางบวกและทางลบ ในภาคเกษตรกรรม ใช้ข้อมูลจากดาวเทียมเพื่อประเมินผลและติดตามการบังคับใช้กฎหมาย รวมถึงการสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

๒.๒.๔ นโยบายกระทรวงอุตสาหกรรม ปี ๒๕๖๖ นายณัฐพล รังสิตพล ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

ในปี พ.ศ. ๒๕๖๖ ถือได้ว่าเป็นอีกปีหนึ่งที่มีความท้าทายต่อภาคธุรกิจและการบริหารอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากห้วง ๓ ปีที่ผ่านมาจากผลกระทบของสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด -๑๙ ซึ่งปีหน้านี้ มีการคาดการณ์ว่าสถานการณ์ด้านเศรษฐกิจจะเริ่มฟื้นตัวดีขึ้นจากการเปิดประเทศของทั่วโลก โดยจะส่งผลกระทบต่อการกลับมาของภาคการท่องเที่ยว การใช้จ่ายใช้สอยภายในประเทศ และคำสั่งซื้อที่เริ่มเข้ามาจากต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม แนวโน้มปัญหาเศรษฐกิจทั่วโลกในจังหวะนี้มีความเปราะบางเป็นอย่างยิ่งเมื่อเทียบกับหลายปีที่ผ่านมาจากภาระหนี้สาธารณะของทั่วโลกที่สูงขึ้นโดยเฉลี่ยเกือบร้อยละ ๑๐๐ และผลกระทบซ้ำเติมจากสถานการณ์ ด้านต้นทุนที่สูงขึ้นเนื่องจากภาวะเงินเฟ้อระดับโลก เช่น น้ำมัน ปุ๋ย และอาหารสัตว์ ที่มีราคาแพง ซึ่งปัจจัยดังกล่าวต่างกดดันต่อสถานการณ์เศรษฐกิจของไทยและการบริหารอุตสาหกรรมของกระทรวงอุตสาหกรรม ในระยะต่อจากนี้ ในขณะที่ยังคงมีความจำเป็นเร่งด่วนในการแก้ไขปัญหาเดิมที่แฝงอยู่กับการพัฒนาอุตสาหกรรมของไทย ทั้งปัญหาด้านโครงสร้างของอุตสาหกรรมของประเทศที่เริ่มแข่งขันได้ยากและไม่ดึงดูดการลงทุนใหม่ ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมและข้อร้องเรียน ไปจนถึงปัญหาด้านภาพลักษณ์ที่ไม่ดีของภาคอุตสาหกรรมต่อประชาชน ซึ่งเป็นประเด็นที่จำเป็นต้องขับเคลื่อนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างเร่งด่วนและมีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปสู่ “อุตสาหกรรมดี อยู่คู่กับชุมชนอย่างยั่งยืน” โดย “ปรับเปลี่ยนอุตสาหกรรมเข้าสู่วิถีใหม่” ตัดปีกภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรม เทคโนโลยี และข้อตกลง/กติกาใหม่ของโลก พร้อมกับการผลักดันให้เกิดผลสัมฤทธิ์ของ “ชุมชนรักโรงงาน โรงงานรักชุมชน และสร้างการกระจายรายได้สู่ชุมชน” เพื่อให้อุตสาหกรรมอยู่คู่กับสังคม/ชุมชนอย่างเป็นมิตรและยกระดับเศรษฐกิจฐานรากให้เติบโตอย่างยั่งยืน

ดังนั้น ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ กระทรวงอุตสาหกรรมจะเร่งเดินหน้าปรับแนวคิดและการทำงานให้มีประสิทธิภาพ โปร่งใส ตอบสนอง และเป็นมืออาชีพ เพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลงให้กับภาคอุตสาหกรรมไทย ภายใต้การกำหนดนโยบาย การปฏิบัติงาน และการจัดทำคำของบประมาณในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗ ที่สอดคล้องกับ

เป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ประเด็นแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ นโยบายโมเดลเศรษฐกิจใหม่ BCG (BCG Economy) แผนแม่บทเฉพาะกิจ นโยบายที่สำคัญของรัฐบาล และผลสัมฤทธิ์ของกระทรวงอุตสาหกรรมที่กำหนดไว้ ด้วยกรอบความคิดและทิศทางการทำงาน “MIND กล่าวคือ การปรับอุตสาหกรรมเข้าสู่วิถีใหม่ โดยให้ความสำคัญในการยกระดับทุกองค์ประกอบของภาคอุตสาหกรรม ควบคู่กับการสร้างความเข้มแข็งและกระจายรายได้สู่ชุมชน ด้วย ‘หัว’ และ ‘ใจ’ ของคนกระทรวงอุตสาหกรรม” โดยกำหนดภารกิจหลักที่กระทรวงเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างสมดุลและยั่งยืนด้วยความมุ่งมั่นและเข้มแข็งไปพร้อมกันทั้งกระทรวงฯ ดังนี้

การสร้างภาพลักษณ์และคุณค่าใหม่ : “อุตสาหกรรม” ต้องมีภาพที่ดี

สร้างความเชื่อมั่นและภาพลักษณ์ที่ดีของกระทรวงอุตสาหกรรม ด้วยการผลักดันคุณค่าใหม่จากภายในสู่การสร้างภาพลักษณ์ที่ดีสู่ภายนอก โดยสร้างคุณค่าใหม่ ปรับความเชื่อ วิถีคิด และวิธีการทำงานด้วยพลังของคนอุตสาหกรรม สู่การตั้งมั่น (Commitment) ในหลักการของ “อุตสาหกรรมดี ชุมชนดี หน่วยงานดี” ซึ่งเป็นความมุ่งมั่นในการสร้างวิถีอุตสาหกรรมที่อยู่เคียงข้างชุมชนอย่างยั่งยืน ด้วยการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ โปร่งใส ตอบสนองและเป็นมืออาชีพ รวมทั้งเสริมสร้างและสื่อสารภาพลักษณ์ที่ดีของ อก. ภายใต้ร่มของ “อุตสาหกรรมรวมใจ” และร่วมด้วยช่วยกันสร้างทัศนคติและประสบการณ์ที่ดีของประชาชนและสถานประกอบการที่มีต่ออุตสาหกรรมและกระทรวงอุตสาหกรรมให้มีความน่าเชื่อถือ น่าไว้วางใจ และนั่งเข้าไปอยู่ในหัวใจมากยิ่งขึ้น ด้วยความตั้งใจดี การทำงานดี กำลังคนดี และนวัตกรรมที่ดีของเหล่าคนกระทรวงอุตสาหกรรม ตลอดจนผลักดัน การปรับปรุงระบบและโครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการทำงานภายใต้คุณค่าใหม่ โดยเฉพาะการปรับปรุงการบริหารและการให้บริการอุตสาหกรรมสู่ดิจิทัลอย่างเต็มรูปแบบ ด้วยการบริหารราชการอิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงการปรับปรุงกฎหมาย/กฎระเบียบที่สนับสนุนให้เกิดการป้องกัน การแก้ไขปัญหา และส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างก้าวหน้า

การปรับเปลี่ยนสู่อุตสาหกรรมวิถีใหม่ : มุ่งสู่ความสำเร็จ ๔ มิติและให้รางวัลกับคนทำดี

ออกแบบและขับเคลื่อนนโยบาย มาตรการ กลไก และการปฏิบัติการให้มุ่งสู่การพัฒนาและปรับเปลี่ยนการประกอบการอุตสาหกรรมสู่วิถีใหม่ ๔ มิติ ประกอบด้วย ความสำเร็จทางธุรกิจ ชุมชน/สังคม สิ่งแวดล้อม และกระจายรายได้ เพื่อการสร้างการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างรอบด้านที่มุ่งเน้นการปรับเปลี่ยนอุตสาหกรรมสู่ S-curve การผลิตสมัยใหม่ และโมเดลธุรกิจรูปแบบใหม่ การเสริมสร้างอุตสาหกรรมที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมภายใต้แนวคิด BCG ตลอดจนการส่งเสริมให้ชุมชน/สังคมมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นจากอยู่ร่วมกับภาคอุตสาหกรรม ดังนี้

มิติที่ ๑ ความสำเร็จทางธุรกิจ มุ่งเน้นการปรับเปลี่ยนธุรกิจและอุตสาหกรรมไปสู่อุตสาหกรรมศักยภาพ หรือ S-curve รวมถึงธุรกิจและการผลิตรูปแบบใหม่ โดยให้ความสำคัญเพิ่มขึ้นกับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เป็นรากฐานความแข็งแกร่งของประเทศและมีศักยภาพที่จะไปต่อได้ในอนาคต เช่น เกษตรอุตสาหกรรม เทคโนโลยีชีวภาพ ยานยนต์แห่งอนาคต และ Soft-power ให้เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของภาคอุตสาหกรรมไทย พร้อมมุ่งเน้นกระบวนการเปลี่ยนผ่านกลุ่มอุตสาหกรรมเดิมสู่อุตสาหกรรมศักยภาพ ร่วมกับการส่งเสริมการยกระดับอุตสาหกรรมสู่เทคโนโลยีการผลิตสมัยใหม่และการปรับเปลี่ยนโมเดลธุรกิจที่เหมาะสมกับรูปแบบธุรกิจในอนาคต เพื่อให้อุตสาหกรรมของไทยก้าวทันกับการปรับเปลี่ยนสู่อุตสาหกรรมใหม่และ Industry ๔.๐ การพลิกโฉมอุตสาหกรรมสู่บริการวิวัฒน์ (Servitization) การแข่งขันด้านประสิทธิภาพ และต้นทุน รวมถึงการลดผลกระทบจากปัญหาการขาดแคลนแรงงานในภาคอุตสาหกรรมและการก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของไทย

มิติที่ ๒ การดูแลสังคม โดยรอบโรงงานอุตสาหกรรม พัฒนาอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับการดูแลสังคม โดยส่งเสริมการทำงานร่วมกันระหว่างชุมชน สังคม และสถานประกอบการ/โรงงานในพื้นที่ สู่การอยู่ร่วมกันอย่างรับผิดชอบและเป็นมิตร โดยผลักดันความร่วมมือในการเฝ้าระวังการประกอบกิจการของโรงงานร่วมกัน ป้องกันความเสี่ยงจากการประกอบการ สร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในยามปกติและยามวิกฤต จัดการความเสี่ยงและบริหารความขัดแย้ง รวมถึงแจ้งเหตุและร่วมกันจัดการสถานการณ์ในชุมชนเมื่อเกิดเหตุที่

ไม่เพียงประสงค์ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการประกอบกิจการที่ดี มีความรับผิดชอบต่อ ปลอดภัย และเป็นไป ตามกฎหมาย ร่วมกับการสร้างความมั่นใจแก่ประชาชน/ชุมชนโดยรอบโรงงานเพื่อให้อุตสาหกรรมอยู่คู่กับสังคมอย่างยั่งยืนและเป็นมิตร

มติที่ ๓ การดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมที่ตอบโจทย์ไทยและประชาคมโลก ผลักดันปฏิบัติการ **ด้านสิ่งแวดล้อมด้วยกลไกการกำกับดูแลที่ทรงประสิทธิภาพ และการส่งเสริมยกระดับสถานประกอบการหรือโรงงานด้วย แนวคิด BCG ที่สัมผัสได้** ดำเนินการกำกับ ควบคุม และดูแลด้านสิ่งแวดล้อมตามกฎหมาย อย่างเข้มงวด สร้างกลไกและ วิธีการการแก้ไขปัญหาสถานการณ์วิกฤตที่เกิดจากการประกอบการอุตสาหกรรมได้อย่างรวดเร็ว และทันทั่วถึง ลดข้อร้องเรียน ให้น้อยลง ร่วมกับการดำเนินการส่งเสริมเพื่อยกระดับสถานประกอบการสู่วิถีใหม่ที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมตามแนวทาง BCG ที่ สัมผัสได้ โดยสะท้อนถึงการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมต่อสังคมและการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก (CO₂ Emission) หรือ คาร์บอนฟุตพริ้นท์ ที่ควบคู่กับคุณค่าทางธุรกิจและผลิตภาพการผลิต การพัฒนานิคมอุตสาหกรรมสีเขียว/เมืองอุตสาหกรรมสีเขียวที่เทียบเคียงได้กับระดับสากล เปลี่ยนต้นทุนของสถานประกอบการให้กลับมาเป็นรายได้ เปลี่ยนคุณค่าของการประกอบการ เพื่อสิ่งแวดล้อม ให้เป็นมูลค่าเพิ่ม รวมถึงตอบสนองต่อความมุ่งมั่นในของโลก และของไทยในการก้าวไปสู่ความเป็นกลางทาง คาร์บอน (Carbon Neutrality) ในปี ค.ศ. ๒๐๕๐ และการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ (Net Zero Emissions) ภายในปี ค.ศ. ๒๐๖๕ อย่างเป็นรูปธรรม ทั้งนี้ เพื่อให้สถานประกอบการและโรงงานมีการประกอบกิจการที่ดีปฏิบัติตาม กฎหมาย เพิ่มโอกาสทางธุรกิจจากการปฏิบัติการด้านสิ่งแวดล้อม และอยู่ร่วมกับสังคม/ชุมชนโดยรอบได้อย่างยั่งยืน ไปจนถึง เป็นส่วนสำคัญในการลดหรือจัดการปัญหามลพิษ อาทิ PM ๒.๕ การปล่อยก๊าซเรือนกระจก น้ำเสีย และขยะ/กากอุตสาหกรรม ที่จะส่งผลกระทบต่อชุมชนและสังคมโดยรวม

มติที่ ๔ การกระจายรายได้ให้กับประชาชนและมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มุ่งเน้น การพัฒนายกระดับคุณภาพชีวิตของชุมชน และส่งเสริมเศรษฐกิจฐานรากอย่างเป็นระบบ เพื่อรักษาวิถีชีวิต สร้างประโยชน์พัฒนาชุมชนรอบอุตสาหกรรม และต่อยอดอาชีพดีพร้อม ด้วยการดำเนินการ “การสร้างงาน สร้าง อาชีพ” ต่อยอดการพัฒนาผู้เข้าร่วมโครงการอาชีพดีพร้อม หรือโครงการ/กิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อส่งต่อ ผู้เข้าร่วมที่มีศักยภาพสู่การพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับศักยภาพสู่การพัฒนาธุรกิจและวิสาหกิจอย่างเป็นระบบ พร้อมสนับสนุนให้คนรุ่นใหม่ต่อยอดอาชีพดั้งเดิมของครอบครัวหรืออัตลักษณ์ของชุมชนสู่ความยั่งยืนทางธุรกิจและ การจัดการด้านการเงินส่วนบุคคล (Financial Literacy) “การริเริ่มกิจกรรมเชิงรุก เพื่อส่งเสริมให้สถานประกอบการ โรงงาน หรือธุรกิจเพื่อสังคม (Social Enterprise: SE) เข้าไปทำงานร่วมกับชุมชนและเครือข่าย” เพื่อดำเนินการ พัฒนาเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม สังคม และการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้กับประชาชนและชุมชนในพื้นที่อย่างจริงจังหรือ ส่งเสริม/พัฒนาชุมชนหรือวิสาหกิจชุมชนให้เป็นเครือข่ายการผลิตในห่วงโซ่อุปทานของกิจการที่มีศักยภาพพร้อมกับ “การผสมผสานพลังความร่วมมือกับองค์กรธุรกิจที่มีศักยภาพ” จับคู่องค์กรธุรกิจที่มีศักยภาพกับผู้ประกอบการหรือ วิสาหกิจชุมชนที่มีเจตนาธรรมเดียวกันในการช่วยเหลือชุมชนและสังคมควบคู่กับการให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อม ใน การร่วมกันสนับสนุนเงินทุนและการดำเนินกิจกรรมพัฒนาชุมชนหรือวิสาหกิจชุมชนในพื้นที่ให้ ประสบผลสำเร็จ ด้วย การทำงานดีด้วย ‘หัวใจ’ และ ‘ใจ’ ของคนกระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรมจะผลักดันนโยบายและการ ดำเนินงานที่เกี่ยวข้องด้วยมาตรการ กลไกกฎหมาย/กฎระเบียบ หรือเครื่องมือต่าง ๆ ภายใต้การบริหารของ กระทรวงอุตสาหกรรมอย่างรอบด้านและบูรณาการ ตั้งแต่การส่งเสริมพัฒนาอย่างต่อเนื่อง การกำกับดูแล การประกอบการให้เป็นไปตามกฎหมาย กลไกของมาตรฐานและรางวัลที่กระตุ้นให้เกิดการพัฒนาต่อยอด กองทุนและ เงินทุน สิทธิประโยชน์สำหรับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอย่างรับผิดชอบต่อ รวมถึงการเชื่อมโยงเครือข่ายสถาน ประกอบการและการบูรณาการการทำงานของกระทรวงอุตสาหกรรมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อผลักดัน การขับเคลื่อน กำกับดูแล และส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมให้มีการปรับตัวเข้าสู่วิถีใหม่อย่างเต็มประสิทธิภาพ

๒.๓ แผนระดับที่ ๓ ที่เกี่ยวข้อง

- แผนปฏิบัติราชการรายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ของกระทรวงอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติราชการรายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย ๔.๐ ระยะ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๘๐) โดยกระทรวงอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร ระยะที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๗๐) โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
- มาตรการพัฒนาอุตสาหกรรมชีวภาพของไทย ปี พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๗๐ โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
- ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการแร่ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๗๙) และ แผนแม่บทการบริหารจัดการแร่ พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔ (ฉบับปรับปรุง) โดยคณะกรรมการนโยบายบริหารจัดการแร่แห่งชาติ (คนร.)
- แผนปฏิบัติการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศปี พ.ศ. ๒๕๖๔ - ๒๕๗๓ สาขากระบวนการอุตสาหกรรมและการใช้ผลิตภัณฑ์รวมถึงน้ำเสียอุตสาหกรรม โดย กรมโรงงานอุตสาหกรรม
- มาตรการสนับสนุนการผลิตรถยนต์ที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าในประเทศไทย โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
- มาตรการพัฒนาอุตสาหกรรมหุ่นยนต์และระบบอัตโนมัติ โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไทยด้วยโมเดลเศรษฐกิจ BCG พ.ศ. ๒๕๖๔ - ๒๕๗๐ โดย กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัย และนวัตกรรม
- แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐ ฉบับทบทวนประจำปี งบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๘

ส่วนที่ ๓ สารสำคัญของแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน ๒ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗

การบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนในทุกระดับ ทั้งนี้เพื่อให้หน่วยงานมีเครื่องมือในการวางกรอบการดำเนินงานและกำกับติดตามการดำเนินงานให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยในระยะเวลาที่ผ่านมารัฐบาลได้มีนโยบายให้มีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ และแผนปฏิบัติราชการของหน่วยงานตามกรอบเวลาของรัฐบาล แผนปฏิบัติราชการประจำปี และได้กำหนดให้หน่วยงานต้องจัดทำแผนการปฏิบัติงานและแผนการใช้จ่ายเงินประจำปีงบประมาณสำหรับหน่วยงานย่อยภายในกรมและแผนในภาพรวม ซึ่งกระทรวงอุตสาหกรรมก็ได้ตอบสนองนโยบาย และให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนในทุกระดับเช่นกันโดยจัดสรรงบประมาณให้สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสกลนคร จำนวน ๑๒,๐๐๐ บาท เพื่อให้ดำเนินการทบทวนและจัดทำแผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗ ให้สอดคล้องกับนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาของภาครัฐที่เกี่ยวข้อง และสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปในเชิงพื้นที่อันจะนำไปสู่การกำหนดแผนการปฏิบัติงานที่ตอบสนองความต้องการและความคาดหวังของผู้ประกอบการและประชาชนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นเครื่องมือที่สำคัญและเป็นกลไกในการขับเคลื่อนการพัฒนาจังหวัดขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้หลุดพ้นจากความยากจน

๓.๑ การประเมินสถานการณ์ ปัญหา และความจำเป็นของแผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗

๓.๑.๑ ข้อมูลสภาพทั่วไปของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

ข้อมูลพื้นฐานทางกายภาพ

ที่ตั้ง อาณาเขต และขนาดพื้นที่

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ประกอบด้วยจังหวัดสกลนคร นครพนม มุกดาหาร มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีแม่น้ำโขงเป็นเส้นกั้นพรมแดนที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหาร มีสะพานมิตรภาพเชื่อมระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่จังหวัดมุกดาหารและนครพนม โดยมีเส้นกั้นพรมแดนตามแนวลำน้ำโขง ระยะทาง ๒๔๖ กิโลเมตร (จังหวัดมุกดาหาร ระยะทาง ๗๒ กิโลเมตร และจังหวัดนครพนม ระยะทาง ๑๗๔ กิโลเมตร) ซึ่งสามารถเชื่อมต่อไปยังประเทศในกลุ่มอินโดจีนได้

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ตั้งอยู่ประมาณ เส้นรุ้งที่ ๑๖ องศา ๒๕ ลิปดา ถึง ๑๗ องศา ๒๕ ลิปดา เหนือ และเส้นแวงที่ ๑๐๔ องศา ๐๘ ลิปดา ถึง ๑๐๔ องศา ๔๗ ลิปดา ตะวันออก มีพื้นที่ประมาณ ๑๙,๔๗๔.๔๗ ตารางกิโลเมตร หรือ ๑๒,๑๙๐,๔๓๓ ไร่ ประกอบด้วย

จังหวัดสกลนคร มีพื้นที่ประมาณ ๙,๖๐๕.๗๖ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ๖,๐๐๓,๖๐๒ ไร่

จังหวัดนครพนม มีพื้นที่ประมาณ ๕,๕๒๘.๘๘ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ๓,๔๗๔,๔๓๗ ไร่

จังหวัดมุกดาหาร มีพื้นที่ประมาณ ๔,๓๓๙.๘๓ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ๒,๗๑๒,๓๙๔ ไร่

มีอาณาเขตติดต่อกับพื้นที่ใกล้เคียง ดังนี้

- ทิศเหนือ ติดต่อกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) อำเภอลือโขง และอำเภอบึงโขงหลง จังหวัดบึงกาฬ
- ทิศตะวันออก ติดต่อกับแม่น้ำโขงตรงข้ามแขวงคำม่วน บอลิคำไซ และสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
- ทิศใต้ ติดต่อกับอำเภอเลิงนกทา จังหวัดยโสธร อำเภอชานุมาน จังหวัดอำนาจเจริญ และอำเภอหนองพอก อำเภอโพธิ์ทอง จังหวัดร้อยเอ็ด
- ทิศตะวันตก ติดต่อกับจังหวัดอุดรธานี และจังหวัดกาฬสินธุ์

รูปภาพที่ ๑ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

ลักษณะภูมิประเทศและภูมิอากาศ

- ลักษณะภูมิประเทศ

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบสูง มีระดับความสูงเฉลี่ยของพื้นที่สูงกว่าระดับน้ำทะเลปานกลางประมาณ ๑๐๐-๒๐๐ เมตร ที่ราบสำคัญคือ แอ่งสกลนคร มีพื้นที่ครอบคลุมจังหวัดสกลนคร จังหวัดนครพนม และจังหวัดมุกดาหาร มีลักษณะเป็นที่ราบกว้างใหญ่มีหนองน้ำขนาดใหญ่บ้างเล็กบ้าง ที่สำคัญคือ หนองหารในจังหวัดสกลนคร โดยแต่ละจังหวัดมีลักษณะภูมิประเทศ ดังนี้

จังหวัดสกลนคร มีลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไปทางด้านทิศใต้เป็นเทือกเขาสูง จากนั้นจะค่อย ๆ เอียงลาดลงมาทางทิศเหนือและทิศตะวันออก พื้นที่อยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ ๑๗๒ เมตร ลักษณะภูมิประเทศของพื้นที่ ตอนใต้เป็นที่ราบสูงบนเทือกเขาภูพานและที่ราบระหว่างหุบเขามีสภาพพื้นที่แบบลูกคลื่นลอนลาดอยู่บริเวณอำเภอกุตุบาค มีลำธารและลำห้วยที่เกิดจากเทือกเขาหลายแห่ง มีป่าไม้ และทุ่งหญ้าเหมาะสำหรับการเลี้ยงสัตว์ พื้นที่ด้านตะวันออกของจังหวัด ซึ่งมีเขตติดกับจังหวัดนครพนมมีสภาพพื้นที่แบบลูกคลื่นลอนลาด รวมถึงบริเวณที่ติดกับอำเภอนาแก จังหวัดนครพนม สำหรับทางด้านตะวันตกติดกับจังหวัดอุดรธานีส่วนใหญ่เป็นที่ราบสลับกับพื้นที่แบบลูกคลื่นลอนลาดเช่นกันเหมาะสมสำหรับการทำไร่ พื้นที่ตอนกลางสภาพพื้นที่เป็นที่ราบต่ำเหมาะแก่การทำนา โดยเฉพาะท้องที่อำเภอเมืองมีหนองหารที่กว้างใหญ่ มีน้ำตลอดปี กว้างประมาณ ๗ กิโลเมตร ยาวประมาณ ๑๘ กิโลเมตร ระดับน้ำลึกประมาณ ๓-๖ เมตร หนองหารเป็นที่รองรับน้ำจากลำน้ำต่าง ๆ หลายสาย ได้แก่ ห้วยทราย ห้วยโมง ห้วยสมอ ห้วยเตี้ย ห้วยเฮ ห้วยวังช้าง ห้วยนาแก ห้วยแก้ง ลำน้ำพุง ห้วยเหือ ห้วยลอง ห้วยหนองแฮ (ห้วยทุ่งแร) ห้วยม่วง และห้วยลาภ เป็นต้น พื้นที่ตอนเหนือประกอบด้วยพื้นที่ในเขตอำเภอบ้านม่วง อำเภอวารินวิสา อำเภอคำตากล้า และอำเภออากาศอำนวย สภาพพื้นที่เป็นลูกคลื่นลอนลาด มีสภาพเป็นป่าปนไร่ ป่าส่วนใหญ่เป็นป่าแดงโปร่ง มีไม้เต็ง ไม้รัง ไม้พลวง เหนือที่ตั้งอำเภออากาศอำนวยและริมน้ำสงคราม บางส่วนเป็นที่ราบลุ่มน้ำท่วมซึ่งใช้ทำนาได้บางส่วนเท่านั้น ส่วนใหญ่จะทิ้งให้กร้างว่างเปล่า มีพุ่มไม้พุ่มเตี้ย และหญ้าชนิปคคลุมทั่วไป

จังหวัดนครพนม มีลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไปเป็นที่ราบลุ่ม สูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ ๑๔๐ เมตร สภาพภูมิประเทศ แบ่งออกได้เป็น ๒ เขต คือ เขตตอนเหนือ สภาพพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นเนินสูง และที่ตอนมีป่าไม้สลับกับพื้นที่ราบที่ใช้ทำนา ทางเหนือสุดของจังหวัดในเขตอำเภอบ้านแพงมีเทือกเขาภูถ้ำทูดผ่าน นอกจากนี้ยังมีแม่น้ำสำคัญไหลผ่าน คือ แม่น้ำสงคราม และแม่น้ำอูน สำหรับอำเภอในเขตตอนเหนือนี้คือ อำเภอบ้านแพง อำเภอศรีสงคราม อำเภอท่าอุเทน อำเภอนาหว้า อำเภอโพนสวรรค์ และอำเภอนาทม เขตตอนใต้พื้นที่บริเวณใกล้แม่น้ำโขงทางทิศตะวันออกเป็นที่ราบลุ่มส่วนทางทิศตะวันตก ซึ่งอยู่ห่างจากแม่น้ำโขงออกไปเป็นพื้นที่ตอนมีสภาพเป็นป่าเต็งรัง พื้นดินส่วนมากมีลักษณะเป็นดินลูกรังบางแห่งมีลักษณะเป็นที่เนิน พื้นที่ทางใต้สุดของจังหวัดนครพนมในเขตอำเภอนาแกมีเทือกเขาภูพานทอดเป็นแนวกั้นเขตระหว่างจังหวัดนครพนมและจังหวัดมุกดาหาร สำหรับอำเภอที่อยู่ในเขตนี้ ได้แก่ อำเภอเมืองนครพนม อำเภอเรณูนคร อำเภอธาตุพนม อำเภอปลาปาก อำเภอนาแก และอำเภอวังยาง

จังหวัดมุกดาหาร มีลักษณะภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ภูเขาอยู่ทางด้านตะวันตกของจังหวัด ประกอบด้วยภูเขาสูงชันหลายเทือกเขาติดต่อกัน คือ ภูนางหงส์ ภูถ้ำพระ ภูถ้ำเส ภูหินเทิบ ภูหมากายาง ภูโป่ง ภูโน (มียอดเขาภูผาซาน เป็นยอดเขาที่สูงที่สุดประมาณ ๖๑๗ เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลาง) มีสภาพเป็นภูเขาหิน มีหน้าผาสูงชัน มีหินกว้างยาวและหินทับซ้อนกันในรูปแบบต่าง ๆ ดินส่วนใหญ่เป็นดินปนทรายเป็นแหล่งกำเนิดของลำน้ำหลายสาย เช่น ห้วยบางทราย ห้วยบางอี เป็นต้น ส่วนที่ราบอยู่ระหว่างพื้นที่ภูเขาต่อเนื่องมาจนถึงแม่น้ำโขง โดยเป็นที่ราบลุ่มที่กว้างใหญ่ เป็นที่ตั้งของอำเภอเมืองมุกดาหาร อำเภอดงหลวง อำเภอหว้านใหญ่ อำเภอคำชะอี อำเภอดอนตาล และอำเภอนิคมน้ำอ้อย มีระดับความสูงเฉลี่ย ๑๐๐-๒๐๐ เมตรจากระดับน้ำทะเลปานกลาง ตัวเมืองมุกดาหารมีระดับความสูง ๑๔๒ เมตรจากระดับน้ำทะเลปานกลาง พื้นที่ค่อย ๆ ลาดสูงชันจากริมแม่น้ำโขงมาจนถึงเขตภูเขาในทิศตะวันตกและตะวันออกเฉียงใต้ตั้งแต่อำเภอหว้านใหญ่อำเภอดงหลวง อำเภอเมืองมุกดาหาร อำเภอดอนตาล ส่วนบริเวณชายแดนติดต่อกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่มขนานไปตามแม่น้ำโขงครอบคลุมพื้นที่ในเขตอำเภอดอนตาล อำเภอเมืองมุกดาหาร และอำเภอหว้านใหญ่

- ลักษณะภูมิอากาศ

ฤดูกาล แบ่งได้เป็น ๓ ฤดู ประกอบด้วย ฤดูร้อน เริ่มต้นแต่เดือนกุมภาพันธ์ - เดือนเมษายน ฤดูฝน ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม - เดือนตุลาคม และฤดูหนาว ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน - เดือนมกราคม อากาศเย็น และมีหมอกในตอนเช้า

อุณหภูมิตั้งที่ ๓ จังหวัด มีอุณหภูมิลดลงอยู่ที่ ๒๖.๒ องศาเซลเซียส โดยในฤดูร้อนอุณหภูมิสูงสุด อยู่ในเดือนเมษายน อุณหภูมิสูงสุดคือ ๔๒.๑ องศาเซลเซียส ส่วนฤดูหนาวมีอุณหภูมิต่ำจนถึง ๓.๕ องศาเซลเซียส ในบางวันของเดือนธันวาคมหรือมกราคม พืชของอุณหภูมิมะหว่างสูงที่สุดกับต่ำที่สุดในรอบปีต่างกัน ๓๘.๖ องศาเซลเซียส

- ลักษณะทางธรณีวิทยาและลักษณะทางธรณีสัณฐาน

ลักษณะทางธรณีวิทยา

หินยุคควอเทอร์นารี (Quaternary deposits : Qs) เป็นหินที่เกิดในช่วงปัจจุบัน - ๑.๘ ล้านปี มีลักษณะเป็นตะกอนที่เกิดจากกระแส น้ำพัดพาเอากรวด หิน ดิน ทราย และโคลนตม ซากพืชและซากสัตว์มาสะสมตัว อยู่ตามพื้นที่ราบลุ่ม พบบริเวณริมฝั่งแม่น้ำสงคราม ช่วงอำเภออากาศอำนวย จังหวัดสกลนคร อำเภอนาทม อำเภอนาหว้า อำเภอศรีสงคราม อำเภอท่าอุเทน บริเวณฝั่งแม่น้ำโขงช่วงอำเภอเมืองนครพนมอำเภอธาตุพนมจังหวัดนครพนม

หินยุคเทอร์เชียรี (Tertiary : Qt) เป็นหินที่เกิดในช่วง ๑.๘ - ๖๕ ล้านปี เป็นหมู่หินที่เกิดจากตะกอนกรวด ทราย และดินเหนียวที่ถูกกระแส น้ำพัดพามาสะสมตัวตามหนอง บึง บริเวณที่ราบลุ่มหรือ แอ่งแผ่นดินระหว่างภูเขา ประกอบขึ้นเป็นชั้นดินดาน หินทราย ชั้นดินมาร์ล ชั้นหิน น้ำมัน ชั้นหินปูน และชั้นถ่านหินลิกไนต์ ชั้นหินเหล่านี้มีซากดึกดำบรรพ์ ได้แก่ ใบไม้ ต้นไม้ ปลา หอย ครอบคลุมพื้นที่แอ่งสกลในส่วนของจังหวัดสกลนคร และนครพนม

หินยุคจูแรสซิก - ครีเทเชียส (Jurassic, Cretaceous) เป็นหินที่เกิดในช่วง ๑๙๕ - ๖๕ ล้านปี จัดอยู่ในหมู่หินโคราช ซึ่งมีองค์ประกอบของชั้นหินประกอบด้วยหินกรวดมน หินดินดานสีแดง หินทรายหินโคลน ซึ่งมีสีน้ำตาลแดงและสีแดงเกือบตลอดทั้งหมู่หิน ความหนาของหมู่หินโคราชประมาณ ๔,๐๐๐ เมตร หรือมากกว่า วางตัวตามเนินเขาเป็นแนวยาวต่อเนื่องกันจากทิศตะวันออก-ตะวันตก ตั้งแต่จังหวัดมุกดาหาร นครพนม จนถึงจังหวัดสกลนครซึ่งมีรายละเอียดหน่วยหินย่อยดังนี้

- หน่วยหินภูกระดึง (Jpk) พบในอำเภอเมืองมุกดาหาร อำเภอคำชะอี อำเภอดอนตาล จังหวัดมุกดาหาร และอำเภวาริชภูมิ จังหวัดสกลนคร
- หน่วยหินพระวิหาร (Jpw) พบบริเวณเชิงเขาภูพานในแนวตะวันออก - ตะวันตก
- หน่วยหินเสาขัว (Jsk) พบบริเวณเชิงเขาภูพานในแนวตะวันออก - ตะวันตก
- หน่วยหินโคกกรวด (Ktms) เป็นโครงสร้างรากฐานของแอ่งสกลนคร ครอบคลุมจังหวัดสกลนคร และนครพนม
- หน่วยหินมหาสารคาม (Kkk) เป็นทรายแป้ง หินโคลน และหินดินดาน มีชั้นเกลือหิน (rock salt) จำนวนมากสะสมอยู่ในหน่วยหินนี้ เป็นหน่วยหินชั้นบนสุดมีความหนาแน่นประมาณ ๖๐๐ เมตร วางตัว ตามเชิงเขาภูพานในแนวตะวันออก - ตะวันตก
- หน่วยหินภูโตะ (Kpp) วางตัวตามเชิงเขาภูพานในแนวตะวันออก - ตะวันตก

ลักษณะทางธรณีสัณฐาน

กลุ่มจังหวัดตั้งอยู่บริเวณที่ราบสูงโคราชซึ่งหมายถึงบริเวณที่ราบสูงของภาคตะวันออกเฉียงเหนือทั้งหมด โดยในพื้นที่กลุ่มจังหวัดตั้งอยู่ในแอ่งสกลนคร และมีพื้นที่ครอบคลุมจังหวัดเลย หนองบัวลำภู อุดรธานี หนองคาย บึงกาฬ ซึ่งมีลักษณะธรณีสัณฐานโดยสังเขปดังนี้

- ที่ราบน้ำท่วมถึง เกิดจากการทับถมของตะกอนลำน้ำใหม่ที่พัดพามาทับถมกันทุกปี สภาพภูมิประเทศไม่ราบเรียบ ความลาดเทน้อยกว่าร้อยละ ๑ ส่วนใหญ่ใช้เป็นพื้นที่ทำนาซึ่งให้ผลดีส่วนมากพบบริเวณสองฝั่งลำน้ำสายสำคัญ ได้แก่ แม่น้ำโขง และแม่น้ำสงคราม

- ลานตะพักลำน้ำระดับต่ำ เกิดจากการทับถมของตะกอนลำน้ำที่มาทับถมกันนานแล้วมีอายุมากกว่าลานตะพักลำน้ำกลางเก่ากลางใหม่ สภาพภูมิประเทศเป็นที่ราบเรียบ มีความลาดเท น้อยกว่าร้อยละ ๑ ส่วนใหญ่ใช้เป็นพื้นที่ทำนาซึ่งให้ผลผลิตค่อนข้างต่ำ

- พื้นที่ที่ถูกกัดกร่อนและเนินเขา เป็นสิ่งที่เหลือค้างจากการถูกกัดกร่อนและพังทลาย ภูมิประเทศไม่ราบเรียบแต่เป็นลอนลูกคลื่น ส่วนใหญ่มีความลาดเทประมาณร้อยละ ๒-๑๖ มักใช้เป็นพื้นที่เพาะปลูกพืชไร่
- ภูเขา เกิดจากการโค้งตัวและยุบตัวของผิวโลก ทำให้บริเวณนั้นมีความสูง ต่ำแตกต่างกันมาก มีความลาดเทมากกว่าร้อยละ ๑๖ มีความสูงจากระดับน้ำทะเลปานกลางประมาณ ๑๐๐ - ๗๕๐ เมตร ส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ทำเกษตรกรรม

การเมืองการปกครอง

เขตการปกครองของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ แบ่ง เป็น ๓ จังหวัด ๓๗ อำเภอ ๒๗๘ ตำบล ๓,๑๗๙ หมู่บ้าน ๑ เทศบาลนคร ๒ เทศบาลเมือง ๓ องค์การบริหารส่วนจังหวัด ๑๑๑ เทศบาลตำบล ๑๙๓ องค์การบริหารส่วนตำบล

ตาราง แสดงการแบ่งเขตการปกครองกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

จังหวัด	อำเภอ	ตำบล	หมู่บ้าน	อบจ.	ทน./ทม.	ทต.	อบต.
สกลนคร	เมืองสกลนคร	๑๕	๑๗๓	๑	๑	๙	๘
	กุสุมาลย์	๕	๗๑	๐	๐	๑	๕
	กุศบาก	๓	๔๐	๐	๐	๔	๐
	พรรณานิคม	๑๐	๑๓๕	๐	๐	๘	๓
	พังโคน	๕	๖๙	๐	๐	๔	๒
	วาริชภูมิ	๕	๗๑	๐	๐	๔	๒
	นิคมน้ำอูน	๔	๒๙	๐	๐	๐	๔
	วานรนิวาส	๑๔	๑๘๓	๐	๐	๖	๙
	คำตากล้า	๔	๖๑	๐	๐	๒	๓
	บ้านม่วง	๙	๙๘	๐	๐	๒	๘
	อากาศอำนวย	๘	๙๔	๐	๐	๖	๓
	สว่างแดนดิน	๑๖	๑๘๙	๐	๐	๘	๑๑
	ส่องดาว	๔	๔๖	๐	๐	๕	๐
	เต่างอย	๔	๓๒	๐	๐	๐	๔
	โคกศรีสุพรรณ	๔	๕๓	๐	๐	๑	๓
	เจริญศิลป์	๕	๕๙	๐	๐	๑	๕
	โพนนาแก้ว	๕	๕๓	๐	๐	๓	๒
ภูพาน	๔	๖๕	๐	๐	๒	๒	
รวม	๑๘	๑๒๔	๑,๕๒๑	๑	๑	๖๖	๗๔
นครพนม	เมืองนครพนม	๑๕	๑๖๕	๑	๑	๑	๑๒
	ปลาปาก	๘	๘๕	๐	๐	๑	๘
	ท่าอุเทน	๙	๑๑๑	๐	๐	๒	๘
	บ้านแพง	๖	๖๖	๐	๐	๑	๕
	ธาตุพนม	๑๒	๑๓๖	๐	๐	๖	๑๑
	เรณูนคร	๘	๙๑	๐	๐	๑	๗
	นาแก	๑๒	๑๔๓	๐	๐	๒	๑๒
	ศรีสงคราม	๙	๑๐๙	๐	๐	๕	๗

	นาหว้า	๖	๖๘	๐	๐	๑	๖
	โพนสวรรค์	๗	๙๒	๐	๐	๑	๗
	นาทม	๓	๓๘	๐	๐	๐	๓
	วังยาง	๔	๒๗	๐	๐	๐	๔
รวม	๑๒	๙๙	๑,๑๓๑	๑	๑	๒๑	๙๐
มุกดาหาร	เมืองมุกดาหาร	๑๒	๑๔๙	๑	๑	๑๐	๒
	นิคมคำสร้อย	๗	๗๙	๐	๐	๒	๖
	ดอนตาล	๗	๖๓	๐	๐	๓	๕
	ดงหลวง	๖	๖๐	๐	๐	๓	๓
	คำชะอี	๙	๘๘	๐	๐	๑	๙
	หว้านใหญ่	๕	๔๔	๐	๐	๒	๒
	หนองสูง	๖	๔๔	๐	๐	๓	๒
รวม	๗	๕๒	๕๒๗	๑	๑	๒๔	๒๙
รวมทั้งหมด	๓๗	๒๗๘	๓,๑๗๙	๓	๓	๑๑๑	๑๙๓

ที่มา :กรมการปกครอง

นอกจากนี้ กลุ่มจังหวัดมีชายแดนที่ติดต่อกับ สปป.ลาว ระยะทางประมาณ ๒๔๖ กิโลเมตร ซึ่งมีจุดผ่านแดนไทย-สปป.ลาว จำนวน ๘ แห่ง เป็นจุดผ่านแดนถาวร ๔ แห่ง และจุดผ่อนปรน ๔ แห่งดังนี้

ตาราง จุดผ่านแดนถาวรและจุดผ่อนปรนของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

จังหวัด	จุดผ่านแดนถาวร	จุดผ่อนปรน	พื้นที่ของไทย	พื้นที่ของ สปป.ลาว
นครพนม	√		ด่านสะพานมิตรภาพข้ามแม่น้ำโขง ไทย-ลาว แห่งที่ ๓ บ้านห้อม ตำบลอาจสามารถ อำเภอเมือง	บ้านเวินใต้ เมืองท่าแขก แขวงคำม่วน
	√		ด่านท่าเรือ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง	เมืองท่าแขก แขวงคำม่วน
		√	บ้านโพธิ์ชัย ตำบลไผ่ล้อม อำเภอบ้านแพง	บ้านท่าสะอาด เมืองปากกระดิ่ง แขวงบอลิคำไซ
		√	อำเภอท่าอุเทน	บ้านหินปูน เมืองหินปูน แขวงคำม่วน
		√	บ้านนาดี ตำบลบ้านกลาง อำเภอเมือง	บ้านปากแบ่ง เมืองท่าแขก แขวงคำม่วน
		√	อำเภอธาตุพนม	บ้านดำน เมืองหนองบก แขวงคำม่วน

ตาราง จุดผ่านแดนถาวรและจุดผ่อนปรนของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

จังหวัด	จุดผ่านแดนถาวร	จุดผ่อนปรน	พื้นที่ของไทย	พื้นที่ของ สปป.ลาว
มุกดาหาร	√		ด่านสะพานมิตรภาพข้ามแม่น้ำโขง ไทย-ลาว แห่งที่ ๒ บ้านสงเปือย ตำบลบางทรายใหญ่ อำเภอเมือง	บ้านนาแก เมืองโกสอน พมวิหาน แขวงสะหวันนะเขต
	√		ด่านท่าเรือ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง	เมืองโกสอน พมวิหาน แขวงสะหวันนะเขต

โครงสร้างประชากร

ในปี พ.ศ. ๒๕๖๕ มีประชากรรวมทั้งสิ้น ๒,๒๑๓,๔๒๒ คน จำแนกได้ดังนี้

ตารางแสดงโครงสร้างประชากรกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๕

กลุ่มจังหวัด / จังหวัด	ประชากร		
	ชาย	หญิง	รวม
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๑,๑๐๐,๙๒๙	๑,๑๑๒,๔๙๓	๒,๒๑๓,๔๒๒
สกลนคร	๕๖๘,๕๕๓	๕๗๖,๖๓๔	๑,๑๔๕,๑๘๗
นครพนม	๓๕๖,๘๓๔	๓๕๙,๘๑๓	๗๑๖,๖๔๗
มุกดาหาร	๑๗๕,๕๔๒	๑๗๖,๐๔๖	๓๕๑,๕๘๘

ที่มา : กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย <http://statbbi.nso.go.th/staticreport/page/sector/th/01.aspx>

ตารางแสดงจำนวนประชากรของกลุ่มจังหวัดฯ เปรียบเทียบกับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และประเทศ

ประเทศ/กลุ่มจังหวัด/จังหวัด	ประชากร				
	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
ประเทศ	๖๖,๔๑๓,๙๗๙	๖๖,๕๕๘,๙๓๕	๖๖,๑๘๖,๗๒๗	๖๖,๑๗๑,๔๓๙	๖๖,๐๙๐,๔๗๕
กลุ่มจังหวัดฯ	๒,๒๒๓,๓๕๐	๒,๒๒๕,๗๐๐	๒,๒๑๕,๐๔๘	๒,๒๑๔,๘๑๐	๒,๒๑๓,๔๒๒
สกลนคร	๑,๑๕๒,๒๘๒	๑,๑๕๓,๓๙๐	๑,๑๔๖,๙๓๖	๑,๑๔๖,๒๘๖	๑,๑๔๕,๑๘๗
นครพนม	๗๑๘,๗๘๖	๗๑๙,๑๓๖	๗๑๗,๒๐๑	๗๑๗,๐๔๐	๗๑๖,๖๔๗
มุกดาหาร	๓๕๒,๒๘๒	๓๕๓,๑๗๔	๓๕๐,๙๑๑	๓๕๑,๔๘๔	๓๕๑,๕๘๘

ที่มา : กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย <http://statbbi.nso.go.th/staticreport/page/sector/th/01.aspx>

เศรษฐกิจภาพรวม

โครงสร้างเศรษฐกิจ

จากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ประมวลผลโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สามารถสรุปได้ว่า ในปี ๒๕๖๔ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีผลิตภัณฑ์มวลรวม ๑๔๒,๐๐๑ ล้านบาท และพบว่าเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดฯ ขึ้นอยู่กับภาคนอกการเกษตรกรรมเป็นหลัก ซึ่งมีมูลค่าอยู่ที่ ๑๐๓,๓๐๗ ล้านบาท โดยอุตสาหกรรมมีมูลค่าอยู่ที่ ๑๕,๖๒๕ ล้านบาท รองลงมา คือ บริการมีมูลค่าอยู่ที่ ๘๗,๖๘๒ ล้านบาท ตามลำดับ และภาคการเกษตรมีมูลค่าอยู่ที่ ๓๘,๖๙๔ ล้านบาท

ตารางแสดงผลผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดฯ ปี พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔ (หน่วย : ล้านบาท)

	๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
ภาคการเกษตร	๓๔,๔๒๑	๓๔,๔๓๗	๓๕,๑๖๗	๓๗,๑๘๓	๓๘,๖๙๔
เกษตรกรรม การป่าไม้ และการประมง	๓๔,๔๒๑	๓๔,๔๓๗	๓๕,๑๖๗	๓๗,๑๘๓	๓๘,๖๙๔
ภาคนอกการเกษตร	๙๑,๗๐๘	๙๒,๙๕๘	๙๖,๗๕๘	๙๘,๕๕๑	๑๐๓,๓๐๗
	๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
อุตสาหกรรม	๑๒,๔๑๑	๑๓,๒๖๘	๑๓,๘๗๖	๑๓,๘๐๖	๑๕,๖๒๕
การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	๕๓๘	๔๙๔	๔๐๑	๓๕๑	๓๒๒
การผลิต	๙,๙๘๑	๑๐,๙๘๐	๑๑,๓๙๒	๑๑,๑๗๔	๑๒,๕๑๘
ไฟฟ้า ก๊าซ ไอน้ำ และระบบปรับอากาศ	๑,๔๓๒	๑,๓๙๒	๑,๖๒๖	๑,๒๘๑	๒,๘๐๕
การจัดหาน้ำ การจัดการ และการบำบัดน้ำเสียของเสียและสิ่งปฏิกูล	๔๑๕	๔๔๒	๔๕๘	๕๐๒	๖๓๗
บริการ	๗๙,๒๙๗	๗๙,๖๙๑	๘๒,๘๘๒	๘๔,๗๓๕	๘๗,๖๘๒
ก่อสร้าง	๕,๙๒๓	๖,๓๖๑	๖,๕๒๙	๖,๗๑๑	๖,๙๓๕
การขายส่งและการขายปลีกการซ่อมยานยนต์และจักรยานยนต์	๑๖,๔๒๕	๑๖,๕๕๕	๑๘,๗๘๖	๑๙,๒๘๑	๑๘,๕๙๗
การขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า	๔,๒๐๓	๓,๗๐๓	๔,๓๒๑	๔,๒๙๔	๕,๕๒๖
ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร	๗๘๐	๘๘๑	๙๘๑	๘๓๕	๘๔๘
ข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร	๑,๒๒๒	๑,๑๙๑	๑,๒๗๓	๑,๑๙๖	๑,๓๑๒
กิจกรรมทางการเงินและการประกันภัย	๙,๔๐๙	๑๐,๐๑๐	๑๐,๒๖๒	๑๐,๕๖๗	๑๐,๕๑๖
กิจกรรมอสังหาริมทรัพย์	๖,๒๖๑	๕,๘๔๑	๕,๙๖๔	๖,๕๑๙	๖,๗๑๘
กิจกรรมทางวิชาชีพ วิทยาศาสตร์ และเทคนิค	๙๒	๗๖	๕๖	๔๕	๔๐
กิจกรรมการบริหารและการบริการสนับสนุน	๑๘๕	๒๒๘	๒๕๐	๑๔๕	๑๒๔

การบริหารราชการ การป้องกันประเทศและการ ประกันสังคมภาคบังคับ	๖,๖๑๙	๖,๙๕๕	๗,๒๔๗	๗,๑๕๖	๗,๔๓๐
การศึกษา	๒๒,๒๗๓	๒๑,๔๓๙	๒๐,๔๓๓	๒๐,๓๕๔	๒๑,๘๖๒
กิจกรรมด้านสุขภาพและงานสังคมสงเคราะห์	๔,๑๘๓	๔,๕๖๔	๔,๘๔๔	๕,๔๗๐	๕,๙๗๑
ศิลปะ ความบันเทิง และนันทนาการ	๒๓๓	๒๗๒	๓๒๔	๒๙๐	๓๓๗
กิจกรรมบริการด้านอื่นๆ	๑,๔๙๐	๑,๖๑๔	๑,๖๑๒	๑,๕๑๓	๑,๔๖๓
ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (ล้านบาท)	๑๒๖,๑๒๙	๑๒๗,๓๙๕	๑๓๑,๙๒๕	๑๓๕,๗๒๔	๑๔๒,๐๐๑
ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อคน (บาท)	๖๖,๖๘๑	๖๗,๔๐๑	๖๙,๘๖๓	๗๑,๙๕๖	๗๕,๓๘๓
ประชากร (๑,๐๐๐ คน)	๑,๘๙๒	๑,๘๙๐	๑,๘๘๘	๑,๘๘๖	๑,๘๘๔

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ตารางแสดงผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัดฯ แยกตามจังหวัดปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔ (หน่วย : ล้านบาท)

กลุ่มจังหวัดฯ/ จังหวัด	๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
กลุ่มจังหวัดฯ	๑๒๖,๑๓๐	๑๒๗,๓๙๕	๑๓๑,๙๒๕	๑๓๕,๗๒๔	๑๔๒,๐๐๑
สกลนคร	๕๗,๐๓๑	๕๙,๕๐๒	๖๐,๔๘๑	๖๔,๒๙๖	๖๕,๙๒๔
นครพนม	๔๒,๙๙๓	๔๒,๒๔๗	๔๔,๒๔๒	๔๕,๗๓๐	๔๗,๗๔๘
มุกดาหาร	๒๖,๑๐๖	๒๕,๖๔๖	๒๗,๒๐๒	๒๕,๖๙๘	๒๘,๓๒๙

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

จากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ประมวลผลโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สามารถสรุปได้ว่า ในปี ๒๕๖๔ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีผลิตภัณฑ์มวลรวม ๑๔๒,๐๐๑ ล้านบาท ซึ่งจังหวัดที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมสูงที่สุด คือ จังหวัดสกลนคร มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม ๖๕,๙๒๔ ล้านบาท รองลงมาคือ จังหวัดนครพนม มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม ๔๗,๗๔๘ ล้านบาท และจังหวัดมุกดาหารมีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมต่ำที่สุดอยู่ที่ ๒๘,๓๒๙ ล้านบาท

ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อประชากร (GPP per Capita)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อประชากร (GPP per Capita) ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ มีมูลค่าอยู่ที่ ๗๑,๙๕๖ บาทต่อคนต่อปี ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. ๒๕๖๓ ที่มีมูลค่าอยู่ที่ ๖๙,๘๖๓ บาทต่อคนต่อปี

ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ จังหวัดนครพนม เป็นจังหวัดที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อประชากรสูงที่สุดอยู่ที่ ๘๗,๑๒๒ บาทต่อคนต่อปี และจังหวัดมุกดาหารมีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อประชากรต่ำที่สุด อยู่ที่ ๖๗,๒๐๓ บาทต่อคนต่อปี โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางแสดงผลผลิตภัณฑัวมรวมต่อประชากรของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดฯ (หน่วย : บาท)

กลุ่มจังหวัดฯ/ จังหวัด	๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
กลุ่มจังหวัดฯ	๒๐๓,๑๓๔	๒๐๓,๑๑๙	๒๑๑,๔๔๑	๒๑๔,๖๒๐	๒๒๖,๔๔๒
สกลนคร	๖๑,๓๙๘	๖๔,๓๐๕	๖๕,๖๒๒	๗๐,๐๔๕	๗๒,๑๑๗
นครพนม	๗๖,๑๑๓	๗๕,๓๔๘	๗๙,๔๙๙	๘๒,๗๙๙	๘๗,๑๒๒
มุกดาหาร	๖๕,๖๒๓	๖๓,๔๖๖	๖๖,๓๒๐	๖๑,๗๗๖	๖๗,๒๐๓

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

จากสถานะเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ซึ่งพิจารณาจากมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด (GPCP) ที่กล่าวมาข้างต้น พบว่าโครงสร้างเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดฯ ที่สำคัญ คือ การผลิตภาคนอกการเกษตร ซึ่งมีสัดส่วนมากที่สุดคือร้อยละ ๗๓ % ของผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัดฯ รองลงมา คือ ภาคการเกษตรมีสัดส่วนร้อยละ ๒๗ %

ดังนั้นจากข้อมูลจึงจะเห็นว่ากิจกรรมการผลิตทางเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดที่สำคัญและควรส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการพัฒนา คือ การผลิตภาคการเกษตรควบคู่กับภาคอุตสาหกรรม โดยประชาชนส่วนใหญ่ของกลุ่มจังหวัดยังประกอบอาชีพในภาคการเกษตร และภาคการเกษตรก็เป็นฐานการผลิตที่สำคัญที่สามารถเชื่อมโยงให้เกิดการนำผลผลิตทางการเกษตรเข้าสู่การผลิตในภาคอุตสาหกรรมต่อไป ซึ่งการผลิตภาคอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดเป็นอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการแปรรูปสินค้าการเกษตรเป็นสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นข้าว อ้อย ยางพารา มันสำปะหลัง เป็นต้น นอกจากนี้ ด้านการบริการ ก็มีส่วนสำคัญที่ช่วยผลักดันและสนับสนุนให้เกิดการขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดที่จะมองข้ามไม่ได้ โดยเฉพาะด้านการค้ามีปัจจัยสนับสนุนที่จะก่อให้เกิดการค้าการลงทุนในกลุ่มจังหวัดเนื่องจากการมีสะพานมิตรภาพเชื่อมระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ถึง ๒ แห่ง คือ ที่จังหวัดมุกดาหารและนครพนม สามารถพัฒนาทำให้เกิดการค้าการลงทุนที่เพิ่มขึ้นได้ ทั้งการค้าผ่านแดน การค้าชายแดน และการค้าภายในกลุ่มจังหวัด ที่สามารถเชื่อมโยงให้เกิดการค้าระหว่างภูมิภาคได้ นอกจากนี้ยังสามารถเชื่อมโยงให้เกิดการท่องเที่ยวทั้งภายในกลุ่มจังหวัดและภายในภูมิภาคที่เพิ่มขึ้นได้ในอนาคต

เกษตรกรรม

พื้นที่เพาะปลูก

จากการสำรวจเนื้อที่และการใช้ประโยชน์ที่ดินรายจังหวัด ในปี พ.ศ. ๒๕๖๕ โดยสำนักงานเกษตรจังหวัดสกลนคร จังหวัดนครพนม และจังหวัดมุกดาหาร พบว่า กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีเนื้อที่รวมประมาณ ๕,๘๓๖,๐๖๙ ไร่ โดยจังหวัดสกลนครมีเนื้อที่มากที่สุด คือ ๒,๙๔๔,๑๓๘ ไร่ รองลงมาคือ จังหวัดนครพนม ๒,๐๑๒,๙๙๐ ไร่ จังหวัดมุกดาหาร ๘๗๘,๙๔๑ ไร่ ตามลำดับ เนื้อที่ใช้ประโยชน์ทางการเกษตรของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ สามารถแบ่งออกได้ ๕ ส่วนได้แก่ นาข้าว พืชไร่ สวนไม้ผล/ไม้ยืนต้น สวนผัก/ไม้ดอก/ไม้ประดับ และเนื้อที่ใช้ประโยชน์ทางการเกษตรอื่น ๆ โดยในปี พ.ศ. ๒๕๖๕ นาข้าวใช้พื้นที่รวมสูงสุดเท่ากับ ๔,๒๖๙,๙๙๔ ไร่ สวนสวนไม้ผล/ไม้ยืนต้นใช้พื้นที่รวม ๑,๑๒๓,๔๔๒ ไร่ พืชไร่ใช้พื้นที่รวม ๔๑๕,๙๘๓ ไร่ และ สวนผัก/ไม้ดอก/ไม้ประดับใช้พื้นที่รวม ๒๖,๖๕๑ ไร่ จากเนื้อที่ทั้งหมดของกลุ่มจังหวัดฯ สามารถแบ่งเป็นพื้นที่ถือครองเพื่อการเกษตร ได้ดังนี้

ตารางแสดงเนื้อที่และการใช้ประโยชน์ทางการเกษตรของกลุ่มจังหวัดฯ ปี พ.ศ. ๒๕๖๕

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	เนื้อที่ทั้งหมด	เนื้อที่ใช้ประโยชน์ทางการเกษตร (ไร่)				
		นาข้าว	พืชไร่	สวนไม้ผล/ ไม้ยืนต้น	สวนผัก/ไม้ดอก /ไม้ประดับ	การเกษตร อื่นๆ
กลุ่มจังหวัดฯ	๕,๘๓๖,๐๖๙	๔,๒๖๙,๙๙๔	๔๑๕,๙๘๓	๑,๑๒๓,๔๔๒	๒๖,๖๕๑	-
สกลนคร	๒,๙๔๔,๑๓๘	๒,๒๕๒,๔๕๕	๑๙๑,๐๐๗	๔๘๘,๓๓๕	๑๒,๓๔๑	-
นครพนม	๒,๐๑๒,๙๙๐	๑,๕๗๕,๖๑๓	๔๐,๑๒๖	๓๘๔,๔๓๑	๑๒,๘๒๐	-
มุกดาหาร	๘๗๘,๙๔๑	๔๔๑,๙๒๖	๑๘๔,๘๕๐	๒๕๐,๖๗๖	๑,๔๙๐	-

ที่มา : สำนักงานเกษตรจังหวัดสกลนคร นครพนม และมุกดาหาร

ผลผลิต

ผลผลิตรวมของพืชเศรษฐกิจ ประกอบด้วย ข้าวนาปี ข้าวนาปรัง มันสำปะหลัง สับปะรด ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕ สรุปได้ ดังนี้

ตารางแสดงผลผลิตทางการเกษตรของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด (ข้าวนาปี) ปี พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕ (หน่วย: ตัน)

กลุ่มจังหวัด / จังหวัด	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่มจังหวัดฯ	๑,๒๑๙,๗๓๙	๑,๓๐๖,๙๒๕	๑,๔๔๕,๒๐๑	๑,๗๒๑,๑๔๕	๑,๗๗๒,๑๕๗
สกลนคร	๖๐๓,๕๑๑	๗๐๙,๔๓๕	๗๕๖,๒๐๑	๙๘๒,๐๘๓	๙๖๖,๔๓๖
นครพนม	๔๔๑,๖๔๙	๔๑๓,๐๗๒	๕๐๓,๘๑๙	๕๕๓,๙๒๒	๕๗๘,๔๙๔
มุกดาหาร	๑๗๕,๕๗๙	๑๘๔,๔๑๘	๑๘๕,๑๘๑	๑๘๕,๑๔๐	๒๒๗,๒๒๗

ที่มา : สำนักงานเกษตรจังหวัดสกลนคร นครพนม และมุกดาหาร

ตารางแสดงผลผลิตทางการเกษตรของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด (ข้าวนาปรัง) ปี พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕ (หน่วย: ตัน)

กลุ่มจังหวัด / จังหวัด	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่มจังหวัดฯ	๗๔,๖๗๒	๗๘,๐๖๘	๓๙,๖๒๓	๗๗,๒๒๒	๖๓,๗๑๖
สกลนคร	๔๒,๕๑๑	๔๕,๙๓๑	๓๕, ๘๕๓	๓๐,๗๒๓	๒๗,๑๒๒
นครพนม	๓๑,๙๓๕	๓๑,๙๓๕	๓๘,๖๖๖	๔๕,๔๕๖	๓๖,๓๘๕
มุกดาหาร	๒๒๖	๒๐๒	๙๕๗	๑,๐๔๓	๒๐๙

ที่มา : สำนักงานเกษตรจังหวัดสกลนคร นครพนม และมุกดาหาร

ตารางแสดงผลผลิตทางการเกษตรของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด (มันสำปะหลัง) ปี พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕ (หน่วย: ตัน)

กลุ่มจังหวัด / จังหวัด	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่มจังหวัดฯ	๘๗๔,๔๕๐	๘๙๐,๗๖๙	๘๖๗,๘๔๗	๑,๐๓๓,๘๓๒	๗๗๗,๑๖๒
สกลนคร	๓๓๓,๑๐๑	๓๓๒,๙๓๒	๓๘๘,๐๘๙	๕๐๑,๕๙๔	๓๖๐,๒๓๖
นครพนม	๕๙,๕๙๐	๖๕,๖๒๓	๖๒,๑๘๓	๗๐,๖๕๘	๘๒,๙๙๑
มุกดาหาร	๔๘๑,๗๕๙	๔๙๒,๒๑๔	๔๑๗,๕๗๕	๔๖๑,๕๘๐	๓๓๓,๙๓๕

ที่มา : สำนักงานเกษตรจังหวัดสกลนคร นครพนม และมุกดาหาร

ตารางแสดงผลผลิตทางการเกษตรของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด (สับปะรด) ปี พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕ (หน่วย: ตัน)

กลุ่มจังหวัด / จังหวัด	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่มจังหวัดฯ	๒๙,๑๒๑	๒๑,๑๒๐	๑๗,๖๒๗	๑๕๔๙๓	๑๓,๘๖๑
สกลนคร	-	-	-	-	-
นครพนม	๒๙,๑๒๑	๒๑,๑๒๐	๑๗,๖๒๗	๑๕๔๙๓	๑๓,๘๖๑
มุกดาหาร	-	-	-	-	-

ที่มา : สำนักงานเกษตรจังหวัดสกลนคร นครพนม และมุกดาหาร

อุตสาหกรรม

มูลค่า

อุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ เป็นมูลค่าจากการผลิตหินทราย (หินอุตสาหกรรม) มูลค่าอุตสาหกรรมทั้งหมดในแต่ละปีการผลิตเติบโตขึ้นตามลำดับ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางแสดงมูลค่าภาคอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดฯ

(หน่วย: ตัน)

กิจกรรม	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕	๒๕๖๖
หินทราย (หินอุตสาหกรรม)	๓๘๘,๓๙๘.๐	๕๑๘,๖๑๙.๐	๒๕๓,๑๑๒	๒๐๐,๙๐๓	๙๘,๓๘๓	๕๕๗,๐๐๔
รวม	๓๘๘,๓๙๘.๐	๕๑๘,๖๑๙.๐	๒๕๓,๑๑๒	๒๐๐,๙๐๓	๙๘,๓๘๓	๕๕๗,๐๐๔

จำนวนโรงงาน แรงงาน และเงินลงทุน

ในปี พ.ศ. ๒๕๖๖ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีจำนวนโรงงานทั้งสิ้น ๗๓๘ โรงงาน ซึ่งลดลงจากปีก่อนหน้าจำนวน ๙ โรงงาน โดยจังหวัดสกลนครเป็นจังหวัดที่มีจำนวนโรงงานมากที่สุดอยู่ที่ ๓๕๓ โรงงาน

ในส่วนของแรงงาน กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๖ มีจำนวนแรงงานทั้งสิ้น ๑๑,๙๒๒ คน ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าจำนวน ๒๘๔ คน โดยจังหวัดสกลนครเป็นจังหวัดที่มีจำนวนแรงงานมากที่สุดอยู่ที่ ๕,๕๑๐ คน

และในปี พ.ศ. ๒๕๖๖ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีจำนวนเงินลงทุนอยู่ที่ ๓๑,๗๔๘.๑๑ ล้านบาท ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าจำนวน ๑,๔๕๖.๖๒ ล้านบาท โดยที่จังหวัดสกลนครเป็นจังหวัดที่มีจำนวนเงินลงทุนสูงที่สุดอยู่ที่ ๑๕,๓๓๖.๙๐ ล้านบาท

ตารางแสดงจำนวนโรงงาน แรงงาน และเงินลงทุนของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดฯ

กลุ่มจังหวัด / จังหวัด	จำนวนโรงงาน (แห่ง)			จำนวนแรงงาน (คน)			จำนวนเงินลงทุน (ล้านบาท)		
	๒๕๖๔	๒๕๖๕	๒๕๖๖	๒๕๖๔	๒๕๖๕	๒๕๖๖	๒๕๖๔	๒๕๖๕	๒๕๖๖
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๗๔๒	๖๙๐	๗๓๘	๑๑,๖๐๘	๑๑,๒๐๑	๑๑,๙๒๒	๒๘,๘๐๕.๙๙	๒๘,๗๔๗.๖๔	๓๑,๗๔๘.๑๑
สกลนคร	๓๕๒	๓๐๑	๓๕๓	๕,๔๑๗	๔,๗๓๙	๕,๕๑๐	๑๔,๘๗๖.๐๗	๑๓,๗๗๕.๘๙	๑๕,๓๓๖.๙๐
นครพนม	๒๖๒	๒๕๔	๒๔๗	๔,๐๖๓	๔,๐๓๘	๓,๙๕๑	๘,๑๘๐.๐๔	๘,๐๘๑.๖๘	๘,๒๒๕.๘๔
มุกดาหาร	๑๒๘	๑๓๕	๑๓๘	๒,๑๒๘	๒,๔๒๔	๒,๔๖๒	๕,๗๔๙.๘๘	๖,๘๘๗.๐๗	๘,๑๘๕.๓๗

ที่มา : สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ๓ จังหวัด

ท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยว (ผู้เยี่ยมเยือน)

จำนวนผู้เยี่ยมเยือนจังหวัดและกลุ่มจังหวัดฯ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๕ มีจำนวนเพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. ๒๕๖๔ จำนวน ๒,๖๒๑,๗๓๖ คน โดยจังหวัดมุกดาหาร เป็นจังหวัดที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวสูงที่สุดจำนวน ๑,๖๒๕,๐๓๒ คน รองลงมาคือ จังหวัดสกลนครมีจำนวน ๑,๕๕๗,๗๖๓ คน และต่ำสุด คือ จังหวัดนครพนม ๑,๕๓๙,๙๕๓ คน โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางแสดงจำนวนผู้มาเยี่ยมเยือนของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด(หน่วย: คน)

กลุ่มจังหวัด / จังหวัด	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่มจังหวัดฯ	๔,๕๖๕,๕๑๔	๔,๖๔๓,๔๘๓	๒,๔๒๖,๖๖๘	๒,๑๐๑,๐๑๒	๔,๗๒๒,๗๔๘
สกลนคร	๑,๓๔๓,๓๔๕	๑,๓๗๔,๙๘๒	๘๘๖,๐๑๔	๘๕๖,๙๗๔	๑,๕๕๗,๗๖๓
นครพนม	๑,๑๓๖,๕๕๔	๑,๑๕๒,๓๑๙	๖๗๗,๑๗๐	๖๙๕,๔๕๐	๑,๕๓๙,๙๕๓
มุกดาหาร	๒,๐๘๕,๖๑๕	๒,๑๑๖,๑๘๒	๘๖๓,๔๘๔	๕๔๘,๕๘๘	๑,๖๒๕,๐๓๒

ที่มา: สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

รายได้

รายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีแนวโน้มสูงขึ้นทุกปี โดยรายได้จากการท่องเที่ยวมีการลดลงเนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (covid-๑๙) ในช่วง ปี พ.ศ. ๒๕๖๓ จาก ๖,๓๖๗ ล้านบาท ลดลงในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ เป็น ๓,๒๓๖ ล้านบาท

และในปี พ.ศ. ๒๕๖๕ เมื่อสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (covid-๑๙) คลี่คลายลง รายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นเป็น ๖,๕๖๒ ล้านบาท

ตารางแสดงรายได้จากการท่องเที่ยวในจังหวัดและกลุ่มจังหวัดฯ

(หน่วย : ล้านบาท)

กลุ่มจังหวัด / จังหวัด	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่มจังหวัดฯ	๘,๐๔๑	๘,๑๒๘	๖,๓๖๗	๓,๒๓๖	๖,๕๖๒
สกลนคร	๒,๔๐๗	๒,๔๗๖	๒,๖๑๒	๑,๓๐๖	๒,๐๗๙
นครพนม	๒,๑๓๖	๒,๐๖๑	๒,๓๖๕	๑,๑๘๓	๒,๒๐๓
มุกดาหาร	๓,๔๙๘	๓,๕๙๑	๑,๓๙๐	๗๔๗	๒,๒๘๐

ที่มา: สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

แหล่งท่องเที่ยว

แหล่งท่องเที่ยวสำคัญของของแต่ละจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีรายละเอียดดังนี้

- **แหล่งท่องเที่ยว(สำคัญ)** แหล่งท่องเที่ยวสำคัญ ประกอบด้วย แหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม และแหล่งท่องเที่ยว เชิงธรรมชาติ

๑) แหล่งท่องเที่ยวประเภทเชิงธรรมชาติและสัตว์ป่า จ.สกลนคร เช่น แหล่งท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติภูพาน จ.นครพนม เช่น แหล่งท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติภูสิงห์ จ.มุกดาหาร เช่น แหล่งท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติมุกดาหาร (ภูผาเทิบ)

๒) แหล่งท่องเที่ยวประเภทวิถีชีวิต ใน จ.สกลนคร เช่น ชาวภูไท บ.โนนหอม บ.ถ้ำเต่า ชุมชนคาทอลิก บ.ท่าแร่ ชุมชนเครื่องปั้นดินเผา บ.เขียงเครือ ศูนย์วัฒนธรรมไทยโส้ แหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ บ.ท่าวัด จ.นครพนม เช่น กลุ่มสหกรณ์ปั้นดินเผา บ.โนนตาล ชุมชนไทแสง บ.อาจสามารถ ศูนย์วัฒนธรรมผู้ไทเรณูนคร ศูนย์หัตถกรรมบ้านท่าเรือ หมู่บ้านมิตรภาพไทย-เวียดนาม บ.นาจอก (บ้านลุงโฮ) จ.มุกดาหาร เช่น โฮมสเตย์ บ.นาโสก ห้าแยกชุมชนเวียดนาม หมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ บ.หนองหล่ม หมู่บ้านโฮมสเตย์บ้านภู หมู่บ้านสานตะกร้าพลาสติก บ.ชัยมงคล เป็นต้น

๓) แหล่งท่องเที่ยวประเภทศิลปะ วัฒนธรรม และแหล่งมรดก จ.สกลนคร เช่น พระธาตุเชิงชุมพระธาตุนารายณ์เจงเวง พระธาตุภูเพ็ก เป็นต้น จ.นครพนม เช่น พระธาตุพนม พระธาตุศรีคุณ พระธาตุเรณู หมู่บ้านมิตรภาพไทย-เวียดนาม บ้านนาจอก เป็นต้น และ จ.มุกดาหาร เช่น กลองมโหระทึก

๔) แหล่งท่องเที่ยวประเภทเชิงวิชาการ เช่น ศูนย์ศึกษาการพัฒนาภูพานอันเนื่องมาจากพระราชดำริ จ.สกลนคร พิพิธภัณฑ์จวนผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนม (หลังเก่า)

๕) แหล่งท่องเที่ยวประเภทสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ จ.สกลนคร เช่น วัดพระธาตุเชิงชุมวรวิหาร วัดป่าสุทธาวาส วัดป่าอุดมสมพร วัดถ้ำอภัยดำรงธรรม อาสนวิหารอัครเทวดามิกคาแอล เป็นต้น จ.นครพนม เช่น วัดธาตุพนมวรวิหาร วัดพระธาตุเรณู วัดธาตุศรีคุณ วัดโฆษิตดาราม วัดพระธาตุประสิทธิ์ วัดพระธาตุ ท่าอุเทน วัดมหาธาตุ วัดนักบุญอันนา เป็นต้น จ.มุกดาหาร เช่น วัดรอยพระพุทธบาทภูมโนรมย์ วัดบรรพตคีรี เป็นต้น

๖) แหล่งท่องเที่ยวประเภทเส้นทางและบันเทิง จ.สกลนคร เช่น อุทยานหนองหารเฉลิมพระเกียรติ เป็นต้น จ.นครพนม ได้แก่ สะพานมิตรภาพ ๓ ล่องเรือสำราญแม่น้ำโขง สวนหลวง ร.๙ เป็นต้น จ.มุกดาหาร ได้แก่ สะพานมิตรภาพ ๒ ตลาดสินค้าอินโดจีน เป็นต้น

นอกจากนี้ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ยังมีงานประเพณี วัฒนธรรม และสถานที่สำคัญทางพุทธศาสนา ที่สำคัญ ดังนี้

- วัดพระธาตุเชิงชุมวรวิหาร (จังหวัดสกลนคร)
- วัดพระธาตุพนมวรวิหาร (จังหวัดนครพนม)
- หอแก้วเฉลิมพระเกียรติ (จังหวัดมุกดาหาร)
- ตลาดอินโดจีนมุกดาหาร
- ตลาดอินโดจีนนครพนม
- อุทยานแห่งชาติภูพาน (จังหวัดสกลนคร)
- อุทยานแห่งชาติภูผาทีบ (จังหวัดมุกดาหาร)
- งานประเพณีออกพรรษาแห่ปราสาทผึ้งและแข่งเรือยาวชิงถ้วยพระราชทาน (จังหวัดสกลนคร)
- งานประเพณีไหลเรือไฟออกพรรษา (จังหวัดนครพนม)
- งานนมัสการองค์พระธาตุพนม ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ (จังหวัดนครพนม)
- งานแข่งเรือออกพรรษา ไทย - ลาว (จังหวัดมุกดาหาร)
- แลนด์มาร์คภูพานาค (นครพนม)

การค้า

การค้าชายแดน

การค้าชายแดนไทยกับ สปป.ลาว

ช่องทางการค้าและด่านชายแดนไทยและ สปป.ลาว มีแนวพรมแดนต่อเนื่องกันถึง ๑,๗๖๐ กิโลเมตร จังหวัดชายแดนไทยที่มีพรมแดนติดกับ สปป.ลาว มี ๑๒ จังหวัด ได้แก่ เชียงราย เชียงใหม่ น่าน พะเยา อุตรดิตถ์ เลย หนองคาย อุดรธานี นครพนม มุกดาหาร อำนาจเจริญ และอุบลราชธานี มีด่านการค้าทั้งด่านระดับสากล ๑๔ แห่ง ด่านผ่อนปรน ๓๐ แห่งกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีพรมแดนติดต่อกับประเทศลาวที่จังหวัด นครพนมและจังหวัดมุกดาหาร โดยมีช่องทางการค้ารวม ๘ แห่ง คือ จุดผ่านแดนถาวร ๔ แห่ง และ จุดผ่อนปรน ๔ แห่ง รายละเอียดดังนี้

ตารางแสดงประเภทด่านชายแดนไทยกับ สปป.ลาว

จังหวัด	ประเภทด่านชายแดน		
	ถาวร	ผ่อนปรน	ชั่วคราว
นครพนม	ด้าน อ.เมืองนครพนม ต.ในเมืองเทศบาล เมืองนครพนม - เมืองท่าแขก แขวงคำม่วน (ด่านสากล)	บ.ดอนแพง ต.บ้านแพง อ.บ้านแพง - บ.บึงกวาง เมืองปากกระดิ่ง แขวงบอลิคำไซ	-
		ด้านศุลกากร อ.ท่าอุเทน - บ. หินปูน เมืองหินปูน แขวงคำม่วน	
		บ.ธาตุพนมสามัคคี ต.ธาตุพนม อ.ธาตุพนม - บ.ปากเซบั้งไฟ บ.ด่านเมืองหนองบก แขวงคำม่วน	
	บ.หนาดท่า ม.๒ ต.บ้านกลาง อ.เมืองนครพนม - บ.ปากเป่ง เมืองท่าแขก แขวงคำม่วน		
	จุดผ่านแดนสะพานมิตรภาพ ๓ (นครพนม-คำม่วน) บ.ห้อม ต.อาจสามารถ อ.เมือง จ.นครพนม -บ.เวินใต้ เมืองท่าแขก		

จังหวัด	ประเภทด้านชายแดน		
	ถาวร	ผ่อนปรน	ชั่วคราว
มุกดาหาร	ด้าน อ.เมืองมุกดาหาร - เมืองคันทะบูลี แขวงสะหวันนะเขต (ด้านสากล)		-
	ด้าน บ.สงเปือย ต.บางทรายใหญ่ อ.เมืองมุกดาหาร (สะพานมิตรภาพ ๒) - บ.นาแก เมืองโกสอนพมวิหาน แขวงสะหวันนะเขต		

ที่มา : กรมการค้าต่างประเทศ

ตารางแสดงมูลค่าการค้าชายแดนไทย - สปป.ลาว ปี ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

หน่วย : ล้านบาท

ด้าน จังหวัด	๒๕๖๑			๒๕๖๒			๒๕๖๓		
	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า
นครพนม	๖,๓๔๘.๔๓	๘,๔๓๗.๗๘	-๑๑,๐๘๙.๓๕	๗,๒๘๗.๓๒	๘,๐๑๒.๐๙	-๗๒๔.๗๗	๙,๑๓๘.๗๒	๖,๓๐๔.๙๓	๒,๘๓๓.๗๙
มุกดาหาร	๒๕,๔๓๘.๐๓	๓๖,๘๗๘.๐๑	-๑๑,๔๔๐.๙๘	๑๑๗,๕๖๓.๒๑๑	๑๐๕,๑๖๙.๔๖๔	๑๒,๓๙๓.๗๔๖	๑๓๑,๒๘๕.๙๐๒	๑๒๓,๖๙๒.๓๓๓	๗,๕๙๓.๕๖๙
กลุ่ม จังหวัดฯ	๓๑,๗๘๖.๔๖	๔๕,๓๑๕.๗๙	-๑๓,๕๒๙.๓๓	๑๒๔,๘๔๖.๔๒๑	๑๑๓,๑๘๘.๕๕๘	๑๑,๖๕๗.๘๖๓	๑๔๐,๕๗๑.๖๐๔	๑๒๗,๐๘๗.๖๖๖	๑๓,๔๘๓.๙๓๖
ด้าน จังหวัด	๒๕๖๔			๒๕๖๕					
	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า			
นครพนม	๘,๓๑๒.๒๘	๘,๔๐๙.๘๗	-๙๗.๕๙	๘,๕๐๖.๙๙	๘,๗๔๖.๘๐	-๒๓๙.๘๑			
มุกดาหาร	๒๒,๖๒๘.๒๑	๑๘,๐๕๒.๐๑	๔,๕๗๖.๒๐	๓๗,๑๓๑.๙๑	๑๙,๐๐๙.๙๕	๑๘,๑๒๑.๙๖			
กลุ่ม จังหวัดฯ	๓๐,๙๔๐.๔๙	๒๖,๔๖๑.๘๘	๔,๔๗๘.๖๑	๔๕,๖๓๘.๙๐	๒๗,๗๕๖.๗๕	๑๗,๘๘๒.๑๕			

ที่มา : กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์

ตารางแสดงมูลค่าการค้าผ่านแดนไทย - เวียดนาม ปี ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

หน่วย : ล้านบาท

ด้าน จังหวัด	๒๕๖๑			๒๕๖๒			๒๕๖๓		
	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า
นครพนม	๔๓,๙๘๖.๓๘	๑๘,๐๖๐.๗๖	๒๕,๙๒๕.๖๒	๔๔,๒๖๘.๐๔	๑๐,๐๕๐.๙๕	๓๔,๒๑๗.๐๙	๒๗,๗๓๑.๑๑	๑๔๓.๐๕	๒๗,๕๘๘.๐๖
มุกดาหาร	๑๑,๙๐๕.๐๓	๒,๒๓๑.๘๖	๙,๖๗๓.๑๘	๑๑,๖๒๘.๘๖	๔,๔๕๗.๔๓	๗,๑๗๑.๔๓	๑๕,๓๕๔.๘๘	๑๓,๑๔๔.๒๓	๒,๒๑๐.๖๕
กลุ่ม จังหวัดฯ	๕๕,๘๙๑.๔๑	๒๐,๒๙๒.๖๒	๓๕,๕๙๘.๗๙	๕๕,๘๙๖.๙๐	๑๔,๕๐๘.๓๘	๔๑,๓๘๘.๕๒	๔๓,๐๘๕.๙๙	๑๓,๒๘๘.๒๖	๒๙,๗๙๗.๗๓

ด้าน จังหวัด	๒๕๖๔			๒๕๖๕		
	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า
นครพนม	๑๙,๘๔๓.๑๐	๓๐๖.๒๘	๑๙,๕๓๖.๘๒	๒๑,๐๔๓.๘๘	๘๓๔.๙๗	๒๐,๒๐๘.๙๑
มุกดาหาร	๒๒,๗๑๓.๙๙	๒๕,๒๐๘.๑๔	-๒,๔๙๔.๑๕	๒๖,๓๓๙.๗๙	๒๘,๖๒๒.๐๕	-๑,๒๘๒.๒๖
กลุ่ม จังหวัดฯ	๔๒,๕๕๗.๐๙	๒๕,๕๑๔.๔๒	๑๗,๐๔๒.๖๘	๔๗,๓๘๓.๖๗	๒๙,๔๕๗.๐๒	๑๘,๙๒๖.๖๕

ที่มา : กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์

ปัญหา/อุปสรรคการค้าผ่านแดนไทย - เวียดนาม (จากจังหวัดมุกดาหารและนครพนม)

- เส้นทางการค้า R๙ (เริ่มจากจังหวัดมุกดาหารผ่านแขวงสะหวันนะเขต จนถึงชายแดนบริเวณบ้านสะหวันนะเขตใน สปป.ลาว เข้าสู่เมือง Quag Tri ในเวียดนาม มี ๒ ช่องจราจร ถนนค่อนข้างแคบ ระยะทางไกลกว่าเส้น R๑๒ และค่าขนส่งค่อนข้างสูง เนื่องจากการขนส่งส่วนใหญ่ในเส้นทางช่วง สปป.ลาว และเวียดนามยังเป็นของผู้ให้บริการขนส่งเวียดนาม

- ปัญหาการจำกัดความเร็วของรถยนต์ในเวียดนามอันเป็นผลจากการที่ถนนสายหลักของเวียดนาม R๓A มี ๒ ช่องจราจร เป็นเส้นทางผ่านชุมชน และมีระบบการจราจรต่างจากไทยคือใช้รถพวงมาลัยขวาทำให้ต้องเปลี่ยนถ่ายรถบรรทุกสินค้าหรือเปลี่ยนหัวลากตู้คอนเทนเนอร์ ณ จุดพรมแดน และระบบโลจิสติกส์ของแต่ละประเทศมีความแตกต่างกัน

ตารางแสดงมูลค่าการค้าผ่านแดนไทย - จีนตอนใต้ ปี ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

หน่วย : ล้านบาท

ด้าน จังหวัด	๒๕๖๑			๒๕๖๒			๒๕๖๓		
	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า
นครพนม	๑,๘๕๑.๐๑	๖,๔๙๗.๙๖	-๔,๖๔๖.๙๕	๑๕,๐๕๔.๖๖	๔,๕๓๙.๗๙	๑๐,๕๑๕.๘๗	๒๓,๒๕๓.๓๔	๕,๓๑๑.๑๕	๑๗,๙๔๒.๑๙
มุกดาหาร	๑๗,๗๖๒.๖๕	๕๗,๑๓๘.๑๐	-๓๙,๓๗๕.๔๖	๑๗,๓๓๒.๑๒	๖๕,๙๖๑.๘๔	-๔๘,๕๘๙.๗๒	๓๑,๐๖๕.๒๗	๙๓,๐๖๕.๒๗	-๖๑,๙๙๙.๐๑
กลุ่ม จังหวัดฯ	๑๙,๖๑๓.๖๖	๖๓,๖๓๖.๐๖	-๔๔,๐๒๒.๔๑	๓๒,๔๒๖.๗๘	๗๐,๕๐๑.๖๓	-๓๘,๐๗๔.๘๕	๕๔,๓๑๘.๖๑	๙๘,๓๖๙.๕๓	-๔๔,๐๕๐.๘๒
ด้าน จังหวัด	๒๕๖๔			๒๕๖๕					
	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า			
นครพนม	๓๔๕.๘๗	๔,๔๖๘.๘๓	-๔,๑๒๒.๙๖	๒๐,๗๒๔.๘๑	๒๐,๐๕๑.๕๒	๖๗๓.๒๙			
มุกดาหาร	๑๔๑.๓๔	๑,๒๙๕.๓๙	-๑,๑๕๔.๐๕	๒๓,๘๑๒.๓๐	๗๑,๗๙๒.๘๙	-๔๗,๙๘๐.๕๙			
กลุ่ม จังหวัดฯ	๔๘๗.๒๑	๕,๗๖๔.๒๒	-๕,๒๗๗.๐๑	๔๔,๕๓๗.๑๑	๙๑,๘๔๔.๔๑	-๔๗,๓๐๖.๙๘			

ที่มา : กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์

ปัญหา/อุปสรรคการค้าผ่านแดนไทยกับจีนตอนใต้

ประเทศไทยยังไม่สามารถให้สัตยาบรรณความตกลงขนส่งสินค้าข้ามแดนภายใต้กรอบความร่วมมือ GMS กับประเทศคู่ภาคี ได้แก่ ประเทศจีนตอนใต้ เวียดนาม กัมพูชา และพม่า ได้โดยในส่วนของ สปป.ลาว ประเทศไทยมีความตกลงว่าด้วยการขนส่งทางถนนระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และในส่วนของลาวและเวียดนามมีบันทึกความเข้าใจระหว่างไทย - ลาว - เวียดนาม ในการเริ่มใช้ความตกลงในการขนส่งข้ามแดนของสินค้าและผู้โดยสารที่จุดผ่านแดนลาวบาว แดนสะหวัน(เวียดนาม - ลาว) และจุดผ่านแดนมุกดาหาร - สะหวันนะเขต (ไทย - ลาว)

ผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (One Tambol One Product: OTOP)

ใน พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีรายได้จากการจำหน่ายสินค้า OTOP เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี โดยจังหวัดสกลนครสามารถทำรายได้จากการขายสินค้า OTOP มากที่สุดรองลงมา ได้แก่ จังหวัดนครพนม และมุกดาหาร ตามลำดับ

โดยในปี พ.ศ. ๒๕๖๕ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ สามารถสร้างรายได้จากการจำหน่ายสินค้า OTOP จำนวน ๗,๕๒๕,๘๔๖,๐๗๐ บาท เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ซึ่งมีมูลค่า ๖,๙๙๔,๓๙๙,๓๗๔ บาท

ตารางแสดงยอดขายผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ของกลุ่มจังหวัดฯ (หน่วย: บาท)

กลุ่มจังหวัด / จังหวัด	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่มจังหวัดฯ	๔,๖๔๘,๙๙๖,๖๓๒	๕,๗๖๙,๕๕๙,๒๕๐	๖,๓๖๒,๖๐๑,๘๗๘	๖,๙๙๔,๓๙๙,๓๗๔	๗,๕๒๕,๘๔๖,๐๗๐
สกลนคร	๒,๖๐๐,๑๐๒,๗๕๔	๓,๒๕๑,๙๙๐,๖๗๘	๓,๖๑๔,๐๘๓,๓๔๖	๓,๙๗๖,๐๙๗,๓๙๕	๔,๒๑๕,๗๔๗,๘๐๔
นครพนม	๑,๑๕๕,๔๐๒,๔๔๔	๑,๔๓๒,๒๔๓,๙๙๔	๑,๖๑๕,๙๓๒,๗๔๘	๑,๗๗๙,๕๕๕,๒๔๔	๑,๙๘๔,๘๕๖,๘๘๐
มุกดาหาร	๘๙๓,๔๙๑,๔๓๔	๑,๐๘๕,๓๒๔,๕๗๘	๑,๑๓๒,๕๘๕,๗๘๔	๑,๒๓๘,๗๔๗,๗๓๕	๑,๓๒๕,๒๔๑,๓๘๖

ที่มา : สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดสกลนคร นครพนม และมุกดาหาร, กรมการพัฒนาชุมชน

ตารางแสดงรายการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ของกลุ่มจังหวัด

จังหวัด	รายการ
สกลนคร	<p>ประเภทอาหารและเครื่องดื่ม ได้แก่ ข้าวฮางงอกมะลิ ๑๐๕ ข้าวฮางงอกไรซ์เบอร์รี่ ข้าวหอมทอง แจ่วบองสมุนไพร ข้าวแตน น้ำหมอนพร้อมดื่ม น้ำเม่าภูพาน ไวน์เม่า ไวน์เม่าภูพาน ไวน์ อุโ่ค่า น้ำลูกหมอนเข้มข้น</p> <p>ประเภทผ้าและเครื่องแต่งกาย ได้แก่ กระเป๋าหบายแบบมีฝาปิด ผ้าสบู่ ผ้าพันคอ ผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ผ้าขาวม้า ผ้ามัดหมี่ ผ้าคลุมไหล่ รองเท้าสุภาพบุรุษ</p> <p>ประเภทของใช้ ของตกแต่ง ของที่ระลึก ได้แก่ ผลิตภัณฑ์เซรามิก โคมไฟกะลามะพร้าว ตะกร้าหวายลายขิด ย้อมคราม</p> <p>ประเภทสมุนไพรที่ไม่ใช่อาหาร ได้แก่ สมุนไพรอบตัว</p>

จังหวัด	รายการ
นครพนม	<p>ประเภทอาหารและเครื่องดื่ม ได้แก่ กระทียมตอง กะละแมทุลใจ ข้าวกลิ้ง ข้าวกลิ้งงอก ขนมเทียนแก้ว ข้าวอินทรีย์ จมูกข้าวแม่สุซาดา ข้าวนางเล็ดคำเดียว ข้าวฮางอกคุณแม่ สับปะรด ข้าวหอมนิล ข้าวไรซ์เบอร์รี่ ข้าวฮางอกไรซ์เบอร์รี่ ข้าวกลิ้งหอมมะลิ แตงโมไร้เมล็ด</p> <p>ประเภทผ้าและเครื่องแต่งกาย ได้แก่ ผ้าขาวม้า ผ้ายกมุก ผ้าพันคอ เสื้อผ้าฝ้ายสำเร็จรูป เสื้อปักมีอุไทย ประยุกต์ แปรรูปผ้าพื้นเมือง เสื้อถัก ผ้ามัดหมี่ เสื้อปักมือ ผ้าคลุมไหล่</p> <p>ประเภทของใช้ ของตกแต่ง ของที่ระลึก ได้แก่ พิน เสื้อนอนเพื่อสุขภาพ</p>
มุกดาหาร	<p>ประเภทอาหารและเครื่องดื่ม ได้แก่ ข้าวกลิ้งหอมนิล</p> <p>ประเภทผ้าและเครื่องแต่งกาย ได้แก่ ผ้าคลุมไหล่หมักโคลน ผ้าทอลายขัด เสื้อเย็บมือ ผ้าทอมือลายขัดพื้นฐาน เสื้ออุไทยบุรุษ</p> <p>ประเภทของใช้ ของตกแต่ง ของที่ระลึก ได้แก่ ตะกร้าจ่ายตลาด กระเป๋าเดินทาง ตะกร้าหวายเทียม ตะกร้าฝาปิดโครงเหล็กใหญ่ ตะกร้าฝาปิด กระเป๋า เครื่องสำอาง กระเป๋าล้อลาก ถังโครงเหล็กใส่ผ้า โต๊ะ เก้าอี้ ถังเตี้ย เสริมโครงเหล็ก แจกันโต๊ะหมู่บูชา</p>

ที่มา : สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดสกลนคร นครพนม และมุกดาหาร, กรมการพัฒนาชุมชน

เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ๒ จังหวัด คือ จังหวัดมุกดาหาร และจังหวัดนครพนม โดยมีรายละเอียดดังนี้

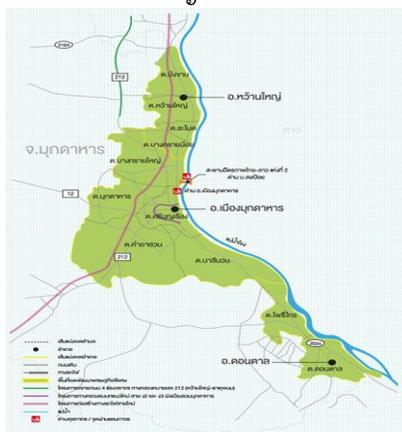
๑. เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษมุกดาหาร

เขตเศรษฐกิจพิเศษมุกดาหาร จากการประเมินพื้นที่ที่มีศักยภาพในการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ โดยผ่านเกณฑ์จากคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ (กนพ.) ซึ่งมีการกำหนดพื้นที่เป้าหมายเป็น ๒ ระยะ โดยเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษมุกดาหารอยู่ในระยะที่ ๑ ประกอบไปด้วยจังหวัดตาก มุกดาหาร สระแก้ว ตราด และสงขลา ในพื้นที่ของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนี้เป็นพื้นที่ชายแดน เพื่อพัฒนาและส่งเสริมปัจจัยการผลิตในพื้นที่ และการเติบโตทางด้านการค้า การลงทุน และเศรษฐกิจในพื้นที่ พื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษมุกดาหาร มีพื้นที่ทั้งหมดจำนวน ๓๖๑,๕๒๔ ไร่ หรือ ๕๗๘.๕ ตารางกิโลเมตร และขอบเขตพื้นที่การจัดตั้งในพื้นที่ ๓ อำเภอ ๑๑ ตำบล ดังนี้

อำเภอเมืองมุกดาหาร ๕ ตำบล ได้แก่ ตำบลศรีบุญเรือง ตำบลมุกดาหาร ตำบลบางทรายใหญ่ ตำบลคำอาฮวน และตำบลนาสีนวน

อำเภอดอนตาล ๒ ตำบล ได้แก่ ตำบลดอนตาล และตำบลโพธิ์ไทร

อำเภอหว้านใหญ่ ๔ ตำบล ได้แก่ ตำบลหว้านใหญ่ ตำบลป่งขาม ตำบลบางทรายน้อย และตำบลชะโนด

ภาพ พื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษมุกดาหาร

ที่มา: คู่มือการลงทุนในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ, ๒๕๕๘

ปัจจุบันกรมธนารักษ์เปิดประมูลสรรหาผู้ลงทุนในพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก โดยเปิดให้ผู้ลงทุนที่สนใจประมูลครั้งที่ ๒ ซึ่งมีผู้มาลงทุนสนใจประมูลจำนวนน้อย ดังนั้น ต้องมีการปรับปรุงเงื่อนไขในการลงทุนให้ดึงดูดผู้ลงทุนต่อไป โดยมีบัญชีประเภทกิจการเป้าหมายในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก ๕ กลุ่มกิจการ ได้แก่

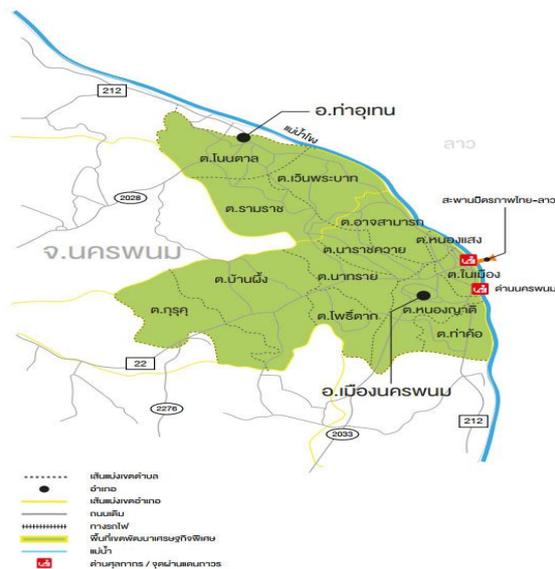
- ๑) กลุ่มอุตสาหกรรมกรรมการเกษตร ประมง และกิจการที่เกี่ยวข้อง
- ๒) กลุ่มอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์
- ๓) กลุ่มอุตสาหกรรมโลจิสติกส์
- ๔) กลุ่มนิคมหรือเขตอุตสาหกรรม
- ๕) กลุ่มอุตสาหกรรมสนับสนุนการท่องเที่ยว

ทั้งนี้ภาคเอกชนมีความต้องการให้ขยายบัญชีประเภทกิจการเป้าหมายให้ครอบคลุมทั้ง ๑๓ กลุ่มกิจการ เช่นเดียวกับเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนครพนม

๒. เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนครพนม

เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนครพนม จากการประเมินพื้นที่ที่มีศักยภาพในการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ โดยผ่านเกณฑ์จากคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ (กนพ.) ซึ่งมีการกำหนดพื้นที่เป้าหมายเป็น ๒ ระยะ เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนครพนมอยู่ในระยะที่ ๒ ประกอบไปด้วยจังหวัดเชียงราย นครพนม กาญจนบุรี และนครราชสีมา ในพื้นที่ของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนี้เป็นพื้นที่ชายแดน เพื่อพัฒนาและส่งเสริมปัจจัยการผลิตในพื้นที่ และการเติบโตทางด้านการค้า การลงทุน และเศรษฐกิจในพื้นที่ พื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนครพนม มีพื้นที่ทั้งหมด จำนวน ๔๙๕,๗๔๓.๗๕ ไร่ หรือ ๗๙๔.๗๙ ตารางกิโลเมตร และขอบเขตพื้นที่การจัดตั้งในพื้นที่ ๒ อำเภอ ๑๓ ตำบล ดังนี้

อำเภอเมืองนครพนม ๑๐ ตำบล ได้แก่ ตำบลกุงรุก ตำบลท่าค้อ ตำบลนาทราย ตำบลนาราชควาย ตำบลในเมือง ตำบลบ้านผึ้ง ตำบลโพธิ์ตาก ตำบลหนองญาติ ตำบลหนองแสง และตำบลอาจสามารถ อำเภอท่าอุเทน ๓ ตำบล ได้แก่ ตำบลโนนตาล ตำบลเวินพระบาท และตำบลรามราช

ภาพ พื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนครพนม

ในปัจจุบันกรมธนารักษ์เปิดประมูลสรรหาผู้ลงทุนในพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนครพนม โดยเปิดให้ผู้ลงทุนที่สนใจเสนอซื้อเอกสารเสนอโครงการลงทุนและแผนพัฒนาในพื้นที่ได้ตั้งแต่วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ.๒๕๖๑ ถึงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๖๑ หลังจากนั้น ๑ เดือนจะพานักลงทุนสำรวจพื้นที่ ขณะที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ

นครพนม มีเนื้อที่ประมาณ ๑,๓๖๓-๒-๑๗.๑๐ ไร่ ตั้งอยู่ตำบลอาจสามารถ อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม อัตราค่าเช่า ๘,๔๐๐ บาทต่อไร่ต่อปีแรก และค่าธรรมเนียมจัดให้เช่า ๑๔๐,๐๐๐ บาทต่อไร่ต่อ ๕๐ ปี ส่วนหลักเกณฑ์การคัดเลือก ประกอบด้วย ๓ ส่วน ๑) แผนการใช้ประโยชน์ที่ดิน โดยต้องเสนอแผนการพัฒนาพื้นที่ที่ขอลงทุนและแนวคิดในการจัดทำแผนแม่บทเบื้องต้น (Conceptual Master Plan) ประกอบด้วย การจัดทำผังพัฒนาพื้นที่ สอดคล้องกับผังเมืองชุมชน ท้องถิ่น และแผนแม่บทในระดับจังหวัด ทั้งนี้ เป็นไปตามหลักการสิทธิมนุษยชนในการประกอบธุรกิจของสหประชาชาติ เช่น ไม่ใช้แรงงานเด็ก เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีการจัดทำโครงสร้างพื้นฐานภายในโครงการ รวมถึงการจัดสรรพื้นที่ให้ผู้ประกอบการ SMEs รวมถึงจุดเด่นภายในโครงการ/นวัตกรรมเชื่อมโยงกับไทยแลนด์ ๔.๐ ด้วย ๒) รูปแบบจำลองเชิงธุรกิจ/ระยะเวลาดำเนินการ และศึกษาความเป็นไปได้ทางการเงิน และ ๓) เสนอผลประโยชน์ตอบแทนการเช่า (ค่าธรรมเนียมขั้นต่ำที่ทางราชการกำหนด)

โดยมีบัญชีประเภทกิจการเป้าหมายในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนครพนม ๑๓ กลุ่มกิจการ ได้แก่

- ๑) กลุ่มอุตสาหกรรมเกษตร ประมง และกิจการที่เกี่ยวข้อง
- ๒) กลุ่มอุตสาหกรรมเซรามิกส์ การผลิตผลิตภัณฑ์เซรามิกส์
- ๓) กลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอ เครื่องนุ่งห่ม
- ๔) กลุ่มอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องเรือน
- ๕) กลุ่มอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ
- ๖) กลุ่มอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องมือแพทย์
- ๗) กลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ เครื่องจักรและชิ้นส่วน
- ๘) กลุ่มอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์
- ๙) กลุ่มอุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ และพลาสติก การผลิตพลาสติก
- ๑๐) กลุ่มอุตสาหกรรมการผลิตยา
- ๑๑) กลุ่มอุตสาหกรรมโลจิสติกส์
- ๑๒) กลุ่มนิคมหรือเขตอุตสาหกรรม
- ๑๓) กลุ่มอุตสาหกรรมสนับสนุนการท่องเที่ยว

ข้อมูลทางสังคมและความมั่นคง

สถานการณ์ความยากจน

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๕ มีจำนวนคนจนอยู่ที่ประมาณ ๒๓,๖๕๐ คน โดยคิดเป็นสัดส่วนต่อประชากรทั้งหมดอยู่ที่ร้อยละ ๔.๒๒ ซึ่งถือว่าเป็นจำนวนและสัดส่วนที่ลดลงจากช่วงปีก่อนหน้า และในปี พ.ศ. ๒๕๖๕ จังหวัดที่มีจำนวนคนจนสูงที่สุดของกลุ่มจังหวัดฯ คือ จังหวัดสกลนคร ที่มีจำนวนคนจนอยู่ที่ประมาณ ๑๒,๔๑๐ คน หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ ๑.๖๗

ตารางแสดงจำนวนและสัดส่วนคนจน เมื่อวัดด้านรายจ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภค

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	จำนวนคนจน (พันคน)			สัดส่วนคนจน (ร้อยละ)		
	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๒๔๖.๔	๑๔๕.๓	๒๖.๑๑	๔๑.๑๒	๒๒.๕๙	๕.๑๙
นครพนม	๙๘.๔	๖๒.๔	๑๒.๔๑	๑๗.๕๒	๖.๘๒	๑.๖๗
มุกดาหาร	๔๐.๕	๗๑.๐	๑๐.๒๔	๑๑.๗๙	๑๒.๙๕	๒.๐๙
สกลนคร	๑๐๗.๕	๑๑.๙	๓.๔๖	๑๑.๘๑	๒.๘๒	๑.๔๓

ที่มา: สำนักงานพัฒนาชุมชน, TPMAP

แรงงาน (จำนวนแรงงานในภาพรวมของกลุ่ม)

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๕ มีกำลังแรงงานรวม ๙๖๓,๓๙๙ คน ซึ่งลดลงจากปีก่อนหน้า และจังหวัดที่มีจำนวนแรงงานสูงที่สุดคือจังหวัดสกลนคร ที่มีแรงงานจำนวน ๔๓๒,๘๒๑ คน ในขณะที่จังหวัดมุกดาหาร มีจำนวนแรงงานน้อยที่สุดอยู่ที่ ๒๔๐,๔๙๕ คน

อย่างไรก็ตาม กลุ่มจังหวัดฯ มีผู้ว่างงานในปี พ.ศ. ๒๕๖๕ อยู่ที่ ๑๑,๑๓๗ คน ซึ่งลดลงจากปีก่อนหน้า และจังหวัดนครพนม เป็นจังหวัดที่มีผู้ว่างงานสูงที่สุดอยู่ที่ ๗,๒๓๗ คน โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางแสดงสถานการณ์แรงงานของกลุ่มจังหวัดฯ ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕ (หน่วย : คน)

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	กำลังแรงงานรวม (Total Labor Force)				
	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่มจังหวัดฯ	๘๘๕,๘๘๘	๘๖๘,๑๓๘	๘๕๐,๙๗๗	๑,๐๑๕,๔๑๗	๙๖๓,๓๙๙
สกลนคร	๔๐๒,๘๗๙	๓๙๒,๔๗๖	๓๘๘,๘๗๘	๔๓๒,๓๗๖	๔๓๒,๘๒๑
นครพนม	๒๙๐,๕๖๙	๒๘๑,๐๔๗	๒๗๕,๗๒๐	๓๐๘,๐๒๖	๒๙๐,๐๘๓
มุกดาหาร	๑๙๒,๔๔๐	๑๙๔,๖๑๕	๑๘๖,๓๗๙	๒๗๕,๐๑๕	๒๔๐,๔๙๕

ที่มา : สำนักงานแรงงานจังหวัดสกลนคร นครพนม และมุกดาหาร

ตารางแสดงสถานการณ์ผู้ว่างงานของกลุ่มจังหวัดฯ ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕ (หน่วย : คน)

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	ผู้ว่างงาน (Unemployed)				
	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่มจังหวัดฯ	๖,๕๘๗	๘,๘๔๔	๙,๘๐๘	๑๘,๓๕๘	๑๑,๑๓๗
สกลนคร	๑,๑๖๘	๑,๔๑๙	๒,๗๘๓	๕,๖๕๕	๓,๓๓๕
นครพนม	๔,๙๘๙	๖,๔๕๔	๖,๐๓๗	๑๐,๙๖๙	๗,๒๓๗
มุกดาหาร	๔๓๐	๙๗๑	๙๘๘	๑,๗๓๔	๕๖๕

ที่มา : สำนักงานแรงงานจังหวัดสกลนคร นครพนม และมุกดาหาร

การศึกษา

สถานการณ์ทางการศึกษา ในปี ๒๕๖๕ มีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น ๔๒๙,๗๔๗ คน ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. ๒๕๖๔ จำนวน ๓๙๔,๗๘๒ คน มีจำนวนครูอยู่ที่ ๒๒,๘๔๒ คน ซึ่งลดลงจาก ปี พ.ศ. ๒๕๖๔ จำนวน ๑,๒๖๑ คน มีจำนวนสถานศึกษาอยู่ที่ ๒,๗๐๓ แห่ง ซึ่งลดลงจาก ปี พ.ศ. ๒๕๖๔ จำนวน ๕๐ แห่ง

จังหวัดสกลนคร เป็นจังหวัดที่มีจำนวนนักเรียน จำนวนครู และจำนวนสถานศึกษามากที่สุดในกลุ่มจังหวัดฯ

ตารางจำนวนห้องเรียนของกลุ่มจังหวัดฯ ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

(หน่วย : แห่ง)

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	จำนวนสถานศึกษา (สพป., สพม., อาชีวะ, กศน. รวมทุกระดับชั้น)				
	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่มจังหวัดฯ	๒,๐๗๐	๒,๑๖๙	๒,๑๗๓	๒,๑๕๓	๒,๑๐๓
สกลนคร	๑,๒๖๖	๑,๒๖๘	๑,๒๖๐	๑,๒๘๕	๑,๒๕๙
นครพนม	๕๐๖	๖๐๓	๑,๐๒๐	๙๗๗	๙๕๑
มุกดาหาร	๒๙๘	๒๙๘	๔๙๓	๔๙๑	๔๙๓

ตารางจำนวนครูของกลุ่มจังหวัดฯ ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

(หน่วย : คน)

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	จำนวนครู (สพป., สพม., อาชีวะ, กศน. รวมทุกระดับชั้น)				
	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่มจังหวัดฯ	๒๓,๕๗๗	๑๖,๖๘๐	๒๓,๑๗๕	๒๔,๑๐๓	๒๒,๘๔๒
สกลนคร	๑๐,๒๘๕	๑๐,๔๓๕	๑๐,๐๖๕	๑๐,๗๖๗	๑๐,๗๒๖
นครพนม	๘,๘๖๓	๔,๐๘๙	๘,๘๖๓	๘,๙๒๐	๗,๙๗๕
มุกดาหาร	๔,๔๒๙	๒,๑๕๖	๔,๒๔๗	๔,๔๑๖	๔,๑๔๑

ตารางจำนวนนักเรียนของกลุ่มจังหวัดฯ ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

(หน่วย : คน)

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	จำนวนนักเรียนทั้งหมด				
	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่มจังหวัดฯ	๓๘๙,๘๙๗	๒๘๘,๓๙๖	๓๗๑,๘๖๘	๓๔๙,๖๕๙	๔๒๙,๗๔๗
สกลนคร	๑๘๘,๙๓๙	๑๘๙,๔๙๙	๑๘๘,๓๑๘	๑๘๖,๖๙๑	๒๒๖,๓๒๐
นครพนม	๑๒๙,๓๔๕	๖๗,๕๖๘	๑๑๙,๙๔๓	๑๐๖,๓๕๙	๑๓๕,๔๔๑
มุกดาหาร	๗๑,๖๑๓	๓๑,๓๒๙	๖๓,๖๐๗	๕๖,๖๐๙	๖๗,๙๘๖

ที่มา : สำนักงานศึกษาธิการภาค ๑๑, สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสกลนคร นครพนม และมุกดาหาร

ตารางรายชื่อสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาในกลุ่มจังหวัด

จังหวัด	สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	สถาบันอาชีวศึกษา
สกลนคร	๑. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร ๒. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ๓. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตสกลนคร	๑. วิทยาลัยเทคนิคสกลนคร ๒. วิทยาลัยสารพัดช่างสกลนคร ๓. วิทยาลัยการอาชีพสว่างแดนดิน ๔. วิทยาลัยอาชีพพรรณานิคม
นครพนม	๑. มหาวิทยาลัยนครพนม ๒. มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์นครพนม	๑. วิทยาลัยเทคนิคนครพนม ๒. วิทยาลัยเทคนิคบ้านแพง ๓. วิทยาลัยการอาชีพนาแก ๔. วิทยาลัยการอาชีพวัดโพนสมังคการาม
มุกดาหาร	๑. วิทยาลัยชุมชนมุกดาหาร	๑. วิทยาลัยการอาชีพนวมินทรราชินี มุกดาหาร ๒. วิทยาลัยเทคโนโลยีและการจัดการดอนตาล

ที่มา: ข้อมูลจากสำนักงานจังหวัดในกลุ่มจังหวัด และเว็บไซต์สารานุกรมเสรี, ๒๕๖๐

สาธารณสุข

จำนวนสถานพยาบาล

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ในปี พ.ศ.๒๕๖๕ มีจำนวนสถานพยาบาลจำนวน ๔๖๐ แห่ง มีเตียงคนไข้รองรับได้จำนวน ๓,๘๘๘ เตียง โดยจังหวัดสกลนครเป็นจังหวัดที่มีสถานพยาบาล และจำนวนเตียงคนไข้สูงที่สุดของกลุ่มจังหวัด

ตารางแสดงจำนวนสถานพยาบาลของกลุ่มจังหวัดฯ ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

(หน่วย : แห่ง)

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	จำนวนสถานพยาบาล				
	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่มจังหวัดฯ	๒๒๓	๔๖๐	๔๖๐	๔๖๐	๔๖๐
สกลนคร	๗	๑๘๘	๑๘๘	๑๘๘	๑๘๘
นครพนม	๑๘๗	๑๘๗	๑๘๗	๑๘๗	๑๘๗
มุกดาหาร	๒๙	๘๕	๘๕	๘๕	๘๕

ตารางแสดงจำนวนเตียงคนไข้ของกลุ่มจังหวัดฯ ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

(หน่วย : เตียง)

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	จำนวนเตียงคนไข้				
	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่มจังหวัดฯ	๔,๐๓๗	๓,๗๘๕	๓,๘๗๘	๓,๘๘๗	๓,๘๘๘
สกลนคร	๒,๙๑๘	๒,๑๙๙	๒,๒๖๒	๒,๒๖๓	๒,๒๕๙
นครพนม	๕๗๖	๑,๑๐๕	๑,๑๓๕	๙๘๕	๙๗๙
มุกดาหาร	๕๔๓	๔๘๑	๔๘๑	๖๓๙	๖๕๐

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ในส่วนของบุคลากรทางการแพทย์ ในภาพรวมของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ในปี ๒๕๖๕ มีจำนวนแพทย์อยู่ที่ ๕๘๔ คน ทันตแพทย์ อยู่ที่ ๒๐๕ คน เภสัชกรรม ๓๒๔ คน และพยาบาลอยู่ที่ ๓,๘๒๓ คน โดยจังหวัดสกลนครเป็นจังหวัดที่มีจำนวนบุคลากรทางการแพทย์มากที่สุด จำนวน ๒,๔๘๙ คน รองลงมาคือจังหวัดนครพนม จำนวน ๑,๕๘๓ คน และ จังหวัดมุกดาหารมีจำนวนบุคลากรทางการแพทย์น้อยที่สุด จำนวน ๘๖๔ คน

ตารางแสดงจำนวนบุคลากรทางการแพทย์ของกลุ่มจังหวัดฯ ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

(หน่วย : คน)

จังหวัด / กลุ่ม จังหวัด	จำนวนแพทย์					จำนวนทันตแพทย์				
	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่ม จังหวัดฯ	๕๘๔	๔๗๘	๕๔๓	๕๖๐	๕๘๔	๑๘๙	๑๕๐	๑๖๒	๒๐๐	๒๐๕
สกลนคร	๓๒๓	๒๒๔	๒๙๕	๒๗๘	๒๙๓	๘๑	๖๕	๗๗	๘๓	๘๓
นครพนม	๑๕๘	๑๖๑	๑๗๖	๑๗๖	๑๗๘	๖๙	๕๓	๕๔	๗๕	๘๓
มุกดาหาร	๑๐๘	๙๓	๗๒	๑๐๖	๑๑๓	๓๙	๓๒	๓๑	๔๒	๓๙

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

จังหวัด / กลุ่ม จังหวัด	จำนวนเภสัชกร					จำนวนพยาบาล				
	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่ม จังหวัดฯ	๓๓๒	๓๐๗	๓๑๔	๓๑๓	๓๒๔	๓,๙๔๙	๓,๗๔๖	๔,๑๗๖	๔,๓๒๐	๓,๘๒๓
สกลนคร	๑๖๕	๑๕๒	๑๕๙	๑๔๙	๑๕๖	๒,๐๐๘	๑,๙๘๐	๒,๒๗๔	๒,๓๖๓	๑,๙๕๗
นครพนม	๑๐๖	๙๘	๑๐๐	๑๐๓	๑๐๔	๑,๑๘๑	๑,๑๖๕	๑,๑๘๑	๑,๒๐๗	๑,๒๑๘
มุกดาหาร	๖๑	๕๗	๕๕	๖๑	๖๔	๗๖๐	๖๐๑	๗๒๑	๗๕๐	๖๔๘

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ตารางแสดงผู้ป่วยนอก จำแนกตามกลุ่มสาเหตุ (๒๑ กลุ่มโรค) จากสถานบริการสาธารณสุข ของกระทรวงสาธารณสุข
ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕ (หน่วย : คน)

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่มจังหวัดฯ	๗,๒๒๗,๕๘๗	๓,๘๓๘,๒๐๓	๓,๖๕๐,๒๔๙	๔,๙๓๒,๑๒๕	๔,๖๒๕,๐๔๒
สกลนคร	๔,๐๑๙,๑๗๓	๑,๔๑๗,๕๓๘	๑,๓๖๕,๙๗๕	๑,๓๙๐,๐๓๒	๑,๕๓๗,๑๑๓
นครพนม	๒,๑๐๐,๙๙๖	๗๖๒,๕๒๘	๗๓๕,๒๘๖	๑,๘๖๗,๙๐๖	๑,๒๕๕,๘๔๔
มุกดาหาร	๑,๑๐๗,๔๑๘	๑,๖๕๘,๑๓๗	๑,๕๔๘,๙๘๘	๑,๖๗๔,๑๘๗	๑,๘๓๒,๐๘๕

ที่มา: สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

ตาราง จำนวนกลุ่มเสี่ยงจากโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในพื้นที่กลุ่มจังหวัดฯ

จังหวัด / กลุ่ม จังหวัด	จำนวนผู้ติดเชื้อ				
	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลุ่ม จังหวัดฯ	-	-	๗	๑๕,๙๗๙	๑๑๑,๘๙๗
สกลนคร	-	-	๑	๘,๐๕๓	๒๒,๗๐๖
นครพนม	-	-	๒	๕,๒๘๔	๓๗,๑๕๕
มุกดาหาร	-	-	๔	๒,๖๔๒	๕๒,๐๓๖

ที่มา: สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

โครงสร้างพื้นฐาน

คมนาคม

- การคมนาคมทางบก

โครงข่ายถนนในจังหวัดสกลนคร

โครงข่ายเส้นทางคมนาคมสายหลักที่สำคัญ ได้แก่ เส้นทางหมายเลข ๒๒ เป็นเส้นทางเชื่อมโยงจังหวัดต่าง ๆ ได้แก่ อุดรธานี สกลนคร และนครพนม และสามารถใช้เป็นเส้นทางหลักติดต่อกรุงเทพมหานครโดยผ่านทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒ และเส้นทางหมายเลข ๒๑๓ เป็นเส้นทางเชื่อมโยงจังหวัดสกลนครกับจังหวัดกาฬสินธุ์ และทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๒๓ สายสกลนคร - บ้านดุง ที่เชื่อมระหว่างจังหวัดสกลนครกับอำเภอทางตอนใต้ของจังหวัดนครพนม มีโครงข่ายทางหลวง เป็นทางเลี้ยงเมืองรอบนอก อยู่ในความรับผิดชอบของแขวงทางหลวงชนบทสกลนคร กรมทางหลวงชนบทและเป็นเส้นทางสายรองเชื่อมต่อกับสายหลักของกรมทางหลวง เข้าสู่แหล่งผลิตสินค้า แหล่งท่องเที่ยว แหล่งชุมชน และสถานที่อื่นๆ มีจำนวน ๖๔ สายทาง ระยะทางรวมทั้งสิ้น ๑,๑๖,๙๓๙ กิโลเมตร

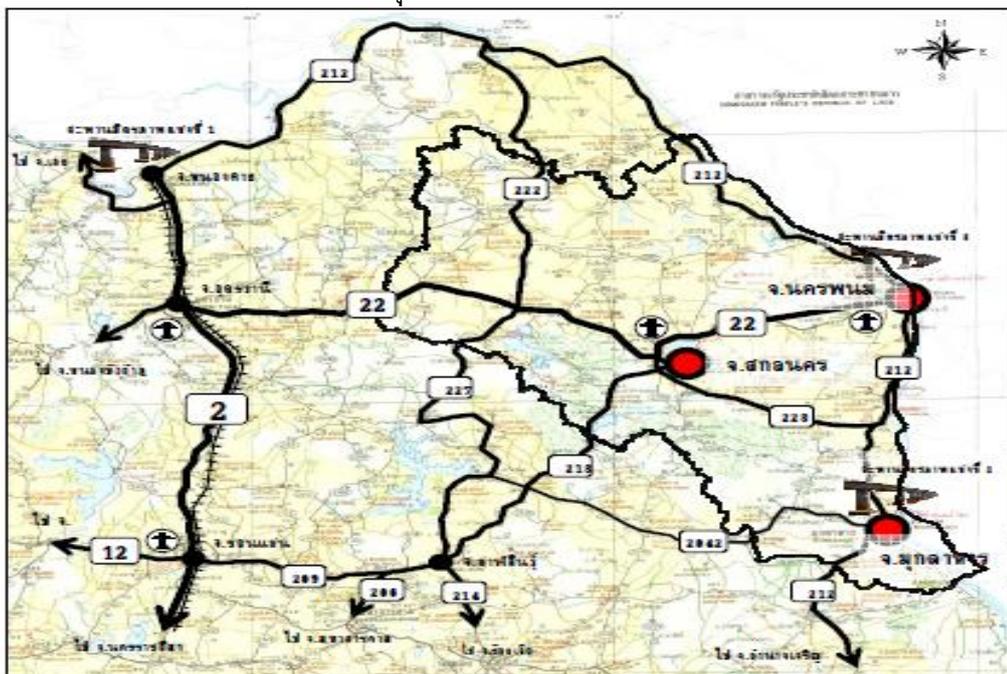
โครงข่ายถนนในจังหวัดนครพนม

โครงข่ายเส้นทางคมนาคมสายหลักมีทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๒ เป็นเส้นทางที่เชื่อมโยงจังหวัดนครพนม-อุดรธานี และเป็นเส้นทางหลักเข้าสู่กรุงเทพมหานคร สำหรับทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๑๒ เป็นเส้นทางที่เชื่อมโยงจังหวัดนครพนม กับจังหวัดหนองคาย และมุกดาหาร โครงข่ายระบบถนนของเมืองนครพนมเป็นรูปแบบระบบตารางสี่เหลี่ยม (Grid Pattern) โดยเฉพาะในบริเวณศูนย์กลางธุรกิจการค้า (Central Business District, CBD) และมีเส้นทาง ๓ ทาง คือ ถนนนิตโย ซึ่งวางในแนวตะวันออก ตะวันตกและทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๑๒ นี้มีลักษณะเป็นโครงข่ายถนนแบบรัศมีออกจากจุดศูนย์กลาง (Radial Network)

โครงข่ายถนนในจังหวัดมุกดาหาร

โครงข่ายเส้นทางคมนาคมสายหลักที่สำคัญ ได้แก่ ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๑๒ เชื่อมต่อระหว่างจังหวัดอุบลราชธานี มุกดาหาร นครพนม และหนองคาย มีทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๐๓๔ เป็นถนนสายหลักที่เชื่อมโยงระหว่างเมืองมุกดาหารกับอำเภอดอนตาล และทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๒ (ถนนมุกดาหาร - นาโค้ว - กาฬสินธุ์) เป็นถนนสายหลักของอำเภอมุกดาหารที่เชื่อมต่อกับจังหวัดกาฬสินธุ์

แผนภาพแสดงระบบการคมนาคมขนส่งของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

- การคมนาคมทางอากาศ

ท่าอากาศยานสกลนคร ตั้งอยู่ที่พิกัด ละติจูด ๑๗ ๑๑ ๔๒.๕๐๕๘๐ ลองจิจูด ๑๐๔ ๐๗ ๐๗.๐๕๕๔๗ ระดับความสูง ๑๖๐.๔๔๖๗ เมตร บนพื้นที่ ๑,๐๐๐ ไร่ มีขนาดทางวิ่ง ๔๕ x ๒,๖๐๐ เมตร มีพื้นที่อาคารผู้โดยสาร ๕,๔๕๕ ตร.ม. การรองรับผู้โดยสาร ขาออก/ขาเข้า ๒๕๐/๒๕๐ คนต่อชม. พื้นที่ลาดจอดเครื่องบิน ๙,๐๐๐ ตร.ม. มีเที่ยวบินให้บริการเส้นทางกรุงเทพฯ - สกลนคร - กรุงเทพฯ ทุกวัน วันละ ๔ เที่ยวบิน (ไป-กลับ)

ท่าอากาศยานนครพนม ตั้งอยู่ที่พิกัด ละติจูด ๑๗ ๒๓ ๐๗.๒๒๑๓๓ ลองจิจูด ๑๐๔ ๓๘ ๓๐.๗๙๖๑๑ ระดับความสูง ๑๗๒.๘๕๕๐ เมตร บนพื้นที่ ๔,๕๐๐ ไร่ อาคารผู้โดยสาร ขาเข้า/ขาออก (คน/เที่ยว) : ๒๒๔/๑๔๙ มีขนาดทางวิ่ง ๔๕ x ๒,๕๐๐ เมตร มีพื้นที่อาคารผู้โดยสาร ๙,๓๐๐ ตร.ม. การรองรับผู้โดยสารขาออก/ขาเข้า ๔๐๐/๔๐๐ คนต่อชม. พื้นที่ลาดจอดเครื่องบิน ๗๒,๐๐๐ ตร.ม. มีเที่ยวบินให้บริการเส้นทางกรุงเทพฯ - นครพนม - กรุงเทพฯ ในทุกวัน วันละ ๔ เที่ยวบินต่อวัน (ไป-กลับ)

ทั้งสองท่าอากาศยานมีสายการบินให้บริการทั้งหมด ๒ สายการบิน คือ สายการบินนกแอร์ และ สายการบินไทยแอร์เอเชีย โดยมีเส้นทางการบินมีเพียงเส้นทางเดียวคือ กรุงเทพมหานคร(ดอนเมือง)

จำนวนเที่ยวบินตั้งแต่เดือนมกราคม - ธันวาคม พ.ศ.๒๕๖๕ ทั้ง ๒ ท่าอากาศยานมีจำนวนเที่ยวบินรวม ๒,๓๐๔ เที่ยวบิน จำนวนเที่ยวบินขาออกรวม ๒,๓๐๕ เที่ยวบิน และจำนวนผู้โดยสารขาเข้าจำนวน ๓๒๒,๖๑๔ คน จำนวนผู้โดยสารขาออก จำนวน ๓๒๓,๗๖๘ คน ซึ่งมีรายละเอียดการบินรายเดือนของทั้ง ๒ ท่าอากาศยานของกลุ่มจังหวัด และตามสายการบินของทั้ง ๒ บริษัท ดังตาราง

ตารางข้อมูลท่าอากาศยานสกลนคร ปี พ.ศ. ๒๕๖๕

เดือน	จำนวนเที่ยวบิน		ผู้โดยสาร (คน)		ระวางสินค้า (กก.)	
	ขาเข้า	ขาออก	ขาเข้า	ขาออก	นำเข้า	นำออก
มกราคม	๗๘	๗๘	๑๐,๒๔๓	๘,๓๗๐	๘๖๔	๐
กุมภาพันธ์	๖๘	๖๘	๘,๑๖๗	๘,๑๔๑	๘๓๖	๐
มีนาคม	๗๘	๗๘	๙,๗๙๔	๙,๓๙๘	๗๙๘	๐
เมษายน	๘๙	๘๙	๑๑,๘๔๙	๑๑,๗๗๙	๘๔๑	๐
พฤษภาคม	๘๒	๘๒	๑๒,๐๘๙	๑๒,๐๑๗	๔๙๖	๐
มิถุนายน	๑๐๓	๑๐๓	๑๒,๗๐๘	๑๒,๘๗๑	๖๗๐	๐
กรกฎาคม	๑๐๐	๑๐๐	๑๔,๙๙๔	๑๔,๙๑๔	๗๖๑	๐
สิงหาคม	๑๐๒	๑๐๒	๑๓,๕๑๖	๑๓,๑๒๙	๓๑๑	๐
กันยายน	๙๐	๙๐	๑๒,๔๓๖	๑๒,๗๗๒	๙๐๖	๐
ตุลาคม	๑๑๕	๑๑๕	๑๗,๖๘๖	๑๗,๖๐๖	๒,๙๕๓	๐
พฤศจิกายน	๑๑๘	๑๑๘	๑๕,๗๑๖	๑๕,๗๕๘	๔,๘๙๔	๐
ธันวาคม	๑๑๘	๑๑๘	๑๕,๑๐๔	๑๗,๖๒๑	๗,๙๒๓	๗
รวม	๑,๑๔๐	๑,๑๔๐	๑๕๔,๒๙๓	๑๕๔,๓๗๖	๒๒,๒๕๓	๗

ตาราง ข้อมูลท่าอากาศยานนครพนม ปี พ.ศ. ๒๕๖๕

เดือน	จำนวนเที่ยวบิน		ผู้โดยสาร (คน)	
	ขาเข้า	ขาออก	ขาเข้า	ขาออก
มกราคม	๙๐	๙๐	๑๐,๙๓๒	๑๒,๔๔๔
กุมภาพันธ์	๘๕	๘๖	๑๒,๐๐๔	๑๒,๓๕๖
มีนาคม	๑๐๒	๑๐๒	๑๒,๙๔๗	๑๓,๐๗๘
เมษายน	๑๐๔	๑๐๔	๑๓,๒๖๘	๑๓,๓๓๔
พฤษภาคม	๙๔	๙๔	๑๓,๑๖๔	๑๓,๔๙๒
มิถุนายน	๙๐	๙๐	๑๒,๙๖๑	๑๒,๙๓๔
กรกฎาคม	๘๐	๘๐	๑๓,๐๔๘	๑๓,๐๘๖
สิงหาคม	๘๘	๘๘	๑๓,๕๕๓	๑๓,๙๑๕
กันยายน	๘๕	๘๕	๑๓,๑๖๐	๑๓,๒๙๗
ตุลาคม	๑๑๑	๑๑๑	๑๗,๕๑๒	๑๗,๔๓๕
พฤศจิกายน	๑๑๒	๑๑๒	๑๖,๑๒๗	๑๖,๕๔๓
ธันวาคม	๑๒๓	๑๒๓	๑๙,๖๔๕	๑๗,๔๗๘
รวม	๑,๑๖๔	๑,๑๖๕	๑๖๘,๓๒๑	๑๖๙,๓๙๒

ที่มา: กรมท่าอากาศยาน

ตารางสถิติเที่ยวบินของท่าอากาศยานสกลนคร ปี พ.ศ. ๒๕๖๕

สายการบิน	จำนวนเที่ยวบิน		ผู้โดยสาร		ระวางสินค้า (กก.)	
	ขาเข้า	ขาออก	ขาเข้า	ขาออก	นำออก	นำเข้า
NOK	๘๙๘	๘๙๘	๑๒๑,๓๘๐	๑๒๑,๓๘๐	๒๒,๒๕๓	๗
AIQ	๒๔๒	๒๔๒	๓๒,๕๐๖	๓๒,๙๙๖	๐	๐
รวม	๑,๑๔๐	๑,๑๔๐	๑๕๔,๘๘๖	๑๕๔,๓๗๖	๒๒,๒๕๓	๗

ที่มา: กรมท่าอากาศยาน

ตารางสถิติเที่ยวบินของท่าอากาศยานนครพนม ปี พ.ศ. ๒๕๖๕

สายการบิน	จำนวนเที่ยวบิน		ผู้โดยสาร	
	ขาเข้า	ขาออก	ขาเข้า	ขาออก
AIQ	๘๙๗	๘๙๗	๑๓๓,๕๔๑	๑๓๕,๙๕๓
BHD	๑	๑	๔	๓
MIN	๑	๑	๑	๑

NOK	๑๗๔	๑๗๔	๒๔,๐๑๐	๒๒,๐๖๑
THD	๙๒	๙๒	๑๐,๗๖๕	๒๒,๑๓๙
รวม	๑,๑๖๕	๑,๑๖๕	๑๖๘,๓๒๑	๑๘๐,๑๕๗

- การคมนาคมทางน้ำ

การคมนาคมทางน้ำส่วนใหญ่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีการใช้แม่น้ำโขงในการสัญจร และค้าขายขนส่งสินค้า โดยมีเรือยนต์ข้ามฟากระหว่างประเทศไทยกับประเทศลาวที่ด่านศุลกากรอำเภอเมืองนครพนม เมืองมุกดาหาร จุดผ่อนปรนที่อำเภอธาตุพนม และอำเภออื่นๆ ที่มีเขตติดต่อกับแม่น้ำโขง ดังนี้

(๑) ท่าเทียบเรือนครพนม บ้านเวินพระบาท ตำบลเวินพระบาท อำเภอท่าอุเทน ใช้เพื่อขนส่งสินค้าและแพขนานยนต์ เป็นท่าเรือรองรับเรือขนาดไม่เกิน ๕๐๐ ตันกรอสส์

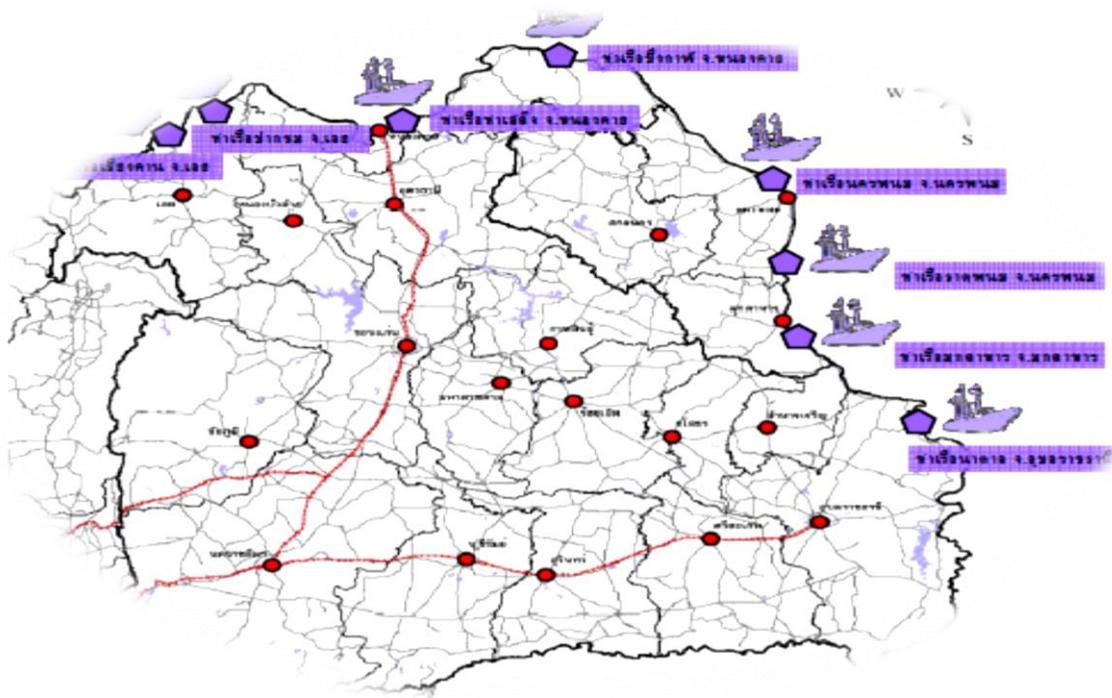
(๒) ท่าเทียบเรือบ้านแพง บ้านโพธิ์ไทร ตำบลไผ่ล้อม อำเภอบ้านแพง ใช้เพื่อขนส่งสินค้าและแพขนานยนต์ เป็นท่าเรือรองรับเรือขนาดไม่เกิน ๕๐๐ ตันกรอสส์

(๓) ท่าเทียบเรือสินค้าธาตุพนม ตำบลธาตุพนม อำเภอธาตุพนม ใช้เพื่อโดยสารและขนส่งสินค้า เป็นท่าเรือรองรับเรือขนาดไม่เกิน ๒๐ ตันกรอสส์

(๔) ท่าเทียบเรือบ้านนาหว้า อำเภอเมืองนครพนม ใช้เพื่อโดยสารและขนส่งสินค้า เป็นท่าเรือรองรับเรือขนาดไม่เกิน ๒๐ ตันกรอสส์

(๕) ท่าเทียบเรือท่าข้ามเทศบาลเมืองมุกดาหาร ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดมุกดาหาร ใช้เพื่อขนส่งคนและสินค้าจากท่าเรือมุกดาหาร ไปยังท่าเรือสะพานนะเขต

แผนภาพแสดงท่าเรือที่สำคัญในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ภาพที่ ๓ ท่าเรือที่สำคัญในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

- การคมนาคมทางราง

ในปัจจุบันจังหวัดสกลนคร จังหวัดนครพนม และจังหวัดมุกดาหารยังไม่มีโครงการคมนาคม ระบบราง ซึ่งหากต้องการเดินทางมายังจังหวัดสกลนคร จังหวัดนครพนม และจังหวัดมุกดาหาร โดยระบบรางจะต้องไปใช้บริการที่จังหวัดอุดรธานี หรือที่จังหวัดขอนแก่น

- โครงข่ายคมนาคมเชื่อมโยงระหว่างประเทศ

การคมนาคมขนส่งและเส้นทางเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านที่ผ่านกลุ่มจังหวัด มีการพัฒนาเส้นทางคมนาคมขนส่งตามแนวตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor) หรือเส้น R๙ สายแม่ละเมา-เมียวดี-แม่สอด-พิษณุโลก-ขอนแก่น-กาฬสินธุ์-มุกดาหาร-สหัสวันนะเขต-ดองฮา-เว้-ดานังที่เชื่อมต่อเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงให้เป็นหนึ่งเดียวทั้งด้านการค้าและการลงทุนและทำให้โครงข่ายคมนาคมของพื้นที่สมบูรณ์มากขึ้น

ตารางแสดงระยะทางของถนนตามแนว East-West Economic Corridor

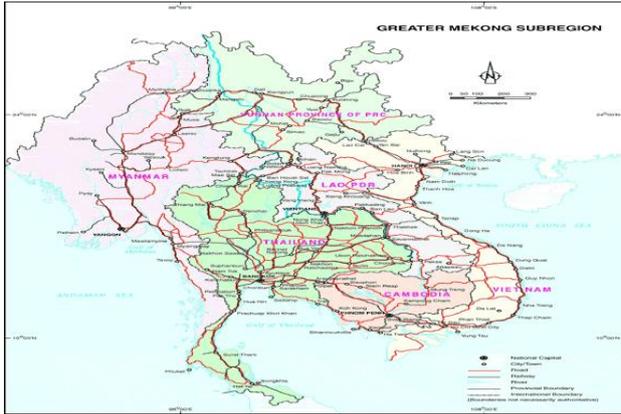
ประเทศ	ระยะทาง (ก.ม.)	สัดส่วน (%)
เมียนมาร์	๑๗๐	๑๑
ไทย	๘๐๗	๕๔
สปป.ลาว	๒๓๙	๑๖
เวียดนาม	๒๗๖	๑๙
รวม	๑,๔๙๒	๑๐๐

แผนภาพแสดง แนว East-West Economic Corridor ในประเทศไทย

โดยเส้นทางนี้เชื่อมโยงประเทศไทยกับ สปป.ลาว ที่จังหวัดมุกดาหารโดยผ่านสะพานมิตรภาพ ๒ เป็นเส้นทางเศรษฐกิจสายใหม่ (ไทย-ลาว-เวียดนาม) ทำให้การค้าระหว่างประเทศเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะอย่างยิ่งการค้า โดยการขนส่งทางบกช่วยลดต้นทุนการขนส่งสินค้าให้สามารถแข่งขันได้และจะขยายผลไปสู่ประเทศจีนและญี่ปุ่น ซึ่งจะได้รับผลประโยชน์สูงมาก เนื่องจากสามารถขนส่งสินค้าจากประเทศไทยผ่านประเทศลาวไปสู่ท่าเรือน้ำลึกที่เมืองดานังออกทางทะเลจีนใต้สู่ประเทศไต้หวันญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ได้โดยมีระยะทางสั้นกว่าและใช้เวลาน้อยกว่าการส่งออกทางชายฝั่งทะเลตะวันออก(Eastern Seaboard) อันจะส่งเสริมให้มีการขยายปริมาณและประสิทธิภาพของการค้าชายแดนและการค้าผ่านแดนเพิ่มมากขึ้นโดยเฉพาะจังหวัดมุกดาหารจะมีบทบาทเป็นประตูสู่อินโดจีนนอกจากนั้นในกลุ่มจังหวัดยังมีการขนส่งรูปแบบต่างๆเพื่อเชื่อมโยงกับภูมิภาคอื่นๆ

แผนภาพแสดงโครงข่ายเชื่อมโยงการคมนาคมขนส่งระหว่างประเทศ

สะพานมิตรภาพ ๒ (มุกดาหาร - สะหวันนะเขต) เป็นสะพานข้ามแม่น้ำโขง เชื่อมต่อจังหวัดมุกดาหารของประเทศไทย เข้ากับแขวงสะหวันนะเขตของประเทศไทย เป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตกที่เริ่มจากพม่า ผ่าน ไทย ลาว และสิ้นสุดที่เวียดนาม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขงของธนาคารการพัฒนาแห่งเอเชีย ซึ่งมีความยาวทั้งหมด ๑,๖๐๐ เมตร มีความกว้าง ๑๒ เมตร และมีช่องจราจร ๒ ช่องมูลค่าการก่อสร้างประมาณ ๗๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยแหล่งทุนในการก่อสร้างเป็นเงินกู้ยืมดอกเบี้ยต่ำจากรัฐบาลญี่ปุ่นให้กับรัฐบาลลาว ๔,๐๑๑ ล้านบาท และให้กับรัฐบาลไทย ๔,๐๗๙ ล้านบาท ใช้เวลาก่อสร้างตั้งแต่เดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ ถึง เดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๙

ภาพ สะพานมิตรภาพไทย-ลาว แห่งที่ ๒ (มุกดาหาร-สะหวันนะเขต)

สะพานมิตรภาพ ๓ (นครพนม - คำม่วน) เป็นสะพานที่เชื่อมต่อระหว่างประเทศไทย (นครพนม) กับประเทศลาว (คำม่วน) พื้นที่ฝั่งไทย ที่บ้านห้อม ตำบลอาจสามารถ อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม ฝั่งลาวอยู่ที่บ้านเวินใต้ เมืองท่าแขก แขวงคำม่วนใช้งบประมาณก่อสร้างจากรัฐบาลไทยทั้งสิ้น ๑,๗๒๓ ล้านบาท มีระยะเวลาการก่อสร้างรวม ๙๐๐ วัน แล้วเสร็จในวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นเส้นทางคมนาคมขนส่งด้านการค้า และการท่องเที่ยวเชื่อมโยงจากประเทศไทย ประเทศลาว ประเทศเวียดนาม และภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งมีความยาวรวม ๗๘๐ เมตร ความกว้างสะพาน ๑๓ เมตร และมีช่องจราจร ๒ เพื่อเป็นการรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปี ๒๐๑๕

ภาพ สะพานมิตรภาพไทย-ลาว แห่งที่ ๓ (นครพนม-คำม่วน)

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม แหล่งน้ำ

สภาพแหล่งน้ำธรรมชาติโดยทั่วไปในพื้นที่จังหวัดสกลนคร

หนองหาร เป็นแหล่งน้ำธรรมชาติขนาดใหญ่ มีน้ำตลอดปี บริเวณที่ตั้งหนองหารเป็นบริเวณที่ต่ำสุดของแอ่งสกลนคร มีพื้นที่ผิวน้ำประมาณ ๑๒๓ ตารางกิโลเมตร มีความสูงจากระดับน้ำทะเลปานกลาง ประมาณ ๑๕๘ เมตร มีความลึกเฉลี่ย ประมาณ ๒.๐๐ เมตร มีลำน้ำพุ่งเป็นลำน้ำสายหลักที่ไหลลงสู่หนองหาร มีน้ำไหลตลอดปี และยังมีลำน้ำที่เกิดจากเทือกเขาภูพานและเนินสูง รอบๆ หนองหาร อีก ๑๓ สาย ไหลลงสู่หนองหาร แต่มีน้ำเฉพาะในฤดูน้ำหลาก มีเกาะแก่งมากมาย ปัจจุบันหนองหารเป็นแหล่งประมงน้ำจืดที่ใหญ่ที่สุดของจังหวัดและยังเป็นสถานที่เพาะพันธุ์ปลาน้ำจืดของกรมประมงด้วย

ลำน้ำสงคราม เป็นลำน้ำค่อนข้างใหญ่ มีปริมาณน้ำมาก ต้นกำเนิดจากเทือกเขาภูพานในเขตอำเภอส่องดาว ไหลผ่านอำเภอสว่างแดนดิน อำเภออากาศอำนวย ไปบรรจบลำน้ำโขง ที่อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม มีความยาวประมาณ ๑๘๐ กิโลเมตร

ลำน้ำพุง ต้นน้ำเกิดจากเทือกเขาภูพาน ในเขตอำเภอกุดบาก ช่วงตอนต้นน้ำพื้นที่ค่อนข้างชัน ทำให้มีน้ำตกอยู่หลายแห่ง ลำน้ำพุงไหลผ่าน ท้องที่อำเภอกุดบากลงสู่เขื่อนน้ำพุงของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ความจุ ๑๖๕ ล้านลูกบาศก์เมตร ไหลผ่าน อำเภอภูพาน อำเภอเต่างอย อำเภอโคกศรีสุพรรณ แล้วไหลลงสู่หนองหานที่บ้านดอนยาง อำเภอเมืองฯ มีความยาว ประมาณ ๙๐ กิโลเมตร

ลำน้ำยาม เป็นลำน้ำขนาดเล็ก ต้นน้ำเกิดจากเทือกเขาภูพานในเขตอำเภวาริชภูมิ ไหลผ่านอำเภอส่องดาว อำเภอสว่างแดนดิน อำเภอเจริญศิลป์ อำเภวาริชภูมิ อำเภอพรรณานิคม และอำเภออากาศอำนวย แล้วไหลไปบรรจบลำน้ำสงคราม มีความยาว ประมาณ ๗๐ กิโลเมตร

ลำน้ำห้วยปลาหาง เป็นลำน้ำขนาดเล็กต้นน้ำอยู่ในเขตอำเภวาริชภูมิ ไหลผ่านอำเภอสว่างแดนดิน อำเภอพังโคน และไปบรรจบลำน้ำอูน ในเขตอำเภอพรรณานิคม มีความยาวประมาณ ๖๕ กิโลเมตร

ลำน้ำอูน เป็นลำน้ำขนาดกลาง ต้นน้ำเกิดจากเทือกเขาภูพาน ในเขตอำเภอกุดบากและอำเภอนิคมน้ำอูน ไหลลงสู่เขื่อนน้ำอูน ซึ่งเป็นเขื่อนขนาดใหญ่ที่สุดของจังหวัดสกลนคร สามารถเก็บกักน้ำได้ ๕๒๐ ล้านลูกบาศก์เมตร แล้วไหลผ่านอำเภวาริชภูมิ อำเภอพังโคน อำเภอพรรณานิคม อำเภอเมือง ฯ ไปบรรจบลำน้ำสงครามในเขตอำเภอกุสุมาลย์ และมีส่วนที่เป็นสาขาไหลลงสู่หนองหาร เป็นลำน้ำที่ได้พัฒนาเพื่อให้เกิดประโยชน์ ทางการเกษตรมากที่สุด เนื่องจากมีปริมาณน้ำมากไหลผ่านพื้นที่ราบ ซึ่งเป็นแหล่งอุดมสมบูรณ์ของจังหวัดสกลนครได้มีการพัฒนาให้มีการกระจายน้ำชลประทานในระดับแปลงนา การจัดรูปที่ดิน พื้นที่ประมาณ ๑๖๔,๕๓๔ ไร่ เขตพื้นที่อำเภอพังโคน อำเภอพรรณานิคม และอำเภอเมืองสกลนคร นอกจากจะมีการส่งเสริมให้เกษตรกรทำนาตามฤดูกาลแล้ว ยังมีการส่งเสริมให้เกษตรกรปลูกพืชในช่วงฤดูแล้ง ซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจของจังหวัดสกลนครทำให้เศรษฐกิจของจังหวัดสกลนครมีมูลค่าสูงมาก

ลำน้ำก่ำ เป็นลำน้ำขนาดเล็ก ต้นน้ำเกิดจากหนองหาร ไหลไปทางด้านทิศตะวันออกของหนองหาร ผ่านอำเภอโพนนาแก้ว อำเภอเมืองฯ อำเภอโคกศรีสุพรรณ อำเภอนาแก แล้วไปบรรจบลำน้ำโขง ที่อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม มีความยาวประมาณ ๘๐ กิโลเมตร

สภาพแหล่งน้ำธรรมชาติโดยทั่วไปในพื้นที่จังหวัดนครพนม

แม่น้ำโขง มีแหล่งกำเนิดจากประเทศจีนเป็นเส้นกั้นเขตแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยถือร่องน้ำลึกเป็นแนวเขตเป็นแม่น้ำขนาดใหญ่ที่มีความลึกและยาวมาก มีปริมาณน้ำไหลมากตลอดปีไหลผ่านอำเภอบ้านแพง อำเภอท่าอุเทน อำเภอเมืองนครพนม และอำเภอธาตุพนม เป็นระยะทางประมาณ ๑๕๓ กิโลเมตร แล้วไหลลงใต้ผ่านจังหวัดมุกดาหารอุบลราชธานี เข้าสู่ประเทศสาธารณรัฐกัมพูชา และออกสู่ทะเลที่ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามจึงนับได้ว่าเป็นแม่น้ำสำคัญทั้งทางเกษตร เศรษฐกิจและการเมืองของจังหวัดนครพนม

แม่น้ำสงคราม มีต้นกำเนิดจากเทือกเขาภูพานเขตอำเภอวังสามหมอจังหวัดอุดรธานี มีความยาวทั้งสิ้นประมาณ ๔๒๐ กิโลเมตรที่เกิดจากการรวมตัวของลำน้ำสาขาหลายสายจากป่าดงพญาไฟ-ป่าดง พระเจ้าอุเทนแห่งชาติภูผาเหล็ก อำเภอสองดาว จังหวัดสกลนคร รวมถึงฝั่งตะวันตกของตาดภูวง บริเวณเขาลาดต่ำขอบภูพาน แม่น้ำสงครามจะไหลขึ้นทิศเหนือผ่านอำเภอหนองหานอำเภอบ้านดุงจังหวัดอุดรธานีและเฉียดเข้าไปในเขตอำเภอบ้านม่วง อำเภอคำตากล้า จังหวัดสกลนคร จากนั้นเปลี่ยนทิศทางไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ผ่านอำเภอพรเจริญ อำเภอเซกาจังหวัดหนองคายแล้ววกไปทางทิศตะวันออกเข้าเขตอำเภอศรีสงครามผ่านตำบลสามผงท่าบ่อสงคราม นาเดื่อ ไปออกแม่น้ำโขงไหลตลอดปีจึงมีความสำคัญไม่น้อยในด้าน การเพาะปลูกและน้ำกินน้ำใช้ของชาวนครพนมนอกจากนี้แม่น้ำสงครามยังมีลำน้ำสาขาสายหลักหลายสาย เช่น ลำน้ำหาม ลำน้ำอูน ลำน้ำเมฆ ลำน้ำซาง โดยมีภูทอกภูสิงห์ภูลังกาและเทือกเขาภูพานด้านทิศเหนือเป็นแนวบังคับ

ลำน้ำก่ำ มีต้นกำเนิดจากเทือกเขาภูพานในเขตจังหวัดสกลนครไหลไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ผ่านเข้าจังหวัดนครพนม ผ่านอำเภอนาแก อำเภอปลาปาก อำเภอเรณูนครเป็นระยะทางยาวประมาณ ๖๐ กิโลเมตร แล้วไหลลงสู่แม่น้ำโขงทางตอนใต้ที่บ้านน้ำก่ำ อำเภอธาตุพนม

ลำน้ำอูน มีต้นกำเนิดที่หนองหาร จังหวัดสกลนคร เป็นเส้นแบ่งเขตระหว่างอำเภอ ท่าอุเทนกับอำเภอศรีสงคราม ไหลทางทิศเหนือผ่านเข้าจังหวัดนครพนม ในท้องที่อำเภอนาหว้า และอำเภอศรีสงครามแล้วไหลลงสู่แม่น้ำสงครามที่อำเภอศรีสงคราม

ลำน้ำยาม มีต้นกำเนิดที่จังหวัดสกลนคร ไหลผ่านอำเภอศรีสงครามมาบรรจบกับลำน้ำสงครามที่บ้านปากยาม ตำบลสามผง อำเภอธาตุพนม และยังมีลำห้วย และหนองบึงต่างๆที่สำคัญ สามารถพัฒนาแหล่งน้ำเหล่านี้มาใช้ประโยชน์ได้ เช่น

- หนองญาติ เป็นหนองน้ำประวัตินาประวัตินา หรือหนองหาน ๒ เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจอยู่ริมถนนคนละฟากกับหนองญาติ บนถนนสายนครพนม - นาแก ห่างจากตัวจังหวัดเพียง ๖ กิโลเมตร
- ลำห้วยบังกอ มีต้นกำเนิดในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ท้องที่ตำบลภูกุ่มข้าว ไหลผ่านตำบลภูกุ่มข้าว บ้านฝั่งหนองญาติ แล้วไหลลงสู่แม่น้ำโขงที่ตำบลท่าค้อ มีความยาวประมาณ ๕๐ กิโลเมตร
- ลำห้วยบัวขาว มีต้นกำเนิดในเขตตำบลปลาปาก อำเภอปลาปาก ไหลผ่านตำบลคำเตย ตำบลบ้านกลางมีความยาวประมาณ ๓๒ กิโลเมตร
- ลำห้วยบังขั้ง ต้นกำเนิดจากห้วยหินชะแนนในเขตอำเภอกุสุมาลย์ จังหวัดสกลนครถึงฤดูแล้งน้ำจะลดลงมาก บางตอนจะแห้งเหือด ถึงฤดูฝนน้ำจะไหลเชี่ยวลงสู่ลำน้ำที่บ้านปากบังตำบลพิมานอำเภอนาแกและยังมีลำน้ำยามห้วยลังกาห้วยทวยห้วยบ่อห้วยหนองเขา ห้วยกระเบา หนองไชยวานหนองสาหร่ายลำน้ำเมฆ ห้วยเซกาใหญ่ เป็นต้นแหล่งน้ำดังกล่าวนี้มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ของประชาชนในท้องถิ่นเป็นอย่างมาก

สภาพแหล่งน้ำธรรมชาติโดยทั่วไปในพื้นที่จังหวัดมุกดาหาร

แม่น้ำโขง ไหลผ่านเขตจังหวัดมุกดาหาร เป็นแหล่งน้ำที่ชาวบ้านได้อาศัยน้ำเพื่อการดำรงชีวิต ถือเป็นสายน้ำหลักของจังหวัด มีระบบการไหลของน้ำตามธรรมชาติ มีความกว้างของลำน้ำ มีเกาะแก่งเป็นภาพรวมที่สวยงามตามธรรมชาติ หากทลายริมฝั่งแม่น้ำโขงจะเป็นทรายทองที่สวยงาม มีเกร็ดสีทองระยิบระยับ มีลานทรายยื่นออกไปกลางแม่น้ำที่บ้านชะโนด และบ้านพาลูกา อำเภอหว้านใหญ่ สาขาของลำน้ำโขง ในเขตจังหวัดมุกดาหารมีอยู่สี่สายที่สำคัญคือ

ห้วยชะโนดอยู่ทางทิศเหนือของจังหวัด ต้นน้ำเกิดจากเทือกเขาภูพาน ในเขตอำเภอดงหลวง ไหลผ่านอำเภอดงหลวงไปทางทิศตะวันออกไปบรรจบแม่น้ำโขง ทางตอนใต้ของกิ่งอำเภอหว้านใหญ่ มีความยาวประมาณ ๕๓ กิโลเมตร

ห้วยบางทรายอยู่ทางตอนเหนือของจังหวัด มีต้นกำเนิดจากเทือกเขาภูพานในเขตอำเภอดงหลวง ไหลผ่านทางตอนใต้ของอำเภอดงหลวง ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ไปบรรจบแม่น้ำโขงทางตอนเหนือของอำเภอเมือง ฯ มีความยาวประมาณ ๑๗๐ กิโลเมตร

ห้วยมุกมีต้นกำเนิดจากเทือกเขาภูพานทางทิศตะวันตกในเขตอำเภอคำชะอี แล้วไหลไปทางทิศตะวันออกผ่านอำเภอเมืองฯ ไปบรรจบแม่น้ำโขง มีความยาวประมาณ ๑๒๖ กิโลเมตร

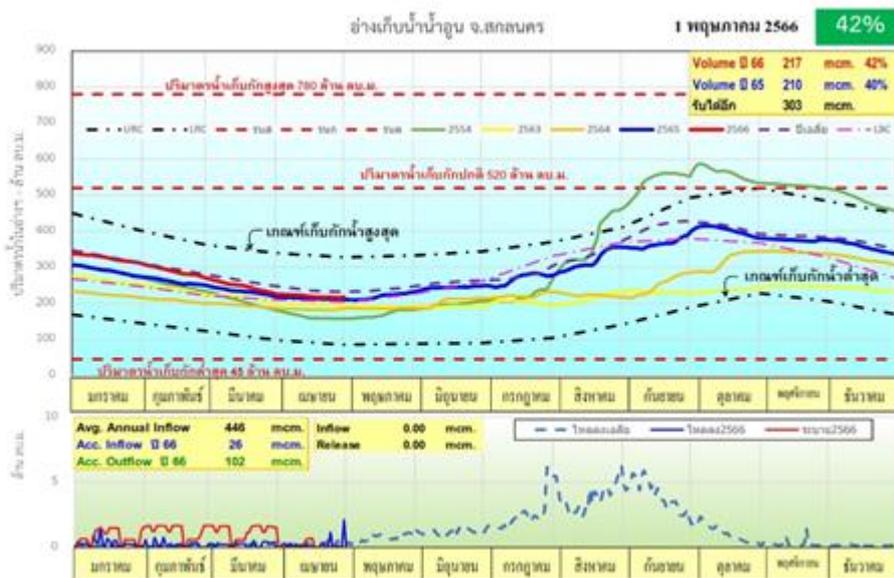
ห้วยบังอี่อยู่ทางตอนใต้ของพื้นที่จังหวัด มีต้นกำเนิดจากเทือกเขาภูพานทางทิศตะวันตกในเขตอำเภอหนองสูง แล้วไหลไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ผ่านเขตอำเภอนิคมน้ำอ้อยไปทางทิศตะวันออก ไปบรรจบแม่น้ำโขงในเขตอำเภอดอนตาล มีความยาวประมาณ ๑๔๕ กิโลเมตร

กลุ่มจังหวัดมีอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ในพื้นที่กลุ่มจังหวัด ๒ แห่ง คือ เขื่อนน้ำอูน และเขื่อนน้ำพุง ซึ่ง ๒ เขื่อนนี้สามารถเก็บกักน้ำได้สูงสุดประมาณ ๙๘๐ ล้านลูกบาศก์เมตร

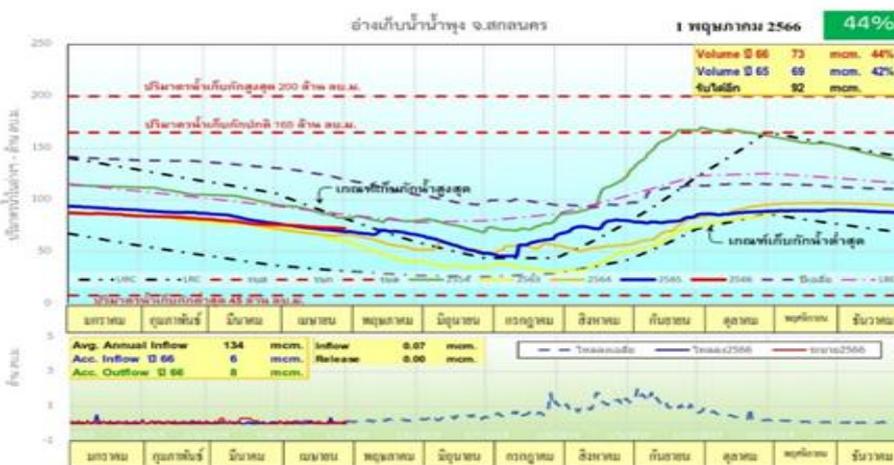
ตาราง ข้อมูลปริมาณความจุที่เก็บกักน้ำของอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ในพื้นที่กลุ่มจังหวัด

แหล่งเก็บน้ำ	ปริมาณน้ำเก็บกักน้ำปกติ (ล้าน ลบ.ม.)	ปริมาณน้ำเก็บกักน้ำสูงสุด (ล้าน ลบ.ม.)
น้ำอูน	๕๒๐	๗๘๐
น้ำพุง	๑๖๕	๒๐๐

ที่มา: ศูนย์ประมวลวิเคราะห์สถานการณ์น้ำ กรมชลประทาน

ภาพ ปริมาณน้ำในอ่างเก็บน้ำอูน จังหวัดสกลนคร ปี พ.ศ. ๒๕๖๖

ภาพ ปริมาณน้ำในอ่างเก็บน้ำพุง จังหวัดสกลนคร ปี พ.ศ. ๒๕๖๖

กลุ่มจังหวัดมีอ่างเก็บน้ำขนาดกลางในพื้นที่กลุ่มจังหวัด ๕๘ แห่ง ซึ่งจังหวัดสกลนคร มีจำนวน ๒๙ แห่ง จังหวัดนครพนม จำนวน ๑๒ แห่ง และจังหวัดมุกดาหาร จำนวน ๑๗ แห่ง

ตาราง ประเภทแหล่งน้ำในกลุ่มจังหวัด (แห่ง)

จังหวัด	ปี	อ่างเก็บน้ำ	ฝายคอนกรีต	สระ หนอง	รวม
สกลนคร	๒๕๖๑	๑๖๖	๘๘	๑	๒๕๕
	๒๕๖๒	๑๖๕	๘๗	๒	๒๕๔
	๒๕๖๓	๑๖๕	๘๗	๒	๒๕๔
	๒๕๖๔	๑๖๕	๘๘	๑	๒๕๕
	๒๕๖๕	๑๖๕	๙๐	๑	๒๕๖
นครพนม	๒๕๖๑	๒๐๙	-	-	๒๐๙
	๒๕๖๒	๒๐๙	-	-	๒๐๙
	๒๕๖๓	๒๐๙	๕	๘	๒๒๒
	๒๕๖๔	๒๐๙	-	-	๒๐๙
	๒๕๖๕	๒๐๙	-	-	๒๐๙
มุกดาหาร	๒๕๖๑	๒๑	-	-	๒๑
	๒๕๖๒	๒๒	-	-	๒๒
	๒๕๖๓	๒๒	-	-	๒๒
	๒๕๖๔	๒๑	-	-	๒๑
	๒๕๖๕	๒๒	-	-	๒๒
กลุ่มจังหวัดฯ	๒๕๖๑	๓๙๖	๘๘	๑	๔๘๕
	๒๕๖๒	๓๙๖	๘๗	๒	๔๘๕
	๒๕๖๓	๓๙๖	๙๒	๑๐	๔๙๘
	๒๕๖๔	๓๙๕	๘๘	๑	๔๘๕
	๒๕๖๕	๓๙๖	๙๐	๑	๔๘๗

ที่มา: สถิติจังหวัดในกลุ่มจังหวัด

ตาราง ปริมาณน้ำที่เก็บเฉลี่ยทั้งปีของประเภทแหล่งน้ำของกลุ่มจังหวัด (ล้านลูกบาศก์เมตร)

จังหวัด	ปี	อ่างเก็บน้ำ	ฝายคอนกรีต	ประตูลิ่วน้ำ	รวม
สกลนคร	๒๕๖๑	๙๐๕.๓๓	๐.๗๖	๑.๘๗	๙๐๗.๙๖
	๒๕๖๒	๘๙๙.๐๓	๐.๗๖	๑.๘๗	๙๐๑.๖๖
	๒๕๖๓	๘๙๙.๐๓	๐.๗๖	๑.๘๗	๙๐๑.๖๖
	๒๕๖๔	๙๐๕.๒๖	๐.๗๖	๒๖๘.๗๙	๑,๑๗๔.๘๑
	๒๕๖๕	๙๐๕.๒๖	๐.๗๖	๒๖๘.๗๙	๑,๑๗๔.๘๑
นครพนม	๒๕๖๑	๕๓.๕๖	๑.๘๐	๕๑.๗๐	๑๐๗.๐๖
	๒๕๖๒	๕๓.๕๖	๑.๘๐	๕๑.๗๐	๑๐๗.๐๖
	๒๕๖๓	๕๓.๕๖	๑.๘๐	๕๑.๗๐	๑๐๗.๐๖
	๒๕๖๔	๕๓.๕๖	๑.๘๐	๕๑.๗๐	๑๐๗.๐๖
	๒๕๖๕	๕๓.๕๖	๑.๘๐	๕๑.๗๐	๑๐๗.๐๖
มุกดาหาร	๒๕๖๑	๗๐.๒๘	-	-	๗๐.๒๘
	๒๕๖๒	๖๒.๐๑	-	-	๖๒.๐๑
	๒๕๖๓	๖๓.๙๘	-	-	๖๓.๙๘
	๒๕๖๔	๑๐๔.๒๐	-	-	๑๐๔.๒๐
	๒๕๖๕	๑๐๔.๒๐	-	-	๑๐๔.๒๐
กลุ่มจังหวัด	๒๕๖๑	๑,๐๒๙.๑๗	๒.๕๖	๕๓.๕๗	๑,๐๘๕.๓๐
	๒๕๖๒	๑,๐๑๔.๖๐	๒.๕๖	๕๓.๕๗	๑,๐๗๐.๗๓
	๒๕๖๓	๑,๐๑๖.๕๗	๒.๕๖	๕๓.๕๗	๑,๐๗๒.๗๐
	๒๕๖๔	๑,๐๖๓.๐๒	๒.๕๖	๓๒๐.๔๙	๑,๓๘๖.๐๗
	๒๕๖๕	๑,๐๖๓.๐๒	๒.๕๖	๓๒๐.๔๙	๑,๓๘๖.๐๗

ป่าไม้

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีพื้นที่ป่าไม้ในปี พ.ศ. ๒๕๖๕ ทั้งสิ้น ๒,๓๕๗,๙๑๐.๓๙ ไร่ โดยจังหวัดสกลนคร เป็นจังหวัดที่มีเนื้อที่ป่าไม้สูงที่สุด อยู่ที่ ๑,๐๓๖,๓๑๖.๗๘ ไร่ ในขณะที่จังหวัดนครพนมมีเนื้อที่ป่าไม้น้อยที่สุดอยู่ที่ ๔๗๓,๗๒๔.๕๕ ไร่

ตารางแสดงเนื้อที่ป่าไม้ของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดฯ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๖๕

จังหวัด / กลุ่ม จังหวัด	๒๕๖๑		๒๕๖๒		๒๕๖๓	
	เนื้อที่ป่า (ไร่)	ร้อยละ พ.ท.จว.	เนื้อที่ป่า (ไร่)	ร้อยละ พ.ท.จว.	เนื้อที่ป่า (ไร่)	ร้อยละ พ.ท.จว.
กลุ่ม จังหวัดฯ	๒,๔๐๒,๐๖๓.๐๐	๖๔.๖๗	๒,๔๐๒,๐๖๓.๐๐	๖๔.๖๗	๒,๓๘๙,๕๙๕.๘๔	๖๔.๓๗
สกลนคร	๑,๐๕๗,๖๖๖.๖๗	๑๗.๖๗	๑,๐๕๗,๖๖๖.๖๗	๑๗.๖๗	๑,๐๕๑,๙๗๓.๒๔	๑๗.๕๗
นครพนม	๔๙๓,๓๔๐.๒๐	๑๔.๐๐	๔๙๓,๓๔๐.๒๐	๑๔.๐๐	๔๘๗,๕๕๘.๔๒	๑๓.๘๔
มุกดาหาร	๘๕๑,๐๕๖.๐๔	๓๓.๐๐	๘๕๑,๐๕๖.๐๔	๓๓.๐๐	๘๕๐,๐๖๔.๑๘	๓๒.๙๖
จังหวัด / กลุ่ม จังหวัด	๒๕๖๔		๒๕๖๕			
	เนื้อที่ป่า (ไร่)	ร้อยละพ.ท.จว.	เนื้อที่ป่า (ไร่)	ร้อยละพ.ท.จว.		
กลุ่ม จังหวัดฯ	๒,๓๗๖,๒๔๕.๗๙	๖๔.๐๔	๒,๓๕๗,๙๑๐.๓๙	๖๓.๖๔		
สกลนคร	๑,๐๔๗,๒๑๖.๒๓	๑๗.๔๙	๑,๐๓๖,๓๑๖.๗๘	๑๗.๓๑		
นครพนม	๔๗๙,๗๑๖.๐๒	๑๓.๖๒	๔๗๓,๗๒๔.๕๕	๑๓.๔๕		
มุกดาหาร	๘๔๙,๓๑๓.๕๔	๓๒.๙๓	๘๔๗,๘๖๙.๐๖	๓๒.๘๘		

ที่มา : กรมป่าไม้ <http://forestinfo.forest.go.th/Content.aspx?id=1>

ภัยธรรมชาติของกลุ่มจังหวัด

อุทกภัย

อุทกภัย เป็นสาธารณภัยที่เกิดจากฝนตกหนัก และฝนตกสะสมเป็นเวลานาน ทำให้เกิดน้ำป่าไหลหลาก น้ำท่วมฉับพลัน น้ำท่วมขัง และน้ำล้นตลิ่ง ประชาชนได้รับความเดือดร้อน สิ่งสาธารณประโยชน์และทรัพย์สินของประชาชนในกลุ่มจังหวัดได้รับความเสียหาย ในช่วงฤดูฝนแต่ละปีมีร่องตออากาศต่ำพัดผ่านพื้นที่จังหวัดในกลุ่มจังหวัด ซึ่งทำให้เกิดอุทกภัยและมีดินโคลนถล่มขึ้นในบางพื้นที่ ถือเป็นปัญหาด้านสาธารณภัย เมื่อเกิดฝนตกสะสมเป็นเวลานาน ในช่วงฤดูฝน ของทุกปี ส่งผลให้เกิดปริมาณน้ำไหลบ่าเข้าท่วมพื้นที่ทำการเกษตรและทรัพย์สินของประชาชน สาเหตุสำคัญจากการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวันของมนุษย์ทั้งการตั้งชุมชน การก่อสร้างต่าง ๆ การทำการเกษตร การเผาป่าและการตัดไม้ทำลายป่า ล้วนเป็นสาเหตุสำคัญ ที่ทำให้อุทกภัยทวีความรุนแรงมากขึ้น โดยเฉพาะในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ในวันที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๖๐ สถานการณ์น้ำท่วมในพื้นที่ จังหวัดสกลนคร ที่รับผลกระทบจากพายุซินกา ซึ่งมีพื้นที่ประสบภัยรวม ๑๘ อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองสกลนคร อำเภอกุสุมาลย์ อำเภอกุดบาก

อำเภอพรรณานิคม อำเภอพังโคน อำเภวาริชภูมิ อำเภอโนนน้ำอูน อำเภอวานรนิวาส อำเภอคำตากล้า อำเภอบ้านม่วง
อำเภออากาศอำนวย อำเภอสว่างแดนดิน อำเภอส่องดาว อำเภอเต่างอย อำเภอโคกศรีสุพรรณ อำเภอเจริญศิลป์ อำเภอ
โพนนาแก้ว และอำเภอภูพาน

ตาราง สถิติสถานการณ์อุทกภัยของกลุ่มจังหวัด พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

จังหวัด	ปี	จำนวนครั้งที่เกิดเหตุ (ครั้ง)	พื้นที่ประสบภัย (อำเภอ)	จำนวนครัวเรือน	พื้นที่การเกษตร (ไร่)	มูลค่าความเสียหาย (บาท)
สกลนคร	๒๕๖๑	๑๓	๑๘	๔๕,๗๘๗	๑๒๒,๕๔๕.๐๐	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๒	๑๓	๑๓	๑๐,๗๖๗	๘๕,๓๒๒.๒๕	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๓	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๔	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๕	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
นครพนม	๒๕๖๑	๑	๑๒	๑๘,๐๐๒	๑๖๖,๐๐๐	๑๔,๖๕๒,๐๑๐.๗๒
	๒๕๖๒	๑	๑๒	๑๒,๔๕๕	๒๒,๒๐๙	๑๒,๕๗๒,๙๖๓
	๒๕๖๓	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๔	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๕	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
มุกดาหาร	๒๕๖๑	๑	๗	๕๑,๘๒๓	๒๐,๒๒๑.๕๐	๓๔,๒๘๖,๐๒๑.๓๕
	๒๕๖๒	๑	๗	๒๑,๑๑๗	๓๑,๕๕๕.๗๑	๕๓,๕๐๒,๖๙๘.๒๕
	๒๕๖๓	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๔	๒	๒	๖๓๕	-	๕๖๗,๐๐๐
	๒๕๖๕	๑๓	๕	๒๐๙	๔๕	ไม่ประกาศภัย
กลุ่มจังหวัดฯ	๒๕๖๑	๑๕	๓๗	๑๑๕,๖๒๒	๓๐๘,๗๖๗	๔๘,๙๓๘,๐๓๒
	๒๕๖๒	๑๕	๓๒	๔๔,๓๓๙	๑๓๙,๐๘๗	๖๖,๐๗๕,๖๖๑
	๒๕๖๓	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๔	๒	๒	๖๓๕	-	๕๖๗,๐๐๐
	๒๕๖๕	๑๓	๕	๒๐๙	๔๕	ไม่ประกาศภัย

ที่มา : สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัด ๓ จังหวัด

วาทภัย

วาทภัย เป็นสาธารณภัยที่สาเหตุมาจากพายุลมแรง จนทำให้เกิดความเสียหายแก่อาคาร บ้านเรือน ต้นไม้ และสิ่งก่อสร้าง รวมถึงชีวิตประชาชน โดยมีสาเหตุจากปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ คือ พายุฝนฟ้าคะนอง พายุฤดูร้อน และพายุหมุนเขตร้อน (ดีเปรสชัน ไชนัน และไต้ฝุ่น) โดยเฉพาะพายุหมุนเขตร้อนเป็นปัญหาด้านสาธารณภัยที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ที่มีผลกระทบต่อพื้นที่กลุ่มจังหวัด เนื่องจากจังหวัดสกลนคร จังหวัดนครพนม และจังหวัดมุกดาหาร มีความเสี่ยงภัยและความล่อแหลมที่จะเกิดพายุเขตร้อน อยู่ในช่วงฤดูมรสุมกับฤดูร้อนเป็นระยะเวลาที่ดวงอาทิตย์ กำลังเคลื่อนผ่านเส้นศูนย์สูตรขึ้นไปยังซีกโลกเหนือ พื้นดินมีการสะสมความร้อนทำให้เกิดอากาศร้อน และมีพายุฝนฟ้าคะนอง ส่งผลให้บริเวณนี้เป็นศูนย์กลางของพายุเคลื่อนที่ผ่านได้รับผลกระทบมากที่สุด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความรุนแรงของพายุที่เคลื่อนที่เข้ามาในพื้นที่ และเกิดอันตรายต่อทรัพย์สินและชีวิตได้

ตาราง สถิติสถานการณ์วาทภัยของกลุ่มจังหวัด พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

จังหวัด	ปี	จำนวนครั้งที่เกิดเหตุ (ครั้ง)	พื้นที่ประสบภัย (อำเภอ)	จำนวนครัวเรือน	พื้นที่การเกษตร (ไร่)	มูลค่าความเสียหาย (บาท)
สกลนคร	๒๕๖๑	๖๘	๑๗	๑,๓๓๔	๑,๕๓๓	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๒	๘๔	๑๗	๓,๘๙๐	๑,๕๓๓	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๓	๘๖	๑๗	๔,๐๑๙	๘๐	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๔	๗๖	๑๗	๕๖๓	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๕	๔๖	๑๔	๓๓๕	-	ไม่ประกาศภัย
นครพนม	๒๕๖๑	๔๓	๑๑	๑,๓๒๒	๒๗๙	๖๙๗,๙๙๒
	๒๕๖๒	๖๖	๑๒	๒,๒๓๘	๙	๕๔๗,๐๒๓
	๒๕๖๓	๓๓	๘	๒๐๔	๖	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๔	๔๗	๑๑	๑,๓๘๖	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๕	๒๒	๑๐	๓๐๙	-	ไม่ประกาศภัย
มุกดาหาร	๒๕๖๑	๙	๕	๒๕๗	๖	๑,๒๘๕,๐๐๐
	๒๕๖๒	๑๓	๗	๕๙๖	๐	๒,๙๘๐,๐๐๐
	๒๕๖๓	๒๒	๕	๓๘๙	๐	๑,๙๔๕,๐๐๐
	๒๕๖๔	๓๕	๗	๒๗๐	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๕	๑๙	๖	๓๑๔	-	ไม่ประกาศภัย
กลุ่มจังหวัดฯ	๒๕๖๑	๑๒๐	๓๓	๒,๙๑๓	๑,๘๑๘	๑,๙๘๒,๙๙๒
	๒๕๖๒	๑๖๓	๓๖	๖,๗๒๔	๑,๕๔๒	๓,๕๒๗,๐๒๓

จังหวัด	ปี	จำนวนครั้งที่เกิดเหตุ (ครั้ง)	พื้นที่ประสบภัย (อำเภอ)	จำนวนครัวเรือน	พื้นที่การเกษตร (ไร่)	มูลค่าความเสียหาย (บาท)
	๒๕๖๓	๑๔๑	๓๐	๔,๖๑๒	๘๖	๑,๙๕๕,๐๐๐
	๒๕๖๔	๑๕๘	๓๕	๒,๒๑๙	ไม่ประกาศภัย	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๕	๘๗	๓๐	๙๕๘	ไม่ประกาศภัย	ไม่ประกาศภัย

ภัยแล้ง

ภัยแล้ง เกิดขึ้นเนื่องจากน้ำ น้ำฝน น้ำใต้ดิน หรือน้ำในแหล่งน้ำธรรมชาติ หรืออ่างเก็บน้ำ มีน้อยกว่าปกติในช่วงเวลาหนึ่ง โดยมีปริมาณน้อยกว่าที่พืช คน หรือสัตว์ที่ต้องการ ซึ่งในสภาวะการขาดแคลนน้ำอุปโภคและบริโภค รวมถึง น้ำเพื่อการเกษตร และอุตสาหกรรมในพื้นที่กลุ่มจังหวัดเกิดความเสียหาย ซึ่งส่งผลกระทบต่อชุมชน สังคม และเศรษฐกิจ โดยกลุ่มจังหวัดมีสภาพแห้งแล้งและมีอุณหภูมิสูงขึ้น ในช่วงเดือนเมษายน ถึง ๔๐-๔๓ องศาเซลเซียส เป็นผลทำให้อากาศร้อนอบอ้าว ทั้งปริมาณน้ำฝนน้อยกว่าปกติ และการเปลี่ยนแปลงของโลกอันเกิดมาจากสภาวะโลกร้อน

ตาราง สถิติสถานการณ์ภัยแล้งของกลุ่มจังหวัด พ.ศ.๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

จังหวัด	ปี	จำนวนครั้งที่เกิดเหตุ (ครั้ง)	พื้นที่ประสบภัย (อำเภอ)	จำนวนครัวเรือน	พื้นที่การเกษตร (ไร่)	มูลค่าความเสียหาย (บาท)
สกลนคร	๒๕๖๑	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๒	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๓	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๔	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๕	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
นครพนม	๒๕๖๑	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๒	๑	๓	๑,๙๔๘	๑๔,๖๒๕	๑,๐๑๐,๓๒๕.๗๕
	๒๕๖๓	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๔	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๕	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
มุกดาหาร	๒๕๖๑	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๒	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย

จังหวัด	ปี	จำนวนครั้งที่เกิดเหตุ (ครั้ง)	พื้นที่ประสบภัย (อำเภอ)	จำนวนครัวเรือน	พื้นที่การเกษตร (ไร่)	มูลค่าความเสียหาย (บาท)
	๒๕๖๓	๑	๑	๗๐๘	๑๗,๙๖๖.๕	๒๑,๕๕๙,๘๐๐
	๒๕๖๔	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๕	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
กลุ่มจังหวัดฯ	๒๕๖๑	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๒	๑	๓	๑,๙๔๘	๑๔,๖๒๕	๑,๐๑๐,๓๒๕.๗๕
	๒๕๖๓	๑	๑	๗๐๘	๑๗,๙๖๖.๕	๒๑,๕๕๙,๘๐๐
	๒๕๖๔	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๕	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย

อัคคีภัย

อัคคีภัย เป็นภัยสาธารณภัยประเภทหนึ่งที่เกิดจากไฟ ไฟเป็นพลังงานอย่างหนึ่งที่ทำให้ความร้อน โดยความร้อนของไฟที่ขาดการควบคุม ดูแล ทำให้เกิดการลุกลามไปบริเวณต่าง ๆ ที่มีเชื้อเพลิงเกิดการลุกไหม้อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากการณรงค์ด้านความปลอดภัยด้านอัคคีภัย รวมทั้งเจ้าหน้าที่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีการอบรม และซักซ้อมแผนการป้องกันภัยจากอัคคีภัย แผนการช่วยเหลือด้านอัคคีภัยมากขึ้นทุกปี

ตารางสถิติสถานการณ์ภัยแล้งของกลุ่มจังหวัดฯ พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

จังหวัด	ปี	จำนวนครั้งที่เกิดเหตุ (ครั้ง)	พื้นที่ประสบภัย (อำเภอ)	จำนวนครัวเรือน	พื้นที่การเกษตร (ไร่)	มูลค่าความเสียหาย (บาท)
สกลนคร	๒๕๖๑	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๒	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๓	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๔	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๕	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
นครพนม	๒๕๖๑	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๒	๑	๓	๑,๙๔๘	๑๔,๖๒๕	๑,๐๑๐,๓๒๕.๗๕

จังหวัด	ปี	จำนวนครั้งที่เกิดเหตุ (ครั้ง)	พื้นที่ประสบภัย (อำเภอ)	จำนวนครัวเรือน	พื้นที่การเกษตร (ไร่)	มูลค่าความเสียหาย (บาท)
	๒๕๖๓	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๔	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๕	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
มุกดาหาร	๒๕๖๑	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๒	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๓	๑	๑	๗๐๘	๑๗,๙๖๖.๕	๒๑,๕๕๙,๘๐๐
	๒๕๖๔	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๕	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
กลุ่มจังหวัดฯ	๒๕๖๑	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๒	๑	๓	๑,๙๔๘	๑๔,๖๒๕	๑,๐๑๐,๓๒๕.๗๕
	๒๕๖๓	๑	๑	๗๐๘	๑๗,๙๖๖.๕	๒๑,๕๕๙,๘๐๐
	๒๕๖๔	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย
	๒๕๖๕	-	-	-	-	ไม่ประกาศภัย

ด้านพลังงาน

ด้านพลังงานของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ โดยข้อมูลจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ในกลุ่มจังหวัดมีข้อมูลแหล่งผลิตไฟฟ้า คือ เขื่อนน้ำพุง ตั้งอยู่บริเวณน้ำตกคำเพิ่มใกล้ทางหลวงสายสกลนคร-กาฬสินธุ์ อำเภอภูพาน จังหวัดสกลนคร ซึ่งเป็นเขื่อนคอนกรีตเสริมเหล็กมีเนื้อที่ ๖๗๐ ตารางเมตร ติดตั้งเครื่องผลิตไฟฟ้าชนิดแกนตั้งระบายความร้อนด้วยอากาศ ขนาดกำลังผลิต ๓,๐๐๐ กิโลวัตต์ จำนวน ๒ เครื่อง รวมกำลังผลิตทั้งสิ้น ๖,๐๐๐ กิโลวัตต์ และส่งไปเชื่อมโยงกับระบบส่งของเขื่อนอุบลรัตน์ที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงมหาสารคามการก่อสร้างได้แล้วเสร็จ และการผลิตพลังงานไฟฟ้าด้วยพลังน้ำ โดยเฉลี่ยปีละ ๑๗ ล้านกิโลวัตต์ชั่วโมง ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการส่งกระแสไฟฟ้าของภูมิภาค

พลังงานทดแทนของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๕ มีพลังงานทดแทน ๔ อย่างคือ โรงงานไฟฟ้าพลังงานแสงอาทิตย์และโซลาร์รูฟ และโรงงานไฟฟ้าชีวมวล โรงงานไฟฟ้าชีวภาพ และโรงงานไฟฟ้ากังหันลม ซึ่งมีข้อมูลดังตารางต่อไปนี้

ตารางแสดงแหล่งผลิตไฟฟ้าของกลุ่มจังหวัด พ.ศ. ๒๕๖๒- ๒๕๖๕

	ปี	สกลนคร	นครพนม	มุกดาหาร	กลุ่มจังหวัดฯ
โรงงานไฟฟ้า	๒๕๖๑	-	๓	-	๓

พลังงานแสงอาทิตย์ และ โซลาร์รูฟ (แห่ง)	๒๕๖๒	๔	๓	-	๗
	๒๕๖๓	๔	๓	-	๗
	๒๕๖๔	๔	๓	-	๗
	๒๕๖๕	๔	๓	-	๗
โรงงานไฟฟ้าชีว มวล (แห่ง)	๒๕๖๑	-	๑	-	๑
	๒๕๖๒	๔	๑	๒	๗
	๒๕๖๓	๒	๑	๒	๕
	๒๕๖๔	๒	๑	๒	๕
	๒๕๖๕	๒	๒	๑	๕
โรงงานไฟฟ้า ชีวภาพ (แห่ง)	๒๕๖๕	-	-	๑	๑
โรงงานไฟฟ้า กังหันลม (แห่ง)	๒๕๖๕	-	-	๒	๒

ที่มา: data.energy.go.th

๓.๑.๒ การวิเคราะห์สถานการณ์และศักยภาพ

ข้อมูลการวิเคราะห์ความต้องการและศักยภาพของประชาชนในท้องถิ่น

๑) ด้านเศรษฐกิจ

- มุ่งสร้างรายได้ให้เกิดขึ้นทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ (การค้าชายแดน/ส่งออก)
- เศรษฐกิจเติบโตทันศักยภาพของพื้นที่ และสร้างห่วงโซ่มูลค่าเพื่อก่อให้เกิดเศรษฐกิจที่มีมูลค่าสูง และยั่งยืน
- สร้างโอกาสในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนอย่างเป็นธรรมให้กับผู้ประกอบการ และเกษตรกรรุ่นใหม่ในจังหวัดมุกดาหาร และ นครพนม
- กระจายรายได้และพัฒนาเศรษฐกิจในท้องถิ่น
- ศึกษาความเป็นไปได้การพัฒนาเส้นทางโลจิสติกส์ผ่านเทือกเขาภูพาน และเชื่อมโยงกับเส้นทางมอเตอร์เวย์ M๕ (บึงกาฬ-สุรินทร์) โดยให้ครอบคลุมทั้งการขนส่งทางถนน ทางราง
- พัฒนาอาชีพและให้ความรู้แก่เกษตรกร
- มีการจัดหาตลาด และส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มเกษตรกรเพื่อเพิ่มอำนาจในการขายสินค้าเกษตร
- การแก้ไขปัญหาหาค่าน้ำมัน และราคาสินค้าจำเป็นพื้นฐาน
- ประชาชนมีอาชีพเสริม เพิ่มรายได้ที่มากขึ้น
- ประชาชนมีรายได้ที่มั่นคง
- ทุกภาคส่วนร่วมมือกันส่งเสริมการประกอบอาชีพอย่างต่อเนื่อง
- แก้ไขปัญหาหาค่าสินค้าในท้องตลาดและค่าครองชีพในปัจจุบันสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ราคาสินค้าเกษตรลดลงแต่ต้นทุนการผลิตเพิ่มสูงขึ้น

๒) ด้านการค้า

- พัฒนาขีดความสามารถด้านการค้าการลงทุนสู่ไทยแลนด์ ๔.๐
- พัฒนาช่องทางการคมนาคมเชื่อมโยงทั้ง ๓ จังหวัด และพัฒนาเส้นทางในพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ และพื้นที่รอบสถานีขนส่งผู้โดยสารและนครพนม ส่งเสริมการค้าการลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้าน
- โอกาสการเพิ่มมูลค่าการค้าจากโครงข่ายคมนาคมขนส่งที่เชื่อมโยงพื้นที่เศรษฐกิจหลักภาคกลางและพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC)
- แก้ไขปัญหาสินค้าหนีภาษีข้ามแดนตามแนวชายแดน สะพานมิตรภาพ
- ปัญหาการจำกัดความเร็วของรถยนต์ในเวียดนามอันเป็นผลจากการที่ถนนสายหลักของเวียดนาม R๓A มี ๒ ช่องจราจร เป็นเส้นทางผ่านชุมชน และมีระบบการจราจรต่างจากไทย
- ประเทศไทยยังไม่สามารถให้สัตยาบรรณความตกลงขนส่งสินค้าข้ามแดนภายใต้กรอบความร่วมมือ GMS กับประเทศคู่อีก

๓) ด้านการเกษตร

- จัดตั้ง Sanook Farmer Market เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ และ การพัฒนาตลาดสินค้าทางการเกษตรของสกลนคร นครพนม มุกดาหาร
- เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและยกระดับมาตรฐานคุณภาพโคเนื้อเพื่อสร้างรายได้ที่ยั่งยืนในจังหวัดสกลนคร นครพนม และมุกดาหาร
- เพิ่มพื้นที่ชลประทานให้มากขึ้น ส่งเสริมการเกษตร
- เพิ่มประสิทธิภาพและสร้างนวัตกรรมการผลิตพันธุ์สัตว์น้ำตามมาตรฐาน GAP และมาตรฐานอินทรีย์ ส่งเสริมการแปรรูปและสร้างมูลค่าเพิ่มกลุ่มจังหวัดสนุก
- มุ่งสู่การเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษที่ตอบสนองการของประชาชนและเป็นเมืองเกษตรปลอดภัย/เกษตรอินทรีย์
- พัฒนาการปลูกข้าวให้มีผลผลิตคุณภาพและผลผลิตต่อไร่สูงขึ้น
- ภาครัฐควรส่งเสริมการประกอบอาชีพของประชาชนอย่างต่อเนื่อง
- มีตลาดรับซื้อผลผลิตทางการเกษตรมีความยุติธรรมกับเกษตรกร
- นโยบายหรือโครงการที่สนับสนุนด้านต่างๆเกิดจากความต้องการของประชาชนในพื้นที่จริงๆ
- ควรมีการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเพื่อยกระดับการทำเกษตรให้มีความทันสมัย
- เน้นการให้องค์ความรู้สมัยใหม่เพิ่มเติมแก่เกษตรกรและควรลดการแจกปัจจัย การผลิต
- ส่งเสริมการทำเกษตรอินทรีย์
- การนำเทคโนโลยีใหม่มาช่วยส่งเสริมเกษตรกร
- ขยายพื้นที่ส่งเสริมให้เกษตรกรเลี้ยง และช่วยส่งเสริมด้านการตลาด ในสามด้าสกลนคร (ไก่ดำ หมูดำ วัวดำ)
- ผลผลิตด้านการเกษตรควรมีตลาดรองรับ
- มีการประกันราคาสินค้าด้านการเกษตร
- ส่งเสริมการเลี้ยงโคเนื้อ
- การส่งเสริมการเพิ่มมูลค่าผลผลิตการเกษตร
- ส่งเสริมเกษตรกรให้ปลูกพืชเศรษฐกิจมากขึ้น
- มีการก่อสร้างถนน และแหล่งน้ำ ที่มีความเชื่อมโยงและสอดคล้องกันภายในกลุ่มจังหวัด
- ภาครัฐส่งเสริมอุปกรณ์ทางการเกษตร

๔) ด้านอุตสาหกรรม

- สร้างการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โรงงานสีเขียว
- พัฒนาประสิทธิภาพการผลิตและยังสามารถเชื่อมโยงกับฐานการผลิตของท้องถิ่นได้
- รายได้เพิ่มเติมแก่อุตสาหกรรมโคขุนและการแปรรูปผลิตภัณฑ์เนื้อครบวงจร
- ขยายตัวอุตสาหกรรมกลุ่มเป้าหมายไปยังตลาดต่างประเทศ
- พัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอในจังหวัดสกลนครซึ่งมีสัดส่วนเป็นอันดับที่ ๕ ของภาค
- ควบคุมดูแลการก่อตั้งอุตสาหกรรมที่อาจเกิดมลภาวะอย่างเข้มงวด
- มีการส่งเสริมอุตสาหกรรมระดับครัวเรือน
- แก้ไขปัญหา อุตสาหกรรมโรงงานเกลือ เนื่องจากมีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม
- พัฒนาแรงงาน
- สนับสนุนการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดฯ เพื่อให้แรงงานกลับมาทำงานใน

ท้องถิ่น

- ควรมีโรงงานแปรรูปสินค้าเกษตรตามสินค้าเกษตรแต่ละชนิด
- ควรมีโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่เพื่อขยายแรงงานเพิ่มขึ้น

๕) ด้านการท่องเที่ยว

- ยกกระดับคุณภาพ มาตรฐานการท่องเที่ยวโดยชุมชนภาคเขตพื้นที่ เนื่องจากเป็นรากฐานที่สำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ

- ส่งเสริมการท่องเที่ยวตามรอยอารยธรรมแม่น้ำโขง (นครพนม มุกดาหาร)
- ดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งภายในและนอกประเทศ จากการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

แหล่งท่องเที่ยว ๓ ธรรม (ธรรมะ ธรรมชาติ วัฒนธรรม)

- เป็น HUB ท่องเที่ยวของภูมิภาคเชื่อมโยง ลาว เวียดนาม
- พัฒนากิจกรรมแหล่งท่องเที่ยว
- ส่งเสริมสนับสนุนประเพณีท้องถิ่นให้เป็นที่รู้จักของบุคคลทั่วไป
- ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมท้องถิ่น
- พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติที่มีอยู่ในพื้นที่ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักใน

ระดับสากล

- ปรับปรุงถนนที่จะเข้าไปในแหล่งท่องเที่ยว
- ติดป้ายประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวให้มากขึ้น
- เชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวหรืองานประเพณีในกลุ่มจังหวัดฯ ให้เกิดประโยชน์ร่วมกัน เช่น งานออกพรรษาทั้ง ๓ จังหวัด (แห่ปราสาทผึ้ง ไหลเรือไฟ แข่งเรือยาว) ควรจัดให้มีการเชื่อมโยงกัน
- พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวมีศักยภาพ สร้างจุดขายเพื่อสร้างแรงดึงดูดนักท่องเที่ยว
- ประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์ของกลุ่มจังหวัดให้นักท่องเที่ยวรู้จัก

๖) ด้านความมั่นคง

- เสริมสร้างการเฝ้าระวังและควบคุมอาชญากรรมในจังหวัดนครพนมโดยการติดตั้ง CCTV
- บุคลากรภาครัฐมีความสามารถในการแก้ไขปัญหา และดูแลความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับประชาชนในกลุ่มจังหวัด
- ปราบปรามยาเสพติดอย่างจริงจังและมีบทลงโทษที่มากขึ้น

๗) ด้านสังคม

- พัฒนาสื่อและเทคโนโลยีให้มีความทันสมัยและมีประสิทธิภาพตรงตามกลุ่มผู้ใช้
- สานพลังประชารัฐสร้างสุข สร้างอาชีพ แก้ปัญหาความยากจนสู่ความพอเพียง
- ประชาชน ในกลุ่มจังหวัด มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ทั้งด้านสุขภาพกาย สุขภาพจิต ด้านสวัสดิการ สร้างอาชีพ สร้างรายได้ มีการศึกษาและเพิ่มโอกาสการเข้าถึงเทคโนโลยีสารสนเทศ
- แก้ปัญหาโรคพยาธิใบไม้ตับในจังหวัดสกลนคร และนครพนม
- พัฒนาคูณภาพชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการศึกษาให้ครอบคลุมอย่างเท่าเทียม โดยเฉพาะในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน
- ให้มีการบรรจุวิชาการเรียนด้านอาชีพหัตถกรรมไว้เป็นวิชาบังคับขั้นพื้นฐานของการเรียน
- ฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับโทษของยาเสพติด
- ให้มีแหล่งเงินทุน หรือจัดตั้งกองทุนกู้ยืมในการศึกษา
- มีการส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่นให้มีความยั่งยืนเป็นที่รู้จักกันมากยิ่งขึ้น
- การสร้างเครือข่ายการค้า การเกษตรที่มีความมั่นคง
- แก้ไขปัญหาเด็กอ่านหนังสือไม่ออก O-NET ไม่ผ่านเกณฑ์อยากแก้ไขปัญหา- แก้ไขปัญหาคนย้ายถิ่นฐานเข้าไปทำงานในเมืองหลวง ทำให้ในต่างจังหวัดขาดแรงงานที่จะประกอบอาชีพเกษตรกรรม
- สร้างสังคมการเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ทุกระดับ
- ส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ตั้งแต่เล็กเพื่อสร้างประชากรที่มีคุณภาพในอนาคต

๘) ด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

- การจัดการพื้นที่เมืองและชุมชนมุ่งสู่การเป็นเมืองที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
- สร้างความสมดุลของระบบนิเวศ เพื่อสนับสนุนการผลิตและคุณภาพชีวิตอย่างยั่งยืน
- บริหารจัดการน้ำในกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการและยั่งยืน ไม่ให้เกิดปัญหาภัยพิบัติและการขาดแคลน ทั้งปริมาณน้ำสำหรับการอุปโภค บริโภค เกษตรกรรม
- ลดปริมาณการกระทำที่ให้ขยะเพิ่มขึ้น โดยการเพิ่มมูลค่าวัสดุเหลือทิ้งทางเกษตร โดยการจัดตั้งธนาคารปุ๋ยอินทรีย์
- เพิ่มสัดส่วนพื้นที่ป่าให้มากขึ้น
- แก้ไขปัญหาคุณภาพน้ำ
- แก้ไขปัญหามลพิษ

ลำดับความสำคัญประเด็นปัญหาและความต้องการในเชิงพื้นที่ จัดลำดับได้ดังนี้

๑. เศรษฐกิจเติบโตทันศักยภาพของพื้นที่ และสร้างห่วงโซ่มูลค่าเพื่อก่อให้เกิดเศรษฐกิจที่มีมูลค่าสูง และยั่งยืน
๒. บริหารจัดการน้ำในกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการและยั่งยืน ไม่ให้เกิดปัญหาภัยพิบัติและการขาดแคลน ทั้งปริมาณน้ำสำหรับการอุปโภค บริโภค เกษตรกรรม
๓. เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและยกระดับมาตรฐานคุณภาพโคเนื้อเพื่อสร้างรายได้อย่างยั่งยืนในจังหวัดสกลนคร นครพนม และมุกดาหาร
๔. พัฒนาช่องทางการคมนาคมเชื่อมโยงทั้ง ๓ จังหวัด และพัฒนาเส้นทางในพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ และพื้นที่รอบสถานีขนส่งมุกดาหารและนครพนม ส่งเสริมการค้าการลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้าน

๕. จัดตั้ง Sanook Farmer Market เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ และ การพัฒนาตลาดสินค้าทางการเกษตร ของสกลนคร นครพนม มุกดาหาร

๖. ดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งภายในและนอกประเทศ จากการพัฒนาในรูปแบบการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยว ๓ ธรรมชาติ (ธรรมชาติ วัฒนธรรม วัฒนธรรม) พัฒนาช่องทางการคมนาคมเชื่อมโยงทั้ง ๓ จังหวัด และพัฒนาเส้นทางในพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ และพื้นที่รอบสถานีขนส่งมุกดาหารและนครพนม ส่งเสริมการค้าการลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้าน

๗. ประชาชน ในกลุ่มจังหวัด มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ทั้งด้านสุขภาพกาย สุขภาพจิต ด้านสวัสดิการ สร้างอาชีพ สร้างรายได้ มีการศึกษาและเพิ่มโอกาสการเข้าถึงเทคโนโลยีสารสนเทศ

๘. พัฒนาประสิทธิภาพการผลิตและยังสามารถเชื่อมโยงกับฐานการผลิตของท้องถิ่นได้

๙. มุ่งสู่การเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษที่ตอบสนองการของประชาชนและเป็นเมืองเกษตรปลอดภัย/เกษตรอินทรีย์

๑๐. บุคลากรภาครัฐมีความสามารถในการแก้ไขปัญหา และดูแลความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับ

ข้อมูลการวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด

ปัญหา/ความต้องการ ด้านเศรษฐกิจภาพรวม

๑. ศึกษาความเป็นไปได้การพัฒนาเส้นทางโลจิสติกส์ผ่านเทือกเขาภูพาน โดยให้ครอบคลุม ทั้งการขนส่งทางถนน ทางราง

๒. พัฒนาอาชีพและให้ความรู้แก่เกษตรกร

๓. มีการจัดหาตลาด และส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มเกษตรกรเพื่อเพิ่มอำนาจในการขาย สินค้าเกษตร

๔. การแก้ไขปัญหาราคานั้น และราคาสินค้าจำเป็นพื้นฐาน

๕. ภาคประชาชนได้เข้าถึงแหล่งเงินทุนได้มากขึ้น

๖. มีอาชีพการทำอาชีพเสริม

๗. มีรายได้ที่มั่นคง

๘. ให้ทุกภาคส่วนส่งเสริมในการประกอบอาชีพอย่างต่อเนื่อง

๙. ให้มีการแก้ไขปัญหาการกระจายรายได้ที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างสังคมในเมืองและ สังคมต่างจังหวัด (โดยเฉพาะคนที่ประกอบอาชีพเกษตรกร)

๑๐. แก้ไขปัญหาราคาสินค้าในท้องตลาดและค่าครองชีพในปัจจุบันสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ราคาสินค้าเกษตรลดลงแต่ต้นทุนการผลิตเพิ่มสูงขึ้น

สรุปประเด็นสำคัญ ด้านเศรษฐกิจภาพรวม

๑. กลุ่มจังหวัดมีการเติบโตภาพรวมในระดับที่ค่อนข้างต่ำ อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่ โดยมีการเติบโตเฉลี่ยต่อปีอยู่ที่ประมาณร้อยละ ๔.๒ แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

๒. ภาคการเกษตร ตัวกลางทางการเงิน และภาคบริการ เป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจหลัก สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคการเกษตร สาขาตัวกลางทางการเงิน/ภาคบริการ ภาคอุตสาหกรรมเป็นภาคเศรษฐกิจที่มีการเติบโตต่ำ (อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรม)

๓. ภาคเกษตร และการค้า เป็นภาคที่มีสัดส่วน และการเติบโตสูง หากเทียบกับภาคเศรษฐกิจอื่น ๆ ของกลุ่มจังหวัด

๔. ในช่วงที่ผ่านมา ภาคการค้ามีแนวโน้มที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ภาคการท่องเที่ยวและบริการได้รับผลกระทบจากโรคติดต่อโคโรนา 2019 เป็นอย่างมาก

ภาคเกษตร

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคเกษตรต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด แบบปริมาณลูกโซ่ ร้อยละ ๒๔.๕ เป็นลำดับที่ ๒ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ ๙.๘ สัดส่วนสัดส่วนการใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อภาคเกษตร ร้อยละ ๕๒.๐๒ เป็นอันดับที่ ๙ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ ๔๖.๒๐ สัดส่วนอัตราเพิ่มเฉลี่ยของผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ (ประมง) ร้อยละ ๗.๕๑ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ -๒.๒๘ ผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ (พืช) ๒,๓๐๒ กิโลกรัมต่อไร่ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ๑,๗๕๗ กิโลกรัมต่อไร่ และสัดส่วนหนี้เสียต่อปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อการเกษตร ร้อยละ ๒.๔๒

อย่างไรก็ตาม สัดส่วนอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคเกษตร แบบปริมาณลูกโซ่ ร้อยละ ๔.๒ เป็นลำดับที่ ๑๒ ซึ่งอยู่ในระดับที่ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ ๕.๕ สัดส่วนผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ (ประมง) ๓๗๒ กิโลกรัมต่อไร่ เป็นลำดับที่ ๑๖ ซึ่งอยู่ในระดับที่ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ๗๗๓ กิโลกรัมต่อไร่ อัตราการอัตราเพิ่มของแรงงานเกษตรในพื้นที่ ร้อยละ -๗.๗๓ เป็นลำดับที่ ๑๗ ซึ่งอยู่ในระดับที่ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ ๔.๓๘ พื้นที่ชลประทาน ๘๓๐,๕๖๔ ไร่ ซึ่งอยู่ในระดับต่ำมากเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ๑,๘๖๒,๗๑๖ ไร่ ปริมาณน้ำต้นทุนต่อความต้องการใช้น้ำ ๓๔๖ ล้าน ลบ.ม ซึ่งอยู่ในระดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ๕๖๕ ล้าน ลบ.ม และรายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตรเฉลี่ยต่อครัวเรือน ๓๒,๒๘๖ บาทต่อครัวเรือน ซึ่งอยู่ในระดับต่ำมากเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ๘๑,๗๗๖ บาทต่อครัวเรือน ตลอดจน สัดส่วนหนี้สินต่อรายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตรสูงถึง ๓.๔๙ เท่า สูงกว่าค่ากลางของประเทศที่มีค่าเฉลี่ยที่ ๑.๕๙ เท่า

ผลผลิตเกษตรศักยภาพของกลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ตามแผนพัฒนา กลุ่มจังหวัด โดยมีพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ อาทิเช่น ข้าว อ้อย มันสำปะหลัง ยางพารา และปาล์มน้ำมัน เป็นต้น อีกทั้งยังมีสินค้าทางการเกษตรที่เป็นที่รู้จักและยอมรับของตลาดทั้งในและต่างประเทศ อาทิเช่น เนื้อโคขุน ผ้าฝ้ายย้อมคราม ผ้าหมักโคลน ข้าวฮางหอมสกลทวาปี หมากเม่า ลิ้นจี่นครพนม และสับปะรดทำอุเทน เป็นต้น

พืชเศรษฐกิจที่สำคัญ

ข้าว

อ้อย

มันสำปะหลัง

ยางพารา

ปาล์มน้ำมัน

สินค้าทางการเกษตรที่เป็นที่รู้จักและยอมรับของตลาดทั้งในและต่างประเทศ

เนื้อโคขุน

(โพนยางคำ / หองสูง / นครพนม)

ผ้าฝ้ายย้อมคราม

ผ้าหมักโคลน

ข้าวฮางหอมสกลทวาปี

หมากเม่า

ลิ้นจี่นครพนม

สับปะรดทำอุเทน

ปัญหา/ความต้องการ ด้านเกษตร

๑. มุ่งสู่การเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษที่ตอบสนองความต้องการของประชาชนและเป็นเมืองเกษตรปลอดภัย/เกษตรอินทรีย์

๒. ต้องการน้ำสำหรับการเกษตรเพื่อปลูกพืช และเลี้ยงสัตว์

๓. พัฒนาการปลูกข้าวให้มีผลผลิตคุณภาพและผลิตต่อไร่สูงขึ้น

๔. ให้ภาครัฐส่งเสริมในการประกอบอาชีพอย่างต่อเนื่อง

๕. นโยบายหรือโครงการที่สนับสนุนด้านต่างๆ เกิดจากความต้องการของประชาชนใน

พื้นที่จริงๆ

๖. ควรมีการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเพื่อยกระดับการทำเกษตรให้มีความทันสมัย

๗. เน้นการให้องค์ความรู้สมัยใหม่เพิ่มเติมแก่เกษตรกรและควรลดการแจกปัจจัยการผลิต

๘. ส่งเสริมการทำเกษตรอินทรีย์

๙. การนำเทคโนโลยีใหม่มาช่วยส่งเสริมเกษตรกร

๑๐. ควรมีการขยายพื้นที่ส่งเสริมให้เกษตรกรเลี้ยง และช่วยส่งเสริมด้านการตลาดสามตำ

สกลนคร (ไถ่ดำ หมูดำ วัวดำ)

๑๑. ผลผลิตด้านเกษตรควรมีตลาดรองรับ

๑๒. มีการประกันราคาสินค้าด้านเกษตร

๑๓. ส่งเสริมการเลี้ยงโคเนื้อ

๑๔. การส่งเสริมการเพิ่มมูลค่าผลผลิตการเกษตร

๑๕. ส่งเสริมเกษตรให้ปลูกพืชเศรษฐกิจมากขึ้น

๑๖. มีการก่อสร้างถนน และแหล่งน้ำ ที่มีความเชื่อมโยงและสอดคล้องกันภายในกลุ่มจังหวัด

๑๗. ภาครัฐส่งเสริมอุปกรณ์ทางการเกษตร

สรุปประเด็นสำคัญ ด้านการเกษตร

๑. กลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีการขับเคลื่อนภาคการเกษตรที่สูงมาก สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมสาขาเกษตรต่อผลิตภัณฑ์มวลรวม / อัตราการขยายตัวเกษตรแบบปริมาณลูกโซ่ ซึ่งหากพิจารณาตามมูลค่าในช่วงที่ผ่านมาจะพบว่า สัดส่วนอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคเกษตร แบบปริมาณลูกโซ่ ร้อยละ ๔.๒ ต่อปี

๒. เกษตรกรยังคงต้องการน้ำจำนวนมาก (สัดส่วนหมู่บ้านมีน้ำใช้เพื่อการเกษตรและพื้นที่ชลประทานน้อย)

๓. กลุ่มสถาบันเกษตรกรมีสถานการณ์ทางการเงินในระดับปานกลาง โดยเกษตรกรในพื้นที่มีปัญหาเรื่องนี้เสียที่น้อย

๔. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ โดยรวมมีผลิตภาพในการผลิตพืชชนิด

อื่นที่ต่ำ

๕. กลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีสัดส่วนการเลี้ยงโคกระบือที่สำคัญ

ภาคอุตสาหกรรม

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด แบบปริมาณลูกโซ่ร้อยละ ๙.๖๒ เป็นลำดับที่ ๑๕ ซึ่งอยู่ในระดับที่ต่ำมากเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ร้อยละ ๔๔.๐๕ อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรม แบบปริมาณลูกโซ่ ร้อยละ ๘.๑๕ เป็นลำดับที่ ๓ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ ๒.๕๓ สัดส่วนมูลค่าสินค้าอุตสาหกรรมเกษตรต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด แบบปริมาณลูกโซ่ ๓๓.๑๖ เป็นลำดับที่ ๓ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ ๐.๑๔ สัดส่วนการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่ ๗.๕๓ toe/ล้านบาท แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) เป็นลำดับที่ ๘ ซึ่งอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกับค่ากลางของประเทศที่ ๗.๙๙ toe/ล้านบาท และอัตราการเปลี่ยนแปลงของปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกร้อยละ ๙.๐๙ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ๑.๔๑

แนวโน้มมูลค่าอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดเติบโตขึ้น แต่ก็ยังถือว่ามีส่วนน้อยมากหากเทียบกับประเทศ ภาคอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ในช่วงที่ผ่านมาค่อนข้างมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะในปี ๒๕๖๕ ทำให้มีอัตราการเติบโตเฉลี่ยต่อปีอยู่ที่ประมาณร้อยละ ๔.๗ ภาคอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ คิดเป็นสัดส่วนต่ออุตสาหกรรมอยู่ที่ร้อยละ ๐.๒ ของทั้งประเทศ จังหวัดในกลุ่มจังหวัดมีส่วนของภาคอุตสาหกรรมที่ค่อนข้างใกล้เคียงกันมาก แม้ว่านครพนม มุกดาหารจะมีพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ

จำนวนโรงงาน และเงินลงทุนของกลุ่มจังหวัด มีการเพิ่มขึ้น ในขณะที่จำนวนคนงานกลับลดลง (อาจสะท้อนการปรับปรุงโรงงาน ที่เน้นเครื่องจักรมากขึ้น) ผลิตภาพแรงงานของกลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ถือว่าอยู่ในลำดับที่ ๔ ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนทั้งหมด แต่อยู่ในลำดับที่ ๑๗ ของทั้งประเทศ อย่างไรก็ตาม ผลิตภาพแรงงานมีการเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงที่ผ่านมา

การจ้างงานโดยรวมในปี ๒๕๖๕ ลดลงทุกระดับของวิสาหกิจ แม้ว่าจะมีจำนวนวิสาหกิจขนาดเล็กเพิ่มสูงขึ้น โดยจำนวนการจ้างงานนั้นลดลงในวิสาหกิจทุกระดับ จังหวัดสกลนครยังเป็นจังหวัดที่มีสัดส่วนการจ้างงานในวิสาหกิจสูงที่สุดของกลุ่มจังหวัด อยู่ที่ร้อยละ ๔๒ (จำนวนวิสาหกิจอยู่ที่ร้อยละ ๔๕) การจ้างงานของวิสาหกิจส่วนใหญ่จะเป็นประเภทการค้า และการผลิตเป็นหลัก

ปัญหา/ความต้องการ ด้านอุตสาหกรรม

๑. ควรมีการควบคุมดูแลการก่อตั้งอุตสาหกรรมที่อาจเกิดมลภาวะอย่างเข้มงวด
๒. มีการส่งเสริมอุตสาหกรรมระดับครัวเรือน
๓. ต้องการให้แก้ไขปัญหา อุตสาหกรรมโรงงานเกลือ เนื่องจากมีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม
๔. พัฒนาฝีมือแรงงาน
๕. พืชเศรษฐกิจของคนในพื้นที่เป็นพืชชนิดใด ก็ควรมีโรงงานแปรรูปสินค้าเกษตรด้านนั้น ๆ
๖. ควรมีโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่เพื่อขยายแรงงานเพิ่มขึ้น

สรุปประเด็นสำคัญ ด้านอุตสาหกรรม

๑. สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมดแบบปริมาณลูกโซ่ ค่อนข้างต่ำ
๒. อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรม แบบปริมาณลูกโซ่สูง

การค้า

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมสาขา การขนส่ง และการคมนาคม ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด แบบปริมาณลูกโซ่ ร้อยละ ๔.๐๖ เป็นลำดับที่ ๕ ซึ่งอยู่ใน ระดับที่ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ ๖.๐๙ อัตราเพิ่มของรายได้จากการจำหน่ายสินค้า OTOP ร้อยละ ๑๐.๗๒ เป็นลำดับที่ ๗ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ ๘.๕๐ จำนวนวิสาหกิจชุมชนและเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนที่ได้รับอนุมัติการจดทะเบียน ๕,๑๐๗ แห่ง เป็นลำดับที่ ๘ ซึ่งอยู่ใน ระดับที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ๔,๘๑๖ แห่ง และกำไรของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม ต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด แบบปริมาณลูกโซ่ ร้อยละ ๑๕.๖๒ เป็นลำดับที่ ๑๒ ต่ำกว่าค่ากลางของประเทศที่มีค่าเฉลี่ยที่ ร้อยละ ๑๙.๕๗

ทั้งนี้ กลุ่มจังหวัดยังมีโครงข่ายทางถนนเชื่อมโยงพื้นที่เศรษฐกิจที่สำคัญ ๆ ของประเทศไทย และมีเส้นทางทางการค้าที่สำคัญ ๒ เส้นทาง เชื่อมโยงประเทศเพื่อนบ้าน ดังนี้

- เส้นทางแนวระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor: EWEC) เชื่อมโยงจากชายแดนไทย-เมียนมา จากจังหวัดตาก-พิษณุโลก-เพชรบูรณ์ เข้าสู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๒ (ชัยภูมิ ขอนแก่น มหาสารคาม กาฬสินธุ์ มุกดาหาร) และเชื่อมสู่ สปป.ลาว

- รถไฟ: ๑) กรุงเทพฯ-หนองคาย เชื่อมสู่ สปป.ลาว

๒) กรุงเทพฯ-อุบลราชธานี ๓) สายใหม่ เชื่อมโยงบ้านไผ่ มหาสารคาม ร้อยเอ็ด

มุกดาหาร นครพนม

โครงข่ายทางถนนเชื่อมโยงไทย-ลาว-เวียดนาม

R๑๒ ออกจากไทยที่นครพนม ผ่านสะพานมิตรภาพ ๓ (นครพนม – คำม่วน) แล้วข้ามไป ยังด่านท่าแขก แขวงคำม่วนในฝั่งลาว ก่อนจะวิ่งผ่านจังหวัด Quang Binh กรุงฮานอย และจังหวัด Lang Son ของ เวียดนาม ไปเข้าเส้นทางด่านผิงเสียง (โหย่วอู้กวาน) มณฑลกว่างซี

R๙ ออกจากไทยที่มุกดาหาร ผ่านสะพานมิตรภาพ ๒ (มุกดาหาร – สะหวันนะเขต) แล้ว ข้ามไปยังสะหวันนะเขต ในฝั่งลาว ก่อนจะวิ่งผ่านด่านแดนสะหวัน/ลาวบาว จังหวัด Ha Tinh จังหวัด Thanh Hoa และกรุงฮานอยของเวียดนาม ไปเข้าเส้นทางด่านผิงเสียง มณฑลกว่างซี

ปัญหา อุปสรรคทางการค้า

ปัญหา/อุปสรรคการค้าผ่านแดนไทย-เวียดนาม (จากจังหวัดมุกดาหารและนครพนม)

๑. เส้นทางการค้า R๙ มี ๒ ช่องจราจร ถนนค่อนข้างแคบ ระยะทางไกลกว่าเส้น R๑๒ และค่าขนส่งค่อนข้างสูง เนื่องจากการขนส่งส่วนใหญ่ในเส้นทางช่วง สปป. ลาว และเวียดนามยังเป็นของผู้ให้บริการขนส่งเวียดนาม

๒. ปัญหาการจำกัดความเร็วของรถยนต์ในเวียดนามอันเป็นผลจากการที่ถนนสายหลักของเวียดนาม R๓A มี ๒ ช่องจราจร เป็นเส้นทางผ่านชุมชน และมีระบบการจราจรต่างจากไทย

ปัญหา/อุปสรรคการค้าผ่านแดนไทยกับจีนตอนใต้

๓. ประเทศไทยยังไม่สามารถให้สัตยาบรรณความตกลงขนส่งสินค้าข้ามแดนภายใต้กรอบความร่วมมือ GMS กับประเทศคู่อีก

สรุปประเด็นสำคัญ-ด้านการค้า

๑. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ เป็นประตูเชื่อมโยงระหว่างไทยไปสู่ สปป.ลาว และเวียดนาม

๒. สัดส่วนมูลค่าทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับทางการค้า

๓. มีจำนวนวิสาหกิจชุมชนที่จดทะเบียนที่ค่อนข้างสูง

๔. มียอดขายผลิตภัณฑ์ OTOP ที่โตต่อเนื่อง แต่ในอัตราที่ถือว่าค่อนข้างต่ำหากเทียบกับกลุ่มจังหวัดอื่นๆ ของรายได้จากการขายสินค้า OTOP โดยจังหวัดสกลนครมีส่วนการจำหน่ายสูงสุดที่สุด

๓.๑.๓ ข้อมูลการวิเคราะห์สภาวะแวดล้อม และศักยภาพในการพัฒนาอุตสาหกรรม

ทิศทางหรือนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ จากยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ยุทธศาสตร์ที่ ๒ ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขันและแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ มีแผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพื่อหลุดพ้นจากความยากจนสู่การพึ่งพาตนเอง ดังนี้

๑. เพิ่มศักยภาพการผลิตสินค้าเกษตรสู่มาตรฐานเกษตร
๒. พัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปสู่ผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าสูง
๓. ยกกระตือรือร้นการท่องเที่ยวสู่นานาชาติ
๔. เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการบริหารจัดการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน
๕. พื้นฟูป่าไม้ให้อุดมสมบูรณ์และรักษาความหลากหลายทางชีวภาพในพื้นที่ต้นน้ำ

ซึ่งมีความเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (สกลนคร นครพนม มุกดาหาร) ราชปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗ เนื่องจากกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ประกอบด้วยจังหวัด สกลนคร นครพนม มุกดาหาร มีศักยภาพในการผลิตสินค้าเกษตร เช่น ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย ยางพารา ปาล์มน้ำมัน ส่วนการปศุสัตว์ ได้แก่ โคขุน โพนยางคำ ไก่ดำ สุกร ฯลฯ ผลิตภัณฑ์ชุมชนที่มีชื่อเสียงได้แก่ผ้าไหมสีธรรมชาติซึ่งเป็นสืบทอดมาแต่โบราณที่คล้ายคลึงกัน ปัจจุบันมีโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตรมารองรับผลผลิตจากเกษตรกรของกลุ่มจังหวัด อาทิ เช่น โรงงานน้ำตาล โรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม โรงงานแปรรูปจากน้ำยางพาราขั้นต้น และสหกรณ์โพนยางคำ สหกรณ์หนองสูง สหกรณ์โคนมวาริชภูมิ บริษัทนครพนมปีฟ ที่รองรับผลผลิตจากสมาชิกเลี้ยงโคขุน และเกษตรกรของกลุ่มจังหวัด ซึ่งมีโรงงานฆ่าสัตว์และแปรรูปเนื้อสัตว์ และมีโรงนมพาสเจอร์ไรซ์และหากพิจารณาจากผลอนุญาตและการให้คำปรึกษาแนะนำในการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมจะพบว่า มีแนวโน้มการขยายตัวของโรงงานแปรรูปสินค้าเกษตร เช่น โรงสีข้าว โรงงานน้ำตาล โรงแปงมัน โรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม และโรงงานเกี่ยวกับยางพาราฯลฯ ดังนั้น การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปอ้อย อุตสาหกรรมแปรรูปมันสำปะหลัง อุตสาหกรรมแปรรูปยางพารา อุตสาหกรรมแปรรูปข้าว อุตสาหกรรมแปรรูปเนื้อสัตว์ เหล่านี้ จะทำให้เกษตรกรในพื้นที่กลุ่มจังหวัด ได้รับประโยชน์อย่างมาก และการที่จังหวัดมุกดาหารและนครพนม ได้รับโอกาสให้เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษก็เป็นโอกาสที่ดีที่จะส่งผลให้เกิดการขยายตัวทางการค้าการลงทุนสู่กลุ่มจังหวัดด้วย ดังนั้น โรงงานอุตสาหกรรมและผู้ประกอบการต้องได้รับการพัฒนาด้วยการเพิ่มมูลค่าด้วยปัญญา เช่น เรื่องมาตรฐาน นวัตกรรมและผลิตภาพ เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาศักยภาพให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน ให้สอดคล้องกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ รองรับการพัฒนาขยายตัวด้านการค้าการลงทุนสู่อาเซียน โอกาสในการพัฒนาเศรษฐกิจในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ จะเกิดได้จาก

๑. การสนับสนุนจากนโยบายทางภาครัฐ การวางแผนพัฒนาระบบคมนาคมและการขนส่งเชื่อมโยงไปสู่ภูมิภาคอื่น ด้วยการเป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางแนวระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก - ตะวันตก (เส้นทางหมายเลข R๙ และ R๑๒) ที่จะเส้นทางเชื่อมโยงธุรกิจจากไทยไปถึงจีนตอนใต้ และการเตรียมการก่อสร้างรถไฟรางคู่ช่วงบ้านไผ่-ร้อยเอ็ด-มุกดาหาร-นครพนม

๒. แนวทางการพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจชายแดน ด้วยการพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจใหม่เป็นประตูเศรษฐกิจเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านให้เจริญเติบโตอย่างยั่งยืนและเกิดผลเป็นรูปธรรม ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ จะมีการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดมุกดาหารและนครพนม และมีแผนการพัฒนากิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และเหมาะสมกับศักยภาพพื้นที่ ด้วยการพัฒนากิจกรรมการผลิต การค้า โลจิสติกส์ บริการ ท่องเที่ยว ยกกระตือรือร้นคุณภาพโดยใช้เทคโนโลยีระดับสูงและวิจัยพัฒนาด้วยการส่งเสริมการลงทุนในด้านการบริการและการท่องเที่ยว เช่น ศูนย์การแพทย์เอกชน (Medical Hub) เนื่องจากปัจจุบันลูกค้าส่วนใหญ่มาจากประเทศเพื่อนบ้านมาใช้บริการโรงพยาบาลเอกชนในกลุ่มจังหวัดอยู่แล้ว การลงทุน ในมหาวิทยาลัยนานาชาติ การลงทุนในภาคการบริการโรงแรม หรือการลงทุนในกิจการอสังหาริมทรัพย์ รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุน

ให้มีศูนย์กลางขนถ่ายสินค้า หรือจุดรวมสินค้า (Logistic - Center) ซึ่งเป็นการกระตุ้นการค้าและการลงทุนในเขตกลุ่มจังหวัด เพราะการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีของธุรกิจที่ตั้งอยู่ในเขตเศรษฐกิจพิเศษ จะชักจูงผู้ประกอบการเข้ามาลงทุนในกลุ่มจังหวัดนี้มากขึ้น ซึ่งมูลค่าการค้าชายแดน จังหวัดนครพนมและจังหวัดมุกดาหาร จัดเป็นสองลำดับแรกของการส่งออก-นำเข้าไปยังเวียดนาม จีนตอนใต้ และลาว และมีอัตราการเติบโต (ปี๒๕๖๔/๒๕๖๕)เพิ่มขึ้น ๓๘% และการพัฒนาบริการ One Stop Service (OSS) จะช่วยทำให้การค้าชายแดนสะดวกมากขึ้น

๓. กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีเศรษฐกิจหลักที่สร้างรายได้ให้กับพื้นที่คือภาคการเกษตร การเพาะปลูกพืช เช่น ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย ยางพารา ปาล์ม และปศุสัตว์ได้แก่ โคเนื้อ โคขุนที่มีชื่อเสียง รวมทั้งผลิตภัณฑ์ชุมชนที่มีคุณภาพและมีอัตลักษณ์ ได้แก่ ผ้าย้อมสีธรรมชาติ อาทิเช่น คราม โคลน มูลควาย ซึ่งจะส่งผลให้ภาคอุตสาหกรรมเติบโตตามไปด้วย ซึ่งแนวโน้มเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด นั้น หากพิจารณาจากข้อมูลผลผลิตทางการเกษตรจะ พบว่าจะมีทั้งในด้านของปริมาณ และความหลากหลายจะมีมากเพิ่มขึ้น ดังนั้นควรส่งเสริมการลงทุนเพื่อรองรับการผลิตภาคเกษตรอุตสาหกรรมเนื่องจากการเกษตร และอุตสาหกรรมแปรรูป รวมทั้งการพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่ที่มีอยู่แล้วให้มีศักยภาพเพิ่มขึ้น

๔. ส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดเพื่อให้สอดคล้องกับการยกระดับการท่องเที่ยวสู่นานาชาติ เช่น พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวมีศักยภาพ สร้างจุดขายเพื่อสร้างแรงดึงดูดนักท่องเที่ยวให้รู้จักในระดับสากลเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวหรืองานประเพณีในกลุ่มจังหวัดฯ ให้เกิดประโยชน์ร่วมกัน เช่น งานออกพรรษาทั้ง ๓ จังหวัด (แห่ปราสาทผึ้ง ไหลเรือไฟ แข่งเรือยาว) และเชื่อมโยงกลุ่มจังหวัดลุ่มน้ำโขง รวมทั้งพัฒนาถนนสู่แหล่งการท่องเที่ยว เป็น HUB ท่องเที่ยวของภูมิภาคเชื่อมโยง ลาว เวียดนามและจีน

การวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัด

(๑) การวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal Factors) กลุ่มจังหวัด

จุดแข็ง (Strength) ปัจจัยภายใน

๑. เป็นแหล่งผลิตทางการเกษตรและปศุสัตว์ ที่สำคัญให้กับภาคอุตสาหกรรม ทั้งด้านคุณภาพ และปริมาณที่เพียงพอ ได้แก่ ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย ยางพารา ปาล์ม น้ำมัน โคขุน และกัญชา กัญชง ฯลฯ
๒. มีโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรมีศักยภาพในพื้นที่ เช่น โรงงานแปรรูปมันสำปะหลัง โรงสีข้าว โรงงานแปรรูปยางพารา โรงงานน้ำตาล โรงงานผลิตน้ำมันปาล์ม และโรงงานแปรรูปเนื้อโคขุน เป็นต้น
๓. เป็นแหล่งผลิตผ้าทอย้อมสีธรรมชาติที่มีความโดดเด่น มีอัตลักษณ์ เช่น คราม หมักโคลน ผ้าย้อมมูลควาย และจากพืชในท้องถิ่น
๔. มีเส้นทางคมนาคมรองรับการขนส่งสินค้าและวัตถุดิบเชื่อมกับภูมิภาคอื่น ๆ ของประเทศซึ่งสามารถเชื่อมโยงสู่ประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ ลาว กัมพูชา และเวียดนามและเชื่อมโยงเข้าสู่ประเทศจีนตอนใต้
๕. มีสถาบันการศึกษาทั้งระดับมหาวิทยาลัย และระดับอาชีวศึกษา ที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ
๖. มีเขตเศรษฐกิจพิเศษ Special Economic Zone (SEZ) จำนวนสองแห่งที่มีศักยภาพรองรับการลงทุน
๗. เป็นแหล่งพลังงานสะอาดที่เป็นอนาคตสำคัญในการเป็นพลังงานสำรอง ประกอบด้วย พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานชีวมวล และพลังงานลม ฯลฯ
๘. มีการบูรณาการและการสร้างความร่วมมือระหว่าง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรมทั้งในส่วนของภาครัฐและเอกชน รวมทั้งการมีส่วนร่วมของภาค ประชาสังคม

จุดอ่อน (Weakness)

๑. ต้นทุนด้านโลจิสติกส์สูง การขนส่งมีระยะทางไกล ส่งผลให้ต้นทุนการผลิตและค่าขนส่งสูง
๒. การเชื่อมโยงการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม (Cluster) มีน้อยและขาดความต่อเนื่อง

๓. ขาดแคลนแรงงานที่ตรงกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรม และขาดความต่อเนื่องในเชิงนโยบายด้านการพัฒนาทรัพยากรบุคคล และแรงงานมีค่านิยมทำงานต่างพื้นที่เนื่องจากค่าแรงสูงกว่า

๔. ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ขาดความต่อเนื่องในการรักษามาตรฐานคุณภาพสินค้าอุตสาหกรรม เนื่องจากการขอมาตรฐานมีต้นทุนค่าใช้จ่ายสูง

๕. ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และวิสาหกิจชุมชนยังขาดทักษะในด้านการจัดการการผลิต การบัญชี การตลาด และโลจิสติกส์

๖. ผู้ประกอบการยังให้ความสำคัญน้อยในการเข้าสู่ระบบและความต่อเนื่องในการรักษามาตรฐานคุณภาพสินค้าอุตสาหกรรม

๗. ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรม SMEs และวิสาหกิจชุมชนที่ประสบปัญหาในการจัดการ การผลิต การบัญชี การตลาด และโลจิสติกส์

๘. ผู้ประกอบการบางส่วนขาดความรู้ ความตระหนัก ในระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม และขาดความรับผิดชอบต่อสังคม

(๒) การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factors)

โอกาส (Opportunity)

๑. การคมนาคมมีการขยายตัวมากขึ้น รองรับเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ เส้นทาง EWEC ฯลฯ โดยรัฐบาลได้มีนโยบายพัฒนาด้านการคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์ ในปี พ.ศ.๒๕๕๘ - ๒๕๖๕

๒. นโยบายของรัฐบาลตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี แผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม มีความชัดเจนในด้านการส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป และการยกระดับความสามารถด้านผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม

๓. กระแสการอนุรักษ์ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และสุขภาพ มีแนวโน้มและให้ความสำคัญมากยิ่งขึ้น

๔. สถานการณ์ PM ๒.๕ ที่เกิดขึ้น สร้างโอกาสให้กับภาคอุตสาหกรรมบางประเภท เช่น โรงงานผลิตหน้ากากอนามัย เป็นต้น

อุปสรรค (Threat)

๑. การเพิ่มขึ้นของค่าแรงขั้นต่ำตามนโยบายของรัฐบาล จะส่งผลให้ผู้ประกอบการบางรายไม่สามารถแบกรับต้นทุนการผลิตที่สูงขึ้นได้ อีกทั้งยังไม่แน่ใจให้นักลงทุนจากต่างประเทศย้ายฐานการผลิตเข้ามา ภายในประเทศด้วย

๒. บุคคลที่เข้าสู่วัยทำงานมักเลือกศึกษาในระดับอุดมศึกษา มากกว่าที่จะเข้าศึกษาในระดับอาชีวศึกษา ทำให้แรงงานที่สามารถตอบสนองความต้องการของภาคอุตสาหกรรมขาดแคลน

๓. ข้อกฎหมาย กฎ ระเบียบ และมาตรฐานต่าง ๆ มาตรการกีดกันทางการค้า สิทธิพิเศษทางด้านภาษี เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม

๔. การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีที่รวดเร็วทำให้ภาคอุตสาหกรรมปรับตัวไม่ทัน

๕. สภาพภูมิอากาศของโลกที่เปลี่ยนแปลงไปส่งผลให้เกิดภัยต่าง ๆ รุนแรงกว่าเดิม ส่งผลทำให้ผลผลิตทางการเกษตรเสียหาย

๖. ปัญหาภาวะเศรษฐกิจโลกชะลอตัวและปัญหาการแพร่ระบาดของโรคอุบัติใหม่ ส่งผลต่อภาวะการค้าและการลงทุนของผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม

๗. ปัญหาการเมืองภายในประเทศส่งผลต่อความเชื่อมั่นของนักลงทุน

๘. ชุมชนสังคมบางพื้นที่ขาดความรู้ความเข้าใจต่อการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมและเหมืองแร่ เนื่องจากกังวลผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อม

๙. ราคาน้ำมันมีความผันผวนส่งผลต่อการควบคุมต้นทุนวัตถุดิบและการบริหารจัดการธุรกิจ

๑๐. ภาวะสงครามระหว่างรัสเซียและยูเครน รวมทั้งภาวะเงินเฟ้อมีอัตราที่สูงขึ้น ส่งผลต้นทุนวัตถุดิบด้านการเกษตรสูงขึ้น

(๓) TOWS Matrix

กำหนดกลยุทธ์ด้วย การสร้างความสัมพันธ์ TOWS Matrix

จุดแข็ง (S) ปัจจัยภายใน	โอกาส (O) ปัจจัยภายนอก
<p>๑. เป็นแหล่งผลิตทางการเกษตรและปศุสัตว์ที่สำคัญให้กับภาคอุตสาหกรรม ทั้งด้านคุณภาพ และปริมาณที่เพียงพอ ได้แก่ ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย ยางพารา ปาล์ม น้ำมัน โคขุน และกัญชา กัญชง ฯลฯ</p> <p>๒. มีโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปผลิตผลทางการเกษตรมีศักยภาพในพื้นที่ เช่น โรงงานแปรรูปมันสำปะหลัง โรงสีข้าว โรงงานแปรรูปยางพารา โรงงานน้ำตาล โรงงานผลิตน้ำมันปาล์ม และโรงงานแปรรูปเนื้อโคขุน เป็นต้น</p> <p>๓. เป็นแหล่งผลิตผ้าทอย้อมสีธรรมชาติที่มีความโดดเด่น มีอัตลักษณ์ เช่น คราม หมักโคลน ผ้าย้อมมูลควาย และจากพืชในท้องถิ่น</p> <p>๔. มีเส้นทางคมนาคมรองรับการขนส่งสินค้าและวัตถุดิบเชื่อมกับภูมิภาคอื่นๆของประเทศซึ่งสามารถเชื่อมโยงสู่ประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ ลาว กัมพูชา และเวียดนาม และเชื่อมโยงเข้าสู่ประเทศจีนตอนใต้</p> <p>๕. มีสถาบันการศึกษาทั้งระดับมหาวิทยาลัย และระดับอาชีวศึกษา ที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ</p> <p>๖. มีเขตเศรษฐกิจพิเศษ Special Economic Zone (SEZ) จำนวนสองแห่งที่มีศักยภาพรองรับการลงทุน</p> <p>๗. เป็นแหล่งพลังงานสะอาดที่เป็นอนาคตสำคัญในการเป็นพลังงานสำรอง ประกอบด้วย พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานชีวมวล และพลังงานลม ฯลฯ</p> <p>๘. มีการบูรณาการและการสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรมทั้งในส่วนของภาครัฐและเอกชน รวมทั้งการมีส่วนร่วมของภาค ประชาสังคม</p>	<p>๑. การคมนาคมมีการขยายตัวมากขึ้น รองรับเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ เส้นทาง EWEC ฯลฯ โดยรัฐบาลได้มีนโยบายพัฒนาด้านการคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์ ในปี พ.ศ.๒๕๕๘ -๒๕๖๕</p> <p>๒. นโยบายของรัฐบาลตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี แผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม มีความชัดเจนในด้านการส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป และการยกระดับความสามารถด้านผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม</p> <p>๓. กระแสการอนุรักษ์ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และสุขภาพ มีแนวโน้มและให้ความสำคัญมากยิ่งขึ้น</p> <p>๔. สถานการณ์ PM ๒.๕ ที่เกิดขึ้น สร้างโอกาสให้กับภาคอุตสาหกรรมบางประเภท เช่น โรงงานผลิตหน้ากากอนามัย เป็นต้น</p>
<p>กลยุทธ์เชิงรุก (SO)</p> <p>๑. สนับสนุนอุตสาหกรรมให้มีการพัฒนาบนพื้นฐานของการผลิตที่ใช้ฐานความรู้ เพื่อเพิ่มผลิตภาพการผลิต</p> <p>๒. ส่งเสริมและพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้าทอจากธรรมชาติด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยี</p> <p>๓. ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีอุตสาหกรรมแปรรูปผลิตผลทางการเกษตรและปศุสัตว์ที่ใช้นวัตกรรมในการเพิ่มมูลค่า</p> <p>๔. ส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ใช้พลังงานสะอาด</p> <p>๕. ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีศูนย์กลางขนถ่ายสินค้า หรือจุดรวมสินค้าวัตถุดิบ (Logistic – Center)</p> <p>๖. เสริมสร้างการบริหารจัดการเครือข่ายความร่วมมือ ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมเชิงบูรณาการระหว่าง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน อย่างมีประสิทธิภาพ</p>	

จุดแข็ง (S) ปัจจัยภายใน	อุปสรรค (T) ปัจจัยภายนอก
<p>๑. เป็นแหล่งผลิตทางการเกษตรและปศุสัตว์ที่สำคัญให้กับภาคอุตสาหกรรม ทั้งด้านคุณภาพ และปริมาณที่เพียงพอ ได้แก่ ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย ยางพารา ปาล์มน้ำมัน โคขุน และกัญชา กัญชง ฯลฯ</p> <p>๒. มีโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรมีศักยภาพในพื้นที่ เช่น โรงงานแปรรูปมันสำปะหลัง โรงสีข้าว โรงงานแปรรูปยางพารา โรงงานน้ำตาล โรงงานผลิตน้ำมันปาล์ม และโรงงานแปรรูปเนื้อโคขุน</p> <p>๓. เป็นแหล่งผลิตผ้าทอย้อมสีธรรมชาติที่มีความโดดเด่น มีอัตลักษณ์ เช่น คราม หมักโคลน ผ้าย้อมมูลควาย และจากพืชในท้องถิ่น</p> <p>๔. มีเส้นทางคมนาคมรองรับการขนส่งสินค้าและวัตถุดิบเชื่อมกับภูมิภาคอื่น ๆ ของประเทศซึ่งสามารถเชื่อมโยงสู่ประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ ลาว กัมพูชา และเวียดนาม และเชื่อมโยงเข้าสู่ประเทศจีนตอนใต้</p> <p>๕. มีสถาบันการศึกษาทั้งระดับมหาวิทยาลัย และระดับอาชีวศึกษา ที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ</p> <p>๖. มีเขตเศรษฐกิจพิเศษ Special Economic Zone (SEZ) จำนวนสองแห่งที่มีศักยภาพรองรับการลงทุน</p> <p>๗. เป็นแหล่งพลังงานสะอาดที่เป็นอนาคตสำคัญในการเป็นพลังงานสำรอง ประกอบด้วย พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานชีวมวล และพลังงานลม ฯลฯ</p> <p>๘. มีการบูรณาการและการสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรมทั้งในส่วนของภาครัฐและเอกชน รวมทั้งการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม</p>	<p>๑. การเพิ่มขึ้นของค่าแรงขั้นต่ำตามนโยบายของรัฐบาล จะส่งผลให้ผู้ประกอบการบางรายไม่สามารถแบกรับต้นทุนการผลิตที่สูงขึ้นได้ อีกทั้งยังไม่จูงใจให้นักลงทุนจากต่างประเทศย้ายฐานการผลิตเข้ามา ภายในประเทศด้วย</p> <p>๒. บุคคลที่เข้าสู่วัยทำงานมักเลือกศึกษาในระดับอุดมศึกษา มากกว่าที่จะเข้าศึกษาในระดับอาชีวศึกษา ทำให้แรงงานที่สามารถตอบสนองความต้องการของภาคอุตสาหกรรมขาดแคลน</p> <p>๓. ข้อกฎหมาย กฎ ระเบียบ และมาตรฐานต่าง ๆ มาตรการกีดกันทางการค้า สิทธิพิเศษทางด้านภาษี เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม</p> <p>๔. การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีที่รวดเร็วทำให้ภาคอุตสาหกรรมปรับตัวไม่ทัน</p> <p>๕. สภาพภูมิอากาศของโลกที่เปลี่ยนแปลงไปส่งผลให้เกิดภัยต่าง ๆ รุนแรงกว่าเดิม ส่งผลทำให้ผลผลิตทางการเกษตรเสียหาย</p> <p>๖. ปัญหาภาวะเศรษฐกิจโลกชะลอตัวและปัญหาการแพร่ระบาดของโรคอุบัติใหม่ ส่งผลต่อภาวะการค้า และการลงทุนของผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม</p> <p>๗. ชุมชนสังคมบางพื้นที่ขาดความรู้ความเข้าใจต่อการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมและเหมืองแร่ เนื่องจากกังวลผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อม</p> <p>๘. ปัญหาการเมืองภายในประเทศส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของนักลงทุน</p> <p>๙. ภาวะสงครามระหว่างรัสเซียและยูเครน รวมทั้งภาวะเงินเฟ้อมีอัตราที่สูงขึ้น ส่งผลต้นทุนวัตถุดิบด้านการเกษตรสูงขึ้น</p>

กลยุทธ์เชิงป้องกัน (ST)
<p>๑. สนับสนุนอุตสาหกรรมให้มีการพัฒนาบนพื้นฐาน ของการผลิตที่ใช้ฐานความรู้นวัตกรรม โดยร่วมกับ สถาบันทางการศึกษา</p> <p>๒. พัฒนาอุตสาหกรรมด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น การลดต้นทุนการผลิตเพื่อรองรับการขยายตัวทาง อุตสาหกรรม</p> <p>๓. ส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมให้ตระหนักในการ จัดการสิ่งแวดล้อมเพื่อรองรับการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม ให้ถูกต้องตามกฎหมาย ระเบียบและ เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยภาครัฐให้การส่งเสริม สนับสนุน</p> <p>๔. ส่งเสริมความร่วมมือและสร้างความเข้าใจของ ชุมชนกับภาคอุตสาหกรรม</p> <p>๕. ส่งเสริมและพัฒนาให้มีการจัดตั้ง HUB การขนส่งสินค้าเกษตร</p>

จุดอ่อน (W) ปัจจัยภายใน	โอกาส (O) ปัจจัยภายนอก
<ol style="list-style-type: none"> ๑. ต้นทุนด้านโลจิสติกส์สูง การขนส่งมีระยะทางไกล ส่งผลให้ต้นทุนการผลิตและค่าขนส่งสูง ๒. การเชื่อมโยงการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม (Cluster) มีน้อยและขาดความต่อเนื่อง ๓. ขาดแคลนแรงงานที่ตรงกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรม และขาดความต่อเนื่องในเชิงนโยบายด้านการพัฒนาทรัพยากรบุคคล และแรงงานมีค่านิยมทำงานต่างพื้นที่เนื่องจากค่าแรงสูงกว่า ๔. ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ขาดความต่อเนื่องในการรักษามาตรฐานคุณภาพสินค้าอุตสาหกรรม เนื่องจากการขอมาตรฐานมีต้นทุนค่าใช้จ่ายสูง ๕. ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และวิสาหกิจชุมชนยังขาดทักษะในการจัดการ การผลิต การบัญชี การตลาด และโลจิสติกส์ ๖. ผู้ประกอบการยังให้ความสำคัญน้อยในการเข้าสู่ระบบและความต่อเนื่องในการรักษามาตรฐานคุณภาพสินค้าอุตสาหกรรม ๗. ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรม SMEs และวิสาหกิจชุมชนที่ประสบปัญหาในการจัดการ การผลิต การบัญชี การตลาด และโลจิสติกส์ ๘. ผู้ประกอบการบางส่วนขาดความรู้ ความตระหนัก ในระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม และขาดความรับผิดชอบต่อสังคม 	<ol style="list-style-type: none"> ๑. การคมนาคมมีการขยายตัวมากขึ้น รองรับเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ เส้นทาง EWEC ฯลฯ โดยรัฐบาล ได้มีนโยบายพัฒนาด้านการคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์ ในปี พ.ศ.๒๕๕๘ -๒๕๖๕ ๒. นโยบายของรัฐบาลตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี แผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม มีความชัดเจน ในด้านการส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป และการยกระดับความสามารถด้านผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม ๓. กระแสการอนุรักษ์ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และสุขภาพ มีแนวโน้มและให้ความสำคัญมากยิ่งขึ้น ๔. สถานการณ์ PM ๒.๕ ที่เกิดขึ้น สร้างโอกาสให้กับภาคอุตสาหกรรมบางประเภท เช่น โรงงานผลิตหน้ากากอนามัย เป็นต้น
<p>กลยุทธ์เชิงพัฒนา (WO)</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. พัฒนากระบวนการทำงาน บุคลากร และเทคโนโลยี สารสนเทศเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน ๒. สนับสนุนการเชื่อมโยงการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม (Cluster) อย่างต่อเนื่อง ๓. ส่งเสริมสถานประกอบการให้เป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อมและมีความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR) และสนับสนุนให้มีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน 	

จุดอ่อน (W) ปัจจัยภายใน	อุปสรรค (T) ปัจจัยภายนอก
<ol style="list-style-type: none"> ๑. กลุ่มจังหวัดขาดระบบการขนส่งทางรางที่เชื่อมต่อระหว่างเมืองหลักและเมืองหลวง โดยปัจจุบันกลุ่มจังหวัดไม่มีการขนส่งระบบรางเพื่อขนส่งสินค้าและการเดินทางของประชาชน ๒. ต้นทุนด้านโลจิสติกส์สูง การขนส่งมีระยะทางไกล ส่งผลให้ต้นทุนการผลิตและค่าขนส่งสูง ๓. การเชื่อมโยงการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม (Cluster) มีน้อยและขาดความต่อเนื่อง ๔. ขาดแคลนแรงงานที่ตรงกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรม และขาดความต่อเนื่องในเชิงนโยบายด้านการพัฒนาทรัพยากรบุคคล และแรงงานมีค่านิยมทำงานต่างพื้นที่เนื่องจากค่าแรงสูงกว่า ๕. ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ขาดความต่อเนื่องในการรักษามาตรฐานคุณภาพสินค้าอุตสาหกรรม เนื่องจากการขอมาตรฐานมีต้นทุนค่าใช้จ่ายสูง ๖. ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และวิสาหกิจชุมชนยังขาดทักษะในด้านการจัดการ การผลิต การบัญชี การตลาด และโลจิสติกส์ ๗. ผู้ประกอบการยังให้ความสำคัญน้อยในการเข้าสู่ระบบและความต่อเนื่องในการรักษามาตรฐานคุณภาพสินค้าอุตสาหกรรม ๘. ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรม SMEs และวิสาหกิจชุมชนที่ประสบปัญหาในการจัดการ การผลิต การบัญชี การตลาด และโลจิสติกส์ ๙. ผู้ประกอบการบางส่วนขาดความรู้ ความตระหนักในระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม และขาดความรับผิดชอบต่อสังคม 	<ol style="list-style-type: none"> ๑. การเพิ่มขึ้นของค่าแรงขั้นต่ำตามนโยบายของรัฐบาล จะส่งผลให้ผู้ประกอบการบางรายไม่สามารถแบกรับต้นทุนการผลิตที่สูงขึ้นได้ อีกทั้งยังไม่จูงใจให้นักลงทุนจากต่างประเทศย้ายฐานการผลิตเข้ามาภายในประเทศด้วย ๒. บุคคลที่เข้าสู่วัยทำงานมักเลือกศึกษาในระดับอุดมศึกษา มากกว่าที่จะเข้าศึกษาในระดับอาชีวศึกษา ทำให้แรงงานที่สามารถตอบสนองความต้องการของภาคอุตสาหกรรมขาดแคลน ๓. ข้อกฎหมาย กฎ ระเบียบ และมาตรฐานต่าง ๆ มาตรการกีดกันทางการค้า สิทธิพิเศษทางด้านภาษี เป็น อุปสรรค สำคัญ ต่อ การขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม ๔. การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีที่รวดเร็วทำให้ภาคอุตสาหกรรมปรับตัวไม่ทัน ๕. สภาพภูมิอากาศของโลกที่เปลี่ยนแปลงไปส่งผลให้เกิดภัยต่าง ๆ รุนแรงกว่าเดิม ส่งผลทำให้ผลผลิตทางการเกษตรเสียหาย ๖. ปัญหาภาวะเศรษฐกิจโลกชะลอตัวและปัญหาการแพร่ระบาดของโรคอุบัติใหม่ ส่งผลต่อภาวะการค้าและการลงทุนของผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม ๗. ปัญหาการเมืองภายในประเทศส่งผลต่อความเชื่อมั่นของนักลงทุน ๘. ชุมชนสังคมบางพื้นที่ขาดความรู้ความเข้าใจต่อการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมและเหมืองแร่ เนื่องจากกังวลผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อม ๙. ราคาน้ำมันมีความผันผวนส่งผลต่อการควบคุมต้นทุนวัตถุดิบและการบริหารจัดการธุรกิจ ๑๐. ภาวะสงครามระหว่างรัสเซียและยูเครน รวมทั้งภาวะเงินเฟ้อมีอัตราที่สูงขึ้น ส่งผลต้นทุนวัตถุดิบด้านการเกษตรสูงขึ้น
<p>กลยุทธ์เชิงรับ (WT)</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. พัฒนานวัตกรรมหรือเทคโนโลยีเพื่ออุตสาหกรรม โดยร่วมกับสถาบันทางการศึกษา เพื่อเพิ่มมูลค่า ลดต้นทุน และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ๒. พัฒนาบุคลากรในภาคอุตสาหกรรม เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรม รองรับบริการการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษ ๓. ส่งเสริมความร่วมมือ ปลูกจิตสำนึกและสร้างความเข้าใจของ ชุมชนกับภาคอุตสาหกรรม 	

(๔) ความคาดหวังของผู้รับบริการ

- ๑) เป็นอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและชุมชน มีความรับผิดชอบต่อสังคม
- ๒) มีการจ้างแรงงานคนในพื้นที่หรือจังหวัดใกล้เคียงมากกว่าต่างชาติ
- ๓) มีการนำความรู้จากผลงานวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเข้ามาพัฒนาใช้ในการผลิตมากขึ้น มีการสร้างมูลค่าเพิ่มในอุตสาหกรรมเกษตร เช่น ข้าว และผลพลอยได้จากข้าว เนื้อสัตว์ ยางพารา และมันสำปะหลัง
- ๔) มีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือภาคอุตสาหกรรมการผลิตเพื่อแก้ไขปัญหาด้านเศรษฐกิจ และสร้างเครือข่ายอุตสาหกรรมภาครัฐและเอกชนให้เข้มแข็ง
- ๕) สนับสนุนเรื่องเงินทุน เครื่องจักร และส่งเสริมการตลาด มีสถาบันการเงินที่ทำธุรกรรมการนำเข้า-ส่งออก ลดหย่อนภาษีการนำเข้า-ส่งออก
- ๖) อำนวยความสะดวกเรื่องการลดขั้นตอน การออกใบอนุญาตโรงงาน (One Stop Services)
- ๗) สร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจให้กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ โดยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการ และประชาชนในพื้นที่เป็นหลัก ควบคู่กับการส่งเสริมการลงทุนจากนักลงทุน SMEs ในท้องถิ่น, ระดับประเทศและระหว่างประเทศในด้านที่จังหวัดมีศักยภาพ คือ เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษการค้าชายแดนและการค้าระหว่างประเทศ ส่งเสริมการท่องเที่ยวให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง
- ๘) พัฒนาบรรจุภัณฑ์ให้โดดเด่นและทันสมัยสามารถแข่งขันในตลาดออนไลน์ได้ และสร้างเสริมองค์ความรู้ในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมให้แก่ผู้เกี่ยวข้องได้รับทราบ
- ๙) ต้องการให้ผู้ประกอบการมีความรู้เกี่ยวกับการสร้างนวัตกรรมและการบริหารจัดการองค์กร
- ๑๐) ต้องการสร้างนิคมอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

๓.๒ สารสำคัญของแผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก
เฉิงเหินตอนบน ๒ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗

๓.๒.๑ วิสัยทัศน์

“เมืองอุตสาหกรรมการแปรรูปสินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจในอนาคต”

๓.๒.๒ พันธกิจ

๑. ส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
๒. พัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม
๓. ส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมสร้างสรรค์และนวัตกรรมเพื่อรองรับเศรษฐกิจในอนาคต
๔. ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาบุคลากรและการสร้างเครือข่ายภาคอุตสาหกรรม

๓.๒.๓ แนวทางการพัฒนา เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย กลยุทธ์ โครงการ

๑) แนวทางการพัฒนาด้านที่ ๑ เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการค้าและการลงทุน
ในภาคอุตสาหกรรม

- **เป้าประสงค์**
เพื่อพัฒนาศักยภาพภาคอุตสาหกรรมผลิตสินค้าและบริการให้มีความเข้มแข็งและสามารถแข่งขันได้
- **ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย**
อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคการอุตสาหกรรม เพิ่มขึ้นร้อยละ ๓
- **กลยุทธ์ / โครงการ**

หน่วย : ล้านบาท

กลยุทธ์	โครงการ	ปีงบประมาณ				
		๒๕๖๖	๒๕๖๗	๒๕๖๘	๒๕๖๙	๒๕๗๐
กลยุทธ์ที่ ๑ เพิ่มขีด ความสามารถใน การแข่งขัน ภาคอุตสาหกรรม	โครงการที่ สอจ. ของงบประมาณกลุ่ม จังหวัด	-	๖.๐๐	๖.๐๐	๖.๐๐	๖.๐๐
	๑. โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์และ บรรจุภัณฑ์ด้วยนวัตกรรมใหม่และ การตลาดแบบ New Normal กลุ่ม สนุก	-	๑๓.๐๐	๑๓.๐๐	๑๓.๐๐	๑๓.๐๐
	๒. โครงการพัฒนาศักยภาพเกษตรกร ในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉิงเหิน ตอนบน ๒ ด้วยเกษตรอินทรีย์เพื่อ สร้างครัวอาหารปลอดภัยได้ มาตรฐาน	-	-	-	๑๕.๐๐	-
	๓.โครงการศึกษาความเป็นไปได้ใน การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมกลุ่ม จังหวัดภาคตะวันออกเฉิงเหิน ตอนบน ๒ (สกลนคร มุกดาหาร นครพนม)	-	-	-	-	-

	โครงการที่ สอจ. ขอรับการสนับสนุน งบประมาณกระทรวง กรม • โครงการ.....	-	-	-	-	-
กลยุทธ์ที่ ๒ การส่งเสริมและ สนับสนุนการ รับรองมาตรฐาน	โครงการที่ สอจ. ของงบประมาณกลุ่ม จังหวัด ๑. โครงการส่งเสริมการผลิตโคเนื้อ ปลอดภัยและได้มาตรฐาน GAP ๒. โครงการยกระดับและแปรรูป สินค้าเกษตรครบวงจร ๔.๐	-	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕
		-	๒.๕๐	๒.๕๐	๒.๕๐	๒.๕๐
	โครงการที่ สอจ. ขอรับการสนับสนุน งบประมาณกระทรวง กรม • โครงการ.....	-	-	-	-	-

๒) แนวทางการพัฒนาด้านที่ ๒ พัฒนาศักยภาพอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่เป็นมิตร
กับสิ่งแวดล้อม เพื่อรองรับเศรษฐกิจในอนาคต

• เป้าประสงค์

เพื่อพัฒนาและส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมให้ดำเนินการตามกฎหมาย และเป็นมิตรกับ
สิ่งแวดล้อม ลดต้นทุนการผลิตด้วยเทคโนโลยีสร้างสรรค์

• ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย

- ร้อยละของความสำเร็จในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตไม่น้อยกว่า ๕
- ร้อยละของความสำเร็จในการลดต้นทุนพลังงานไม่น้อยกว่า ๕

• กลยุทธ์ / โครงการ

หน่วย : ล้านบาท

กลยุทธ์	โครงการ	ปีงบประมาณ				
		๒๕๖๖	๒๕๖๗	๒๕๖๘	๒๕๖๙	๒๕๗๐
กลยุทธ์ที่ ๑ เพิ่มผลิตภาพการผลิต โดยการส่งเสริมการใช้ พลังงานสะอาดที่เป็น มิตรกับสังคมและ สิ่งแวดล้อม	โครงการที่ สอจ. ของงบประมาณ กลุ่มจังหวัด ๑. โครงการส่งเสริมและพัฒนา อุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อมตามโมเดลเศรษฐกิจ ใหม่ (BCG Economy)	-	๒.๐๐	๒.๐๐	๒.๐๐	๒.๐๐
	๒. การพัฒนาอุตสาหกรรมด้าน เทคโนโลยีสะอาดและเทคโนโลยี สีเขียว (Credit Carbon)	-	๒.๕๐	๒.๕๐	๒.๕๐	๒.๕๐

	๓.โครงการสร้างความพร้อมให้กับ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในการแข่งขันในบริบทใหม่ ทางเศรษฐกิจ	-	๒.๒๒	๒.๒๒	๒.๒๒	๒.๒๒
	โครงการที่ สอจ. ขอรับการ สนับสนุนงบประมาณกระทรวง กรม ๑. โครงการส่งเสริมและพัฒนา อุตสาหกรรมที่ยั่งยืนตามแนวคิด BCG	-	๐.๖๐	๐.๖๐	๐.๖๐	๐.๖๐

๓) แนวทางการพัฒนาในด้านที่ ๓ พัฒนาบุคลากรและสร้างเครือข่ายภาคอุตสาหกรรม

- เป้าประสงค์

เพื่อบุคลากรและเสริมสร้างการเชื่อมโยงเครือข่ายภาคอุตสาหกรรมให้เข้มแข็งมากยิ่งขึ้น

- ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย

ร้อยละรายได้ที่เพิ่มขึ้นของเครือข่าย (Cluster) และเครือข่ายวิสาหกิจภาคอุตสาหกรรม

ได้รับการพัฒนาเพิ่มขึ้น

- กลยุทธ์ / โครงการ

หน่วย : ล้านบาท

กลยุทธ์	โครงการ	ปีงบประมาณ				
		๒๕๖๖	๒๕๖๗	๒๕๖๘	๒๕๖๙	๒๕๗๐
กลยุทธ์ที่ ๑ การพัฒนาพันธมิตร เศรษฐกิจการค้า	โครงการที่ สอจ. ของบประมาณ กลุ่มจังหวัด ๑. โครงการพัฒนาและยกระดับ ผู้ประกอบการสู่ความเป็นมือ อาชีพ	-	๑.๕๐	๑.๕๐	๑.๕๐	๑.๕๐
	๒. โครงการ The Idol Project และการเชื่อมโยงเครือข่าย ภาคอุตสาหกรรม	-	๒.๐	๒.๐	๒.๐	๒.๐
	โครงการที่ สอจ. ขอรับการ สนับสนุนงบประมาณกระทรวง กรม • โครงการ.....	-	-	-	-	-

ส่วนที่ ๔ ภาคผนวก

๔.๑ โครงการแบบย่อ (๑ ชุด : ๑ โครงการ)

๑. ชื่อโครงการ	การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมตามโมเดลเศรษฐกิจใหม่ (BCG Economy)
๒. ความสำคัญของโครงการ หลักการและเหตุผล	<p>ปัจจุบันการใช้ทรัพยากรธรรมชาติของโลกมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น ซึ่งส่วนหนึ่งมีผลมาจากการเพิ่มขึ้นของประชากร การขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ โดยเฉพาะในภาคอุตสาหกรรมการผลิต เป็นผลให้ทรัพยากรธรรมชาติลดลงอย่างรวดเร็ว เกิดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก เกิดภาวะโลกร้อนและการแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศไปทั่วโลก กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ได้ตระหนักถึงผลกระทบต่องreen environment ในอนาคต และเพื่อเป็นการตอบสนองนโยบายของรัฐบาล ตามกรอบแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ : ยุทธศาสตร์การปรับปรุงโครงสร้างเศรษฐกิจการเจริญเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน โดยกำหนดยุทธศาสตร์มุ่งเศรษฐกิจสีเขียว (Green economy) เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ลดต้นทุนการผลิต ลดการสูญเสียที่เกิดจากกระบวนการผลิต ลดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมรวมทั้งมีระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ จึงได้นำแนวคิดเทคโนโลยีสะอาดและเทคโนโลยีสีเขียวมาใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาอุตสาหกรรมได้อย่างยั่งยืน เชื่อมโยงกับการภาคการผลิต ภาคการท่องเที่ยวของจังหวัด รวมทั้งสามารถให้วิสาหกิจชุมชนหรือ SME คนตัวเล็ก สามารถใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลในการสร้างสรรค์คุณค่า (Value) ของสินค้าและบริการ รวมถึงสามารถใช้ช่องทางการตลาดออนไลน์ หรือ E-Commerce เชื่อมโยงการค้าขายสู่สากลโดยไม่ต้องผ่านพ่อค้าคนกลาง เพื่อให้ผู้ประกอบการ SME คนตัวเล็กและวิสาหกิจชุมชนไทยที่กระจายอยู่ทั่วประเทศมีความเข้มแข็ง มีศักยภาพและความพร้อมในการพัฒนาและสามารถแข่งขันได้ในระดับสากล เพื่อให้เกษตรกรไทยมีรายได้เพิ่มมากขึ้น และมีคุณภาพชีวิตที่ดีต่อไป ตลอดจนสามารถเป็นกลุ่มเกษตรกรต้นแบบ และเกิดเครือข่ายชุมชนที่เข้มแข็ง ที่สามารถเป็นแหล่งเรียนรู้และช่วยพัฒนาเกษตรกรรายอื่นต่อไป</p> <p>ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงได้จัดทำ "การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมตามโมเดลเศรษฐกิจใหม่ (BCG Economy) ขึ้น เพื่อสร้างความมั่นคง มั่นคั่ง อย่างยั่งยืนสืบไป</p>
๓. วัตถุประสงค์ของโครงการ	๓.๑ เพื่อให้โรงงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดสนุกใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ลดของเสียที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

	<p>๓.๒ เพื่อให้โรงงานอุตสาหกรรมที่เข้าร่วมโครงการได้รับการพัฒนาเทคโนโลยีด้านการจัดการมลพิษ</p> <p>๓.๓ เพื่อยกระดับอุตสาหกรรมให้เข้าสู่กระบวนการรับรองอุตสาหกรรมสีเขียว, มอก, ISO</p>
๔. ผลผลิต และผลลัพธ์ของโครงการ	<p>๑. โรงงานอุตสาหกรรมมีผลิตภาพเพิ่มขึ้นหรือมีการจัดการมลพิษสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น</p> <p>๒. ยกระดับจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสีเขียวและได้รับการพัฒนาเทคโนโลยีด้านการจัดการมลพิษ</p> <p>๓. เพิ่มมูลค่าเพิ่มของสินค้าจาก West</p>
๕. ตัวชี้วัดความสำเร็จของโครงการ	<p>๑. จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมได้รับการพัฒนา ๓๐ กิจการ</p> <p>๒. ลดต้นทุนในกระบวนการที่ปรับปรุงไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐</p> <p>๓. หรือลดของเสียในกระบวนการที่ปรับปรุงไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐</p> <p>๔. และลดการปล่อยมลพิษไม่น้อยกว่าร้อยละ ๓</p>
๖. ความเชื่อมโยงกับแผนพัฒนา กลุ่มจังหวัดฯ	<p>เชื่อมโยงกับแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ฉบับทบทวนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๘ ประเด็นการพัฒนาที่ ๑ การส่งเสริม พัฒนาการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มทางการเกษตรและครัวอาหารปลอดภัย</p>
๗. ระยะเวลา	<p>เดือนตุลาคม – กันยายน ของปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗ - ๒๕๗๐</p>
๘. กิจกรรมที่สำคัญ	<p>กิจกรรมหลักที่ ๑ การให้คำปรึกษาแนะนำสถานประกอบการอุตสาหกรรมด้านเทคโนโลยีสะอาด ๒ วันต่อกิจการ (การให้คำปรึกษาแนะนำ ส่งเสริม สนับสนุน ให้มีความสามารถในการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ลดต้นทุนการผลิตและสามารถนำของเสียจากกระบวนการผลิตกลับมาใช้ใหม่ (Reduce Reuse and recycle) ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม) จำนวน ๓๐ โรงงาน</p> <p>กิจกรรมหลักที่ ๒ การพัฒนาอุตสาหกรรมด้านเทคโนโลยีสะอาดและเทคโนโลยีสีเขียว จำนวน ๓๐ โรงงาน/กิจการละ ๕ Man/day</p> <p>กิจกรรมหลักที่ ๓ การประสิทธิภาพ การลดต้นทุนการผลิตและการนำของเสียจากกระบวนการผลิตกลับมาใช้ใหม่ (Reduce Reuse and recycle) ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม</p> <p>กิจกรรมหลักที่ ๔ บริหารจัดการ</p>
๙. งบประมาณ	<p>๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท</p>
๑๐. ผู้รับผิดชอบ	<p>สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒</p>

๑. ชื่อโครงการ	โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ด้วยนวัตกรรมใหม่และการตลาดแบบ New Normal กลุ่มสนุก
๒. ความสำคัญของโครงการ หลักการและเหตุผล	จากสถานการณ์การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ซึ่งมีความจำเป็นต้องเว้นระยะห่างทางสังคม (Social Distancing) ส่งผลให้ผู้ประกอบการ ร้านค้า จะต้องดำเนินการตามมาตรการดังกล่าว ส่งผลให้มูลค่ายอดขายสินค้าลดลง ส่งผลกระทบต่อรายได้และการใช้ชีวิตประจำวัน นักท่องเที่ยวไม่กล้าเดินทางท่องเที่ยวตามชุมชน เพื่อให้การพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนท่องเที่ยว ได้รับการพัฒนา มาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.) และได้รับการออกแบบผลิตภัณฑ์ และบรรจุภัณฑ์ที่เหมาะสม เนื่องจากบรรจุภัณฑ์เปรียบเหมือนพนักงานขายไร้เสียง จะช่วยผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ชุมชนท่องเที่ยวมีรายได้เพิ่มขึ้นในอนาคต
๓. วัตถุประสงค์ของโครงการ	<p>๑. เพื่อพัฒนาความรู้ด้านการสร้างมูลค่าเพิ่มผลิตภัณฑ์ชุมชนให้มี มาตรฐานการรับรองผลิตภัณฑ์ OTOP และสามารถสร้างรายได้ที่ เพิ่มขึ้นให้แก่ผู้ประกอบการ</p> <p>๒. เพื่อเพิ่มศักยภาพการผลิตสินค้าของวิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการ SMEs ด้วยนวัตกรรมใหม่ ในพื้นที่เป้าหมาย เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่ สอดคล้องกับความต้องการของตลาด</p>
๔. ผลผลิต และผลลัพธ์ของโครงการ	<p>๑. ผลผลิตของโครงการ</p> <p>๑.๑ ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้ด้านการออกแบบ พัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ จำนวนไม่น้อยกว่า ๑๕๐ ราย</p> <p>๑.๒ ผู้ประกอบการได้รับการให้คำปรึกษาแนะนำด้านการออกแบบ พัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ จำนวน ๔๕ ผลิตภัณฑ์</p> <p>๒. ตัวชี้วัดโครงการ</p> <p>๒.๑ ร้อยละของจำนวนผู้เข้าร่วมกิจกรรมการให้คำปรึกษาแนะนำ ด้านการออกแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ ได้ผลิตภัณฑ์และ บรรจุภัณฑ์ที่มีค่าเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐</p>
๕. ตัวชี้วัดความสำเร็จของโครงการ	<p>- ประชาชนผู้ตกงาน, ผู้ประกอบการ, ผู้ประกอบการกลุ่มท่องเที่ยว และเกษตรกร ในพื้นที่กลุ่มสนุก จำนวน ๑๕๐ ราย</p> <p>- ผู้ประกอบการได้รับการถ่ายทอดองค์ความรู้ในด้านการออกแบบ พัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการ พัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ได้</p> <p>- ผู้ประกอบการสามารถผลิตผลิตภัณฑ์ได้ตรงตามความต้องการของ ตลาดและมูลค่าเพิ่มขึ้น</p>

๖. ความเชื่อมโยงกับแผนพัฒนา กลุ่มจังหวัดฯ	เชื่อมโยงกับแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ฉบับทบทวนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๘ ประเด็นการพัฒนาที่ ๑ การส่งเสริม พัฒนาการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มทางการเกษตรและครัวอาหารปลอดภัย
๗. ระยะเวลา	เดือนตุลาคม – กันยายน ของปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗ - ๒๕๗๐
๘. กิจกรรมที่สำคัญ	พัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ด้วยนวัตกรรมใหม่และการตลาดแบบ New Normal กลุ่มสนุก
๘.๑ กิจกรรมย่อย	<ol style="list-style-type: none"> ๑. ประชาสัมพันธ์โครงการ จัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่างๆ/แถลงข่าว/สื่อออนไลน์และจัดทำสรุปโครงการ ๓. รับสมัครและคัดเลือกกลุ่มเป้าหมายเข้าร่วมโครงการ ๔. การฝึกอบรม/จัดสัมมนาถ่ายทอดความรู้ด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดทั้งตลาดภายในประเทศให้กับผู้ประกอบการอย่างน้อย ๑๕๐ ราย ๕. จ้างเหมาให้คำปรึกษาแนะนำพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ จำนวน ๔๕ ผลิตภัณฑ์ ๖. ทดสอบตลาด ๗. บริหารติดตามประเมินผล
๙. งบประมาณ	๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๑๐. ผู้รับผิดชอบ	สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

<p>๑. ชื่อโครงการ</p>	<p>โครงการพัฒนาศักยภาพเกษตรกรในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน ๒ ด้วยเกษตรอินทรีย์เพื่อสร้างครัวอาหารปลอดภัยได้มาตรฐาน</p>
<p>๒. ความสำคัญของโครงการ หลักการและเหตุผล</p>	<p>จากการดำเนินงานตอบสนองโครงการของภาครัฐ ราษฎร์ เอกชน และการร่วมศึกษาสถานการณ์ (situation phase) ในพื้นที่ของเกษตรกร ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ที่ผ่านมา พบว่า ประชาชนยังประสบปัญหาด้านผลผลิตทางการเกษตร ราคาสินค้าเกษตรตกต่ำ ต้นทุนการผลิตสูง เกิดหนี้สินจากการลงทุน ดินเสื่อม ปริมาณน้ำไม่เพียงพอ ขาดพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ที่เหมาะสมกับสภาพบริบทพื้นที่ที่ต้องทนแล้ง ทนโรค เนื่องจากการมีศัตรูพืชมาก เทคโนโลยีการผลิตไม่เหมาะสม และค่าแรงสูง ตลาดรองรับผลผลิตไม่แน่นอน บางพื้นที่ทำการผลิตมุ่งสู่ภาคอุตสาหกรรม จึงเกิดปัญหาการใช้ปุ๋ย สารเคมีที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพประชาชน สัตว์ ดิน กอปรกับประชาชนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพ ทั้งด้านการบริโภค สุขลักษณะนิสัย อันสืบทอดปฏิบัติมาจากเผ่าพันธุ์วิถีชีวิตเดิม ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ สุขภาพ สัมพันธภาพที่ดีในชุมชน ที่สำคัญคือ การดำเนินการแก้ไขปัญหาของภาคส่วนต่าง ๆ ที่ผ่านมายังขาดการบูรณาการระบบฐานข้อมูลที่เชื่อมโยงกันทำให้การจัดการบนฐานข้อมูลเพื่อการตัดสินใจไม่ดีพอ ผลิตภัณฑ์ที่แปรรูปขาดคุณภาพ และไม่ได้มาตรฐาน ผู้ประกอบการ กลุ่มเกษตรกรขาดความชำนาญในการทำการตลาด เป็นต้น ผลลัพธ์เชิงประจักษ์จากโครงการนี้จะเกิดขึ้นในระดับชุมชน กับประชาชนทุกหมู่เหล่า ที่วัดได้จากการดำรงชีพที่ดี มีฐานะอยู่ภายใต้สังคมที่อบอุ่นด้วยวัฒนธรรมประเพณีที่ดีมีเอกลักษณ์ มีการเชื่อมโยงเครือข่ายด้วยระบบฐานข้อมูลที่ทันสมัย มีความปลอดภัยต่อภาวะเสี่ยงด้านสุขภาพ ด้านสิ่งแวดล้อม กล่าวคือมีคุณภาพชีวิตที่ดี ทั้งนี้ด้วยการประเมินจากผลลัพธ์ที่เกิดเชิงประจักษ์ ผลลัพธ์ทางวิชาการ นวัตกรรมหรือองค์ความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้น และวิวัฒน์พัฒนาบ่มเพาะจนเกิดมูลค่าเชิงพาณิชย์ ดังนั้นการมุ่งเน้นให้เกษตรกรปรับเปลี่ยนวิธีการปลูกพืชมูลค่าสูงภายใต้ระบบเกษตรอินทรีย์ เช่นการปลูกสมุนไพรจึงเป็นพืชทางเลือกที่สำคัญเพื่อสร้างมูลค่าให้แก่เกษตรกร ยกกระดับห่วงโซ่อุปทานพืชสมุนไพร จึงต้องทำงานเชิงบูรณาการในทุกภาคส่วน กอปรกับการวิเคราะห์เทียบเกณฑ์การบรรลุตัวชี้วัด (KPI) ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยขับเคลื่อนภายใต้การเอื้ออำนวยการควบคุมดูแลของผู้บริหารองค์กร สถาบัน หน่วยงานระดับจังหวัดหรือระดับประเทศ และที่สำคัญคือ การมีส่วนร่วมประเมินผลจากภาคประชาสังคมในพื้นที่ อันจะทำให้ไปสู่ความโปร่งใสและเกิดธรรมาภิบาลในที่สุด</p>
<p>๓. วัตถุประสงค์ของโครงการ</p>	<p>๑. เสริมสร้างทักษะ ความรู้ เทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการเกษตรเพื่อการประยุกต์ทำเกษตรปลอดภัย พร้อมปรับปรุงระบบฐานข้อมูลด้านเกษตรอินทรีย์ที่มีคุณภาพ ผ่านการรับรองมาตรฐานแปลง</p>

	<p>๒. เพื่อพัฒนาต่อยอดและขยายแปลงเกษตรอินทรีย์ผสมผสานต้นแบบ (๑ไร่๑ปี๒๐๐,๐๐๐บาท) เข้าสู่ห่วงโซ่การตลาดเกษตรอินทรีย์ และพัฒนาเป็นศูนย์เรียนรู้ในชุมชนต้นแบบด้านเกษตรอินทรีย์ชุมชนสุขภาพดี</p> <p>๓. เพื่อเสริมสร้างศักยภาพการเป็นศูนย์ตรวจรับรองสารสำคัญ (COA) ที่ได้มาตรฐาน ยกกระดับเป็นศูนย์จำหน่ายสารสำคัญ การศึกษาวิจัยสารสำคัญเพื่อสนับสนุนข้อมูลทางวิชาของสมุนไพรเศรษฐกิจให้เกิดมูลค่าสูง</p> <p>๔. เพื่อสร้างเศรษฐกิจฐานรากของชุมชนเป็นแหล่งผลิตวัตถุดิบที่ผ่านการรับรองมาตรฐานระดับ Premium เกิดมั่นคงตั้งแต่ต้นทางการผลิตบนวิถีความพอเพียงอย่างยั่งยืน</p> <p>๕. เพื่อส่งเสริมการตลาด สร้างความต่อเนื่องการพัฒนาภูมิวิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการให้สามารถทำการตลาดได้อย่างทันยุค สู่การพัฒนาท้องถิ่น สร้างจุดเด่น เป็นจุดขาย อันจะก่อให้เกิดรายได้ และความเป็นอยู่ที่ดีของเกษตรกรในพื้นที่</p>
<p>๔. ผลผลิต และผลลัพธ์ของโครงการ</p>	<p>๑. ผลผลิตของโครงการ</p> <p>๑.๑ มีพื้นที่เกษตรอินทรีย์ ที่ผ่านการรองรับมาตรฐานเพื่อการปลูกสมุนไพร และพืชเศรษฐกิจมูลค่าสูง ในพื้นที่จังหวัดสกลนคร จังหวัดนครพนม จังหวัดมุกดาหาร มากกว่า ๓๐๐ ไร่</p> <p>๑.๒ มีแปลงเกษตรอินทรีย์แบบผสมผสานต้นแบบพอเพียง (๑ไร่๑ปี ๒๐๐,๐๐๐บาท) และศูนย์เรียนรู้ในชุมชนต้นแบบด้านเกษตรปลอดภัยชุมชนสุขภาพดี จำนวน ๓๗ แปลงนำร่อง ในพื้นที่ ๓ จังหวัด</p> <p>๑.๓ มีศูนย์การตรวจวิเคราะห์พืชวัตถุติด ผลิตภัณฑ์แปรรูปที่ได้มาตรฐานสากล เพื่อรองรับการส่งวัตถุดิบ และผลิตภัณฑ์แปรรูปของเกษตรกรในชุมชนพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยจัดตั้งในพื้นที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร</p> <p>๑.๔ มีระบบสนับสนุนส่งเสริมการตลาดและพื้นที่ขายสินค้าเพื่อสร้างความต่อเนื่องการพัฒนาภูมิวิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการให้สามารถทำการตลาดได้แบบมีอาชีพ อันจะก่อให้เกิดรายได้ ความเป็นอยู่ที่ดีของเกษตรกรในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒</p> <p>๒. ผลลัพธ์ของโครงการ</p> <p>๒.๑ ประชาชนพื้นที่โครงการสามารถพึ่งตัวเองได้อย่างยั่งยืนด้วยองค์ความรู้และนวัตกรรมเกษตร ตามหลักแนวเศรษฐกิจพอเพียง</p> <p>๒.๒ ช่วยยกระดับรายได้ครัวเรือน ทั้งด้านการลดต้นทุนการผลิต เพิ่มปริมาณผลผลิตรวม และสร้างเสริมสุขภาวะที่ดี เป็นแบบอย่างของชุมชน ส่วนรวม</p> <p>๒.๓ มีระบบฐานข้อมูลเชิงพื้นที่เพื่อการวางแผนการส่งเสริมอาชีพ การดูแลสุขภาพของประชาชน ในพื้นที่โครงการ</p> <p>๒.๔ เพิ่มผลิตภัณฑ์สินค้าจากชุมชนในพื้นที่โครงการที่ได้คุณภาพมาตรฐานความปลอดภัย จากการมีศูนย์ตรวจวิเคราะห์รับรองมาตรฐานระดับสากล</p>

	๒.๕ สร้างสุขภาวะด้านอนามัยที่ปลอดภัยในการประกอบอาชีพ การเกษตรแก่ชุมชนพื้นที่โครงการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒
๕. ตัวชี้วัดความสำเร็จของโครงการ	<ul style="list-style-type: none"> - มีผลิตภัณฑ์ใหม่เพิ่มขึ้นในชุมชน จำนวน ๒ ชนิดต่อชุมชน - จำนวนเกษตรกรที่ผ่านการรับรองมาตรฐานเกษตรอินทรีย์เพิ่มขึ้น อย่างน้อย ๒๕ ราย ต่อปี - มีการตรวจรับรองสารสำคัญและสกัดสารสำคัญในพืชสมุนไพรอย่างน้อย ๑๐ รายการ - ศักยภาพของผู้นำชุมชนในการได้รับเชิญเป็นวิทยากร และการเป็น ศูนย์เรียนรู้ต้นแบบ ปีละ ๒ ครั้งต่อชุมชน ให้เกิดศูนย์เรียนรู้ต้นแบบ - ต้นทุนการผลิตลดลง ร้อยละ ๕ ต่อปี - รายได้รวมของชุมชนที่เพิ่มขึ้น ๑๕,๐๐๐/เดือน
๖. ความเชื่อมโยงกับแผนพัฒนา กลุ่มจังหวัดฯ	เชื่อมโยงกับแผนพัฒนา กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ฉบับทบทวนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๘ ประเด็นการพัฒนาที่ ๑ การส่งเสริม พัฒนาการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่ม ทางภาคเกษตรและครัวอาหารปลอดภัย
๗. ระยะเวลา	เดือนตุลาคม – กันยายน ของปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗ – ๒๕๗๐
๘. กิจกรรมที่สำคัญ	<p>กิจกรรมที่ ๑ เสริมสร้างทักษะความรู้ เทคโนโลยีและนวัตกรรม การเกษตรสู่เกษตรปลอดภัย และปรับปรุงระบบฐานข้อมูลเกษตรอินทรีย์ในพื้นที่จังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒</p> <p>กิจกรรมที่ ๒ พัฒนาศักยภาพเกษตรกรตามวิถีพอเพียงแบบ เกษตรอินทรีย์ผสมผสานต้นแบบ(๑ไร่๑ปี๒๐๐,๐๐๐บาท) และพัฒนา เป็นศูนย์เรียนรู้ในชุมชนต้นแบบด้านเกษตรอินทรีย์สุขภาพดี</p> <p>กิจกรรมที่ ๓ การพัฒนาคุณภาพการผลิต การตรวจสอบสารสำคัญใน วัตถุติดและผลิตภัณฑ์แปรรูปสมุนไพรตามมาตรฐาน(COA) และ การวิจัยพัฒนาเพื่อเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์เกษตรอินทรีย์</p> <p>กิจกรรมที่ ๔ การส่งเสริมการตลาดสร้างความต่อเนื่องการพัฒนา กลุ่มวิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการ เพื่อเพิ่มช่องทางการจัดจำหน่าย และเสริมสร้างรายได้ แก่เกษตรกรในพื้นที่กลุ่มจังหวัดสนุก</p>
๙. งบประมาณ	๑๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๑๐. ผู้รับผิดชอบ	<ul style="list-style-type: none"> - สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ - มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร - มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตสกลนคร - สำนักงานเกษตรและสหกรณ์จังหวัดในกลุ่มจังหวัดสนุก - สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ในกลุ่มจังหวัดสนุก

๑. ชื่อโครงการ	โครงการยกระดับและแปรรูปสินค้าเกษตรครบวงจร 4.0
๒. ความสำคัญของโครงการ หลักการและเหตุผล	<p>กลุ่มจังหวัดสกลเป็นเมืองเกษตรกรรม ประชากรส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรม โดยเฉพาะ การทำนาข้าวที่มีทั้งนาปีและนาปรัง ส่วนพืชเศรษฐกิจทางเลือกอื่น ๆ ได้แก่ มันสำปะหลัง อ้อยโรงงาน ถั่วลิสง ตันก และข้าวโพด เพื่อรองรับผลผลิตทางการเกษตร และเพิ่มมูลค่าให้กับผลผลิตทางการเกษตร ภาคอุตสาหกรรมการผลิตของกลุ่มจังหวัดสกล ส่วนใหญ่จึงเป็นอุตสาหกรรมที่เกี่ยวกับการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร โดยมีประเภทอุตสาหกรรมการเกษตรมากที่สุด การพัฒนา กลุ่มจังหวัดสกล จึงมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาคุณภาพการผลิตและการตลาดสินค้าภาคการเกษตร โดยเฉพาะข้าวเพื่อเพิ่มมูลค่าและสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ แต่การสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าเกษตรยังขาดการพัฒนาต่อยอดด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ เครื่องมือ เครื่องจักรที่เหมาะสมสำหรับใช้ในการทดสอบ ทดลองเพื่อ การสร้างสรรค์สินค้าหรือสร้างนวัตกรรมใหม่ๆ ประกอบกับวิสาหกิจ ชุมชน SMEs ขาดเงินทุนที่จะลงทุนในเครื่องจักร และอาคาร เพื่อดำเนินการผลิตที่ได้มาตรฐาน จึงได้จัดทำโครงการดังกล่าวเพื่อ พัฒนาระบบการผลิตเพื่อเพิ่มศักยภาพด้านแปรรูปอาหารเกษตรเพื่อ เป็นเกษตรกรและกลุ่มเกษตรกรด้านการแปรรูปอาหารเกษตร 4.0 โมเดลต้นแบบ เพื่อให้สามารถถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยีไปสู่ เกษตรกรและกลุ่มเกษตรกรด้านการแปรรูปอาหารเกษตรกลุ่มอื่น ๆ ได้ และพัฒนาเครื่องจักรเฉพาะสำหรับการแปรรูปอาหารเกษตร ได้เป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญของรัฐบาล กระทรวงอุตสาหกรรมและ จังหวัด ซึ่งต้องทำต่อเนื่องอย่างเป็นระบบในการเสริมสร้างขีด ความสามารถของผู้ประกอบการและภาคอุตสาหกรรม ให้แข่งขัน ได้ใน ทุกระดับเพื่อให้เกิดการพัฒนาการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพและมีมูลค่าที่ เพิ่มขึ้น สามารถยืนหยัดอยู่ได้ภายใต้โครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศ ปัจจุบันที่ยังไม่สามารถรองรับการเจริญเติบโตอย่างยั่งยืน อ่อนไหวต่อ ความผันผวนของเศรษฐกิจต้องพึ่งพาเศรษฐกิจภายนอกประเทศ จึงต้องสร้างองค์ความรู้ให้กับผู้ประกอบการเพื่อที่สามารถพัฒนา ศักยภาพและโอกาสของตนในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ด้วยการ เสริมสร้างขีดความสามารถของผู้ประกอบการและภาคอุตสาหกรรมให้ แข่งขันได้ในทุกระดับ สามารถพร้อมรับการแข่งขันทางการค้าและ การลงทุนที่มีความรุนแรงมากขึ้นได้</p>
๓. วัตถุประสงค์ของโครงการ	๑. เพื่อพัฒนาความรู้ด้านการพัฒนาการผลิต คุณภาพบรรจุภัณฑ์สำหรับ ผลิตภัณฑ์ด้านอาหารที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมพัฒนากลุ่มผู้ผลิตให้มี

	<p>ความรู้ความสามารถในการเพิ่มประสิทธิภาพการแปรรูปผลผลิตเกษตร</p> <p>๒. เพื่อพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ด้านอาหาร ให้ได้รับการตรวจประเมินและผ่านการรับรองจากองค์กรมาตรฐานอาหาร</p> <p>๓. เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารแปรรูปตลอดห่วงโซ่อุปทาน (Value Chain) ให้มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้นและมีความสามารถในการแข่งขันและรองรับเม็ดเงินแห่งโอกาสและการเปลี่ยนแปลง</p> <p>๔. สนับสนุนการรวมกลุ่มและเชื่อมโยงอุตสาหกรรมอาหารแปรรูปและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องตั้งแต่ต้นน้ำกลางน้ำปลายน้ำเพื่อยกระดับศักยภาพในการประกอบการให้มีประสิทธิภาพโดยรวมเพิ่มขึ้น</p>
<p>๔. ผลผลิต และผลลัพธ์ของโครงการ</p>	<p>๑. สามารถพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมในระดับจังหวัด ได้อย่างสอดคล้องกับนโยบายและยุทธศาสตร์ประเทศ รัฐบาล กระทรวง อุตสาหกรรม และ จังหวัด</p> <p>๒. สามารถให้การส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาอุตสาหกรรมผู้ประกอบการในระดับกลุ่มจังหวัดให้มีขีดความสามารถในการดำเนินธุรกิจ ตั้งแต่ต้นน้ำกลางน้ำปลายน้ำเพื่อยกระดับศักยภาพในการประกอบการให้มีประสิทธิภาพโดยรวมเพิ่มขึ้น</p> <p>๓. สามารถส่งเสริม พัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรมในระดับจังหวัด ให้มีโครงสร้างการผลิตสามารถรองรับการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจโลกอย่างยั่งยืน ด้วยการบริหารจัดการธุรกิจให้มีผลิตภาพสูงขึ้นตลอดห่วงโซ่อุปทาน (Value Chain)</p>
<p>๕. ตัวชี้วัดความสำเร็จของโครงการ</p>	<p>๑. กลุ่มผู้ผลิตมีความรู้ความสามารถในการแปรรูปผลผลิตเกษตร</p> <p>๒. ผลิตภัณฑ์ได้รับการตรวจประเมินและผ่านการรับรองจากองค์กรมาตรฐานอาหาร</p> <p>๓. กลุ่มผู้ผลิตมีช่องทางการจำหน่ายและการเชื่อมโยงตลาดสินค้าเกษตรแปรรูป</p> <p>๔. กลุ่มผู้ผลิตสามารถเชื่อมโยงอุตสาหกรรมอาหารแปรรูปและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องตั้งแต่ต้นน้ำกลางน้ำปลายน้ำและยกระดับศักยภาพในการประกอบการให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นได้</p>
<p>๖. ความเชื่อมโยงกับแผนพัฒนา กลุ่มจังหวัดฯ</p>	<p>เชื่อมโยงกับแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ฉบับทบทวนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๘ ประเด็นการพัฒนาที่ ๑ การส่งเสริม พัฒนาการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มทางการเกษตรและครัวอาหารปลอดภัย</p>
<p>๗. ระยะเวลา</p>	<p>เดือนตุลาคม – กันยายน ของปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗ - ๒๕๗๐</p>
<p>๘. กิจกรรมที่สำคัญ</p>	<p>กิจกรรมหลักที่ ๑ อบรมเกษตรกรและกลุ่มเกษตรกรหลักสูตรการพัฒนาผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป จำนวนไม่น้อยกว่า ๓ วัน จำนวนไม่น้อยกว่า ๓๐ กิจกรรม</p> <p>กิจกรรมหลักที่ ๒ การติดตามให้คำปรึกษาตรวจประเมินสถานที่</p>

	<p>ผลิตเพื่อประเมินศักยภาพผู้ผลิต (โดยผู้เชี่ยวชาญ) ๕ Man/day/กิจการ กิจกรรมหลักที่ ๓ การอบรมหลักสูตรการพัฒนากระบวนการผลิต เทคโนโลยีและเครื่องจักรของอุตสาหกรรมอาหารเกษตรแปรรูป จำนวน ไม่น้อยกว่า ๓ วัน/กิจการ</p> <p>กิจกรรมหลักที่ ๔ การพัฒนาเครื่องจักรเพื่อการแปรรูปอาหารและ การส่งเสริมการเข้าสู่กระบวนการรับรองมาตรฐาน ไม่น้อยกว่า ๑๐ กิจการที่ต้องได้รับการพัฒนาและปรับปรุง</p> <p>กิจกรรมหลักที่ ๖ การติดตามให้คำปรึกษาตรวจประเมินสถานที่ผลิต เพื่อสรุปผลการดำเนินโครงการ</p>
๙. งบประมาณ	๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท
๑๐. ผู้รับผิดชอบ	สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

๑. ชื่อโครงการ	การพัฒนาอุตสาหกรรมด้านเทคโนโลยีสะอาดและเทคโนโลยีสีเขียว (Credit Carbon)
๒. ความสำคัญของโครงการหลักการและเหตุผล	<p>ปัจจุบันการใช้ทรัพยากรธรรมชาติของโลกมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น ซึ่งส่วนหนึ่ง มีผลมาจากการเพิ่มขึ้นของประชากร การขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ โดยเฉพาะใน ภาคอุตสาหกรรมการผลิต เป็นผลให้ทรัพยากรธรรมชาติลดลงอย่างรวดเร็ว เกิด การปล่อยก๊าซเรือนกระจก เกิดภาวะโลกร้อนและการแปรปรวนของสภาพ ภูมิอากาศไปทั่วโลก กลุ่มจังหวัดสนุกได้ตระหนักถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมใน อนาคต และเพื่อเป็นการตอบสนองนโยบายของรัฐบาล ตามกรอบแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ : ยุทธศาสตร์การปรับปรุงโครงสร้าง เศรษฐกิจและสังคมอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน โดยกำหนดยุทธศาสตร์มุ่งสู่ เศรษฐกิจสีเขียว (Green economy) เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ลดต้นทุนการผลิต ลดการสูญเสียที่เกิดจากกระบวนการผลิต ลดการใช้ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรวมทั้งมีระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมที่มี ประสิทธิภาพกลุ่มจังหวัดสนุก โดยสำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดสนุก จึงได้นำแนวคิดเทคโนโลยีสะอาดและเทคโนโลยีสีเขียวมาใช้เป็นเครื่องมือในการ พัฒนาอุตสาหกรรมได้อย่างยั่งยืน สำนักงานอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาค ตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ จึงได้จัดทำโครงการพัฒนาอุตสาหกรรมด้าน เทคโนโลยีสะอาดและเทคโนโลยีสีเขียว (Credit Carbon) เพื่อเสนอขอรับการ จัดสรรงบประมาณจากกลุ่มจังหวัดและภาคต่อไป</p>
๓. วัตถุประสงค์ของโครงการ	<p>๓.๑ เพื่อให้โรงงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ลดของเสียที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม</p> <p>๓.๒ เพื่อให้โรงงานอุตสาหกรรมที่เข้าร่วมโครงการได้รับการพัฒนาเทคโนโลยีด้าน การจัดการมลพิษ</p> <p>๓.๓ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการแข่งขัน</p>

๔. ตัวชี้วัดความสำเร็จของโครงการ	โรงงานอุตสาหกรรมมีผลิตภาพเพิ่มขึ้นหรือมีการจัดการมลพิษสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น
๕. พื้นที่เป้าหมาย	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒
๖. กิจกรรมหลัก	การพัฒนาอุตสาหกรรมด้านเทคโนโลยีสะอาดและเทคโนโลยีสีเขียว
๖.๑ กิจกรรมย่อย	กิจกรรม ๑ การอบรมเชิงปฏิบัติการพัฒนาสถานประกอบการอุตสาหกรรมด้านเทคโนโลยีสะอาด การใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ลดต้นทุนการผลิต และสามารถนำของเสียจากกระบวนการผลิตกลับมาใช้ใหม่ (Reduce Reuse and recycle) ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม) จำนวนไม่น้อยกว่า ๑๘ ชั่วโมง
งบประมาณผู้รับผิดชอบ	งบประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ บาท
หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	- กลุ่มส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม / กลุ่มนโยบายและแผนงาน สำนักงานอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ - หอการค้าจังหวัด สภาอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัด สำนักงานพาณิชย์จังหวัดกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒
๖.๒ กิจกรรมย่อย	กิจกรรม ๒
๒.๑ การวินิจฉัย การจัดทำแผนพัฒนาและปรับปรุงกิจการ จำนวน ๒ วันต่อกิจการ (สำรวจและปรับปรุง)	
๒.๒ การให้คำปรึกษาแนะนำปรึกษาเชิงลึกในสถานประกอบการอุตสาหกรรม จำนวน ๓ วันต่อกิจการ (การให้คำปรึกษาแนะนำ ส่งเสริม สนับสนุน ให้ความสามารถในการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ลดต้นทุนการผลิตและสามารถนำของเสียจากกระบวนการผลิตกลับมาใช้ใหม่ (Reduce Reuse and recycle) ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม) รวมทั้งการจัดทำและคืนภาษี Credit Carbon จำนวน ๓๐ โรงงาน	
งบประมาณผู้รับผิดชอบ	งบประมาณ ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท
หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	- กลุ่มส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม / กลุ่มนโยบายและแผนงาน สำนักงานอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ - หอการค้าจังหวัด สภาอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัด สำนักงานพาณิชย์จังหวัดกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒
๗. หน่วยดำเนินการ	สำนักงานอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒
๘. ระยะเวลาในดำเนินการ	เดือนตุลาคม – กันยายน ของปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗ - ๒๕๗๐
๙. งบประมาณรวม	จำนวน ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท
๑๐. ผลผลิต (output)	๑.จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมได้รับการพัฒนา ๓๐ กิจการ ๒.ลดต้นทุนในกระบวนการที่ปรับปรุงไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ ๓.หรือลดของเสียในกระบวนการที่ปรับปรุงไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ ๔.และลดการปล่อยมลพิษ และคืนภาษี Credit Carbon ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๓

<p>๑. ชื่อโครงการ</p>	<p>โครงการศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (สกลนคร มุกดาหาร นครพนม)</p>
<p>๒. ความสำคัญของโครงการ หลักการและเหตุผล</p>	<p>ตามที่ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๘๐) ซึ่งเป็นยุทธศาสตร์ชาติฉบับแรกของประเทศไทย ประกาศใช้เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๑ เพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดทำแผนต่าง ๆ ให้สอดคล้องและบูรณาการกันเพื่อให้เกิดเป็นพลังผลักดันร่วมกันให้ประเทศไทยบรรลุวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติ ว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ทั้งนี้ การพัฒนาประเทศในช่วงระยะเวลาของยุทธศาสตร์ชาติจะมุ่งเน้นการสร้าง สมดุลระหว่างการพัฒนาความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในรูปแบบ “ประชารัฐ” ประกอบด้วย ๖ ยุทธศาสตร์ ได้แก่ ๑. ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง ๒. ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ๓. ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและสร้างเสริมศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ๔. ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม ๕. ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ๖. ยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและการพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ</p> <p>ปัจจุบันการใช้ทรัพยากรธรรมชาติของโลกมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น ซึ่งส่วนหนึ่งมีผลมาจากการเพิ่มขึ้นของประชากร การขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ โดยเฉพาะในภาคอุตสาหกรรมการผลิต เป็นผลให้ทรัพยากรธรรมชาติลดลงอย่างรวดเร็ว กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ได้ตระหนักถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในอนาคต และเพื่อเป็นการตอบสนองนโยบายของรัฐบาล ตามกรอบแผนชาติ ๒๐ ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ : ยุทธศาสตร์การปรับปรุงโครงสร้างเศรษฐกิจการเจริญเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน เชื่อมโยงกับการภาคการผลิต ภาคการท่องเที่ยวของจังหวัด รวมทั้งสามารถให้วิสาหกิจชุมชน หรือ SME คนตัวเล็ก สามารถใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลในการสร้างสรรค์คุณค่า (Value) ของสินค้าและบริการ มีศักยภาพและความพร้อมในการพัฒนาและสามารถแข่งขันได้ในระดับสากล</p> <p>ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงได้จัดทำ "ทำโครงการศึกษาการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ของการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดอีสานตอนบน ๒ และเพื่อเป็นการส่งเสริมการลงทุนและการบริหารจัดการอุตสาหกรรมในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒</p>

๓. วัตถุประสงค์ของโครงการ	๓.๑ เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัด ตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ รับรองการผลิตในพื้นที่และส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่กลุ่มจังหวัด ๓.๒ เพื่อให้โรงงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดสนุกใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ลดของเสียที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม
๔. ผลผลิต และผลลัพธ์ของโครงการ	รายงานผลการศึกษากิจการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัด ตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒
๕. ตัวชี้วัดความสำเร็จของโครงการ	รายงานผลการศึกษากิจการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัด ตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ที่สอดคล้องในบริบทพื้นที่ (จังหวัด สกลนคร)
๖. ความเชื่อมโยงกับแผนพัฒนา กลุ่มจังหวัดฯ	เชื่อมโยงกับแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ฉบับทบทวนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๘ ประเด็นการพัฒนาที่ ๑ การส่งเสริม พัฒนาการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มทางการเกษตรและครัวอาหารปลอดภัย
๗. ระยะเวลา	เดือนตุลาคม – กันยายน ของปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗ - ๒๕๗๐
๘. กิจกรรมที่สำคัญ	กิจกรรมหลักที่ ๑ การรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ/เชิงคุณภาพ กิจกรรมหลักที่ ๒ วิเคราะห์มูลในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านพื้นที่ ด้าน วัตถุประสงค์ ด้านแรงงาน ด้านสถานประกอบการ ด้านสิ่งแวดล้อม และ ทรัพยากรธรรมชาติ กิจกรรมหลักที่ ๓ การศึกษาและการจัดทำรายงานผลการศึกษา ความเป็นไปได้ กิจกรรมหลักที่ ๔ บริหารจัดการ (จ้างเหมาบริการ)
๙. งบประมาณ	๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๑๐. ผู้รับผิดชอบ	สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

<p>๑. ชื่อโครงการ</p>	<p>โครงการสร้างความพร้อมให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการแข่งขันในบริบทใหม่ทางเศรษฐกิจ</p>
<p>๒. ความสำคัญของโครงการ หลักการและเหตุผล</p>	<p>ยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน มีเป้าหมายการพัฒนาที่มุ่งเน้นต่อยอดอดีตจากอัตลักษณ์วัฒนธรรมนำมาประยุกต์ผสมผสานกับเทคโนโลยีเพื่อสร้างคุณค่าใหม่ในอนาคตด้วยการเพิ่มศักยภาพของผู้ประกอบการ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตลาดใหม่ๆ หนึ่งในนั้นที่ต้องพัฒนาคืออุตสาหกรรมสิ่งทอ ซึ่งในปัจจุบันแผนต่าง ๆ ของไทย ไม่ว่าจะเป็นแผนพัฒนาภาค (๒๕๖๖-๒๕๗๐) ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การสร้างความเข้มแข็งของฐานเศรษฐกิจ ก็ให้ความสำคัญในแนวทางการพัฒนาการยกระดับมาตรฐานสินค้ากลุ่มผ้าพื้นเมือง และเน้นพัฒนาผลิตภัณฑ์พื้นถิ่นเพื่อสร้างเศรษฐกิจในชุมชนในกลุ่มสินค้าผ้าไหม หรือแม้กระทั่งมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๖๓ ในมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้และสวมใส่ผ้าไทย ในข้อ ๑.๖ ที่จัดให้มีการอนุรักษ์ต่อยอดภูมิปัญญาเกี่ยวกับการแปรรูป ผ้าไทยผลิตเป็นสินค้าต่าง ๆ เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการส่งเสริมเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ และสร้างเศรษฐกิจฐานรากในระดับจังหวัดและชุมชน สำหรับในมิติด้านจุดแข็งและศักยภาพของผ้าไทยของภาคตะวันออกเฉียงเหนือในจังหวัดสกลนคร นครพนม และมุกดาหาร ผ้าพื้นเมืองเป็นสินค้าที่เกิดจากอัตลักษณ์และภูมิปัญญาทางด้านสิ่งทอและวัฒนธรรม และเป็นที่ยึดถือของผู้ซื้อชาวไทย มีวัตถุดิบจากธรรมชาติ ที่มีศักยภาพ มีจุดขาย โดยเฉพาะผ้าไทยที่มีชื่อเสียงในระดับโลก</p> <p>ปัญหาผ้าไทยที่ผลิตโดยทั่วไปจะเป็นลวดลายโบราณสีสันดูฉูดฉาด ผู้ซื้อในต่างประเทศนำไปแปรรูปทำ Collection ได้ยาก ในมุมมองของผู้ซื้อในประเทศ ผ้าไทยมักไม่อยู่ทรง รูปแบบตัดเย็บไม่ทันสมัย สวมใส่ได้ในบางโอกาส ส่งผลให้มีตลาดจำกัดเฉพาะกลุ่ม (Niche) ที่กำลังซื้อค่อนข้างต่ำ ผู้บริโภคกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีกำลังซื้อสูงยังไม่นิยมเนื่องจากสินค้าไม่มีความทันสมัยและไม่เข้ากับไลฟ์สไตล์ รวมทั้งปัญหาในตัวธุรกิจเองที่ไม่สามารถกระจายรายได้สู่ชุมชนได้อย่างแท้จริง ซึ่งผู้ประกอบการจะไม่มีโอกาสเชื่อมโยงการผลิตสินค้ากับผู้ผลิตส่วนประกอบอื่น ๆ และขาดการพัฒนาในการออกแบบ ทำให้เกิดความผิดพลาดในกระบวนการผลิตส่วนผู้ผลิต ผ้าไทยจะได้รับค่าแรงแบบเหมาจ่ายเนื่องจากการส่งต่อการผลิตเป็นช่วงหรือผู้ประกอบการ ทำให้ได้รับค่าจ้างหรือผลตอบแทนจากจากขายผ้าไทยต่ำกว่าที่ควรจะเป็น</p> <p>ที่ผ่านมามีข้อจำกัดในการผลิตเชิงอุตสาหกรรม สำหรับการผลิตผ้าไทยที่มีลวดลาย เนื่องจากเป็นสินค้าทำมือ ขาดการแปรรูปเป็นสินค้า lifestyle และของที่ระลึกจากผ้าไหมใหม่ๆ ที่จะนำมาช่วยเพิ่มมูลค่า นอกจากนี้ยังขาดการสนับสนุนของภาครัฐ และขาดหน่วยงานเจ้าภาพในการผลักดันอุตสาหกรรมนี้ให้เติบโต ประกอบกับการผลิตจำกัดอยู่ใน</p>

	<p>ระดับวิสาหกิจชุมชนทำให้ผลิตได้น้อย ไม่ผลิตเชิงอุตสาหกรรม</p> <p>สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม โดยสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสกลนคร ได้ตระหนักถึงความสำคัญข้างต้น จึงได้ริเริ่มการดำเนินงานตามแนวคิดหลักในบทบาทของกระทรวงอุตสาหกรรม ในโครงการพัฒนาผ้าไทยร่วมสมัย ระยะที่ ๒ จะดำเนินการแก้ปัญหาและข้อจำกัด โดยเน้นการยกระดับผู้ผลิตผ้าไทยจาก OEM ไปสู่ ODM ให้รองรับการออกแบบและผลิตสินค้าตามความต้องการของลูกค้า ตลอดจนการส่งเสริมการแปรรูปเป็นสินค้า lifestyle และของที่ระลึกจากผ้าไทยใหม่ ๆ เพื่อสร้างอัตลักษณ์ผ้าไทยให้เป็นที่รู้จัก และสร้างเครือข่ายกระบวนการผลิตและจัดการธุรกิจเชิงลึกแบบกลุ่มทั้ง Value Chain เพื่อให้เกิดการสร้างรายได้คืนสู่ชุมชน และเพิ่มโอกาสในการจ้างงานที่มั่นคงให้กับประชาชนในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างยั่งยืน</p>
<p>๓. วัตถุประสงค์ของโครงการ</p>	<p>๓.๑. เพื่อพัฒนาและยกระดับวิสาหกิจชุมชนสู่ ODM และสร้างเครือข่ายกระบวนการผลิตและจัดการธุรกิจเชิงลึกแบบกลุ่มของชุมชน (Value Chain) เพื่อรองรับการออกแบบและผลิตสินค้าตามความต้องการของลูกค้ารวมทั้งยกระดับเครือข่ายห่วงโซ่คุณค่า เพื่อให้เกิดการสร้างรายได้คืนสู่ชุมชน</p> <p>๓.๒. เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ผ้าไทย สินค้า lifestyle และของที่ระลึกจากผ้าไทยในระดับสากลในภาพลักษณ์ที่ดูหรูหราและคุณภาพสูงผสมความเป็นสากล โดยใช้การออกแบบในอัตลักษณ์ความเป็นไทยเพื่อสร้างตลาดใหม่จากผ้าไทยในต่างประเทศ</p>
<p>๔. ผลผลิต และผลลัพธ์ของโครงการ</p>	<p>๑. รายได้ของกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ผู้ทอผ้าและผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการผลิตทั้งระบบ (value chain) เพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่า ๒๐ %</p> <p>๒. มูลค่าเพิ่มของสินค้าผ้าไทยด้วยการพัฒนาในรูปแบบใหม่เพิ่มขึ้น ๔๐ %</p> <p>๓. เกิดการจ้างงานในชุมชนเพื่อทำการผลิตเพิ่มขึ้น ๑๐%</p>
<p>๕. ตัวชี้วัดความสำเร็จของโครงการ</p>	<p>๑. พัฒนาและยกระดับวิสาหกิจชุมชนสู่ ODM และสร้างเครือข่ายกระบวนการผลิตและจัดการธุรกิจเชิงลึกแบบกลุ่มของชุมชน (value chain) จำนวน ๘ กลุ่ม</p> <p>๒. พัฒนาและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ผ้าไหมไทย สินค้า lifestyle และของที่ระลึกจากผ้าไหมในระดับสากล จำนวน ๒๕ ผลิตภัณฑ์</p>
<p>๖. ความเชื่อมโยงกับแผนพัฒนา กลุ่มจังหวัดฯ</p>	<p>เชื่อมโยงกับแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ฉบับทบทวนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๘ ประเด็นการพัฒนาที่ ๓ การพัฒนาขีดความสามารถด้านการค้า การลงทุน และโลจิสติกส์ให้กับภาคธุรกิจในพื้นที่</p>
<p>๗. ระยะเวลา</p>	<p>เดือนตุลาคม – กันยายน ของปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗ – ๒๕๗๐</p>
<p>๘. กิจกรรมที่สำคัญ</p>	<p>กิจกรรมหลักที่ ๑ กิจกรรมการพัฒนาและยกระดับวิสาหกิจชุมชนสู่ ODM และสร้างเครือข่ายกระบวนการผลิตและจัดการธุรกิจเชิงลึกแบบ</p>

	<p>กลุ่มของชุมชน (Value Chain) จำนวน ๘ กลุ่ม (๖๑๔,๐๐๐ บาท)</p> <p>กิจกรรมหลักที่ ๒ กิจกรรมการพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้าไหมไทย สินค้า lifestyle และของที่ระลึกจากผ้าไหมในระดับสากล จำนวน ๒๕ ผลิตภัณฑ์ (๑,๔๒๘,๐๐๐ บาท)</p> <p>กิจกรรมหลักที่ ๓ บริหารโครงการและติดตามประเมินผล (๑๗๗,๖๐๐ บาท) (จ้างเหมาบริการ)</p>
๙. งบประมาณ	๒,๒๑๙,๖๐๐ บาท
๑๐. ผู้รับผิดชอบ	สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

๔.๒ ความเชื่อมโยงแผนปฏิบัติราชการ ออก. แผนปฏิบัติราชการ สปอ. และแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗

	แผนปฏิบัติราชการ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ของ ออก.	แผนปฏิบัติราชการ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗ ของ สปอ.	แผนพัฒนาจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ พ.ศ.๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ (ฉบับทบทวนปี ๒๕๖๘)	แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ รายปี พ.ศ. ๒๕๖๗
วิสัยทัศน์	“ปฏิรูปอุตสาหกรรมไทยสู่อุตสาหกรรมเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างยั่งยืนคู่ชุมชน”	“ผลักดันการปฏิรูปอุตสาหกรรมไทยสู่อุตสาหกรรมเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างยั่งยืนคู่ชุมชน”	“ฐานการผลิตสินค้าเกษตรมูลค่าสูง เมื่อนำอยู่น่าเที่ยว นำลงทุน ประตุการค้าสู่อนุภาคลุ่มแม่น้ำโขง”	“เมืองอุตสาหกรรมการแปรรูปสินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจในอนาคต”
ประเด็นการพัฒนาด้านที่ ๑	การยกระดับขีดความสามารถธุรกิจอุตสาหกรรมตามแนวทางอุตสาหกรรมวิถีใหม่สู่ความยั่งยืน	การผลักดันนโยบายและแผนให้เกิดผลสัมฤทธิ์	พัฒนาสินค้าเกษตร มูลค่าสูงอย่างยั่งยืน	เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการค้าและการลงทุนในภาคอุตสาหกรรม
ประเด็นการพัฒนาด้านที่ ๒	การพัฒนาปัจจัยสนับสนุนให้เอื้อต่อการเติบโตของอุตสาหกรรมวิถีใหม่สู่ความยั่งยืน	การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคอย่างยั่งยืนคู่ชุมชน	พัฒนาการท่องเที่ยว ๓ ธรรม (ธรรมะ ธรรมชาติ วัฒนธรรม) เชื่อมโยงประเทศเพื่อนบ้าน	พัฒนาศักยภาพอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อรองรับเศรษฐกิจในอนาคต
ประเด็นการพัฒนาด้านที่ ๓	การพัฒนาองค์กรสู่องค์กรดิจิทัลเพื่อให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ	การพัฒนาสมรรถนะองค์กรเพื่อยกระดับการให้บริการให้มีประสิทธิภาพ	การพัฒนาขีดความสามารถด้านการค้าการลงทุน และโลจิสติกส์ให้กับภาคธุรกิจในพื้นที่	พัฒนาบุคลากรและสร้างเครือข่ายภาคอุตสาหกรรม
ประเด็นการพัฒนาด้านที่ ๔	-	-	การพัฒนาสังคม ความมั่นคง และสิ่งแวดล้อม	-

๔.๓ ข้อมูลสรุปผลการดำเนินงานในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ ของ สอจ.ตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดฯ
สอจ.สกลนคร สอจ.นครพนม และ สอจ.มุกดาหาร ไม่ได้รับการจัดสรรงบประมาณจากกลุ่มจังหวัดฯ

๔.๔ ข้อมูลสรุปผลการดำเนินงานในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ ของ สอจ.ตามแผนปฏิบัติการด้านการ
พัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

สอจ.สกลนคร สอจ.นครพนม และ สอจ.มุกดาหาร ไม่ได้รับการจัดสรรงบประมาณตามแผนฯดังกล่าว

